Nicolae Grosu
Ionel Dănciuc   Vasile Gogonea

BLESTEMELE NAȚIEI ROMÂNE

-o tomografie sociologică-

- A XXII-a ABORDARE -

Copertă: Andreia E. Precub
Redactare şi tehnoredactare: Andreia E. Precub
Colecţie: *SOCIOLOGIE*
Coordonator colecţie: Prof. Univ. Dr. Traian Vedinaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GROSU, NICOLAE
BLESTEMELE NAȚIEI ROMÂNE/
Nicolae Grosu.
Cluj-Napoca:
Ecou Transilvan, 2016

ISBN 978-606-730-232-5

I. Dănciuc, Ionel
II. Gogonea, Vasile
316

e-mail: office@edituraecou.ro
telefon: 0745.828.755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Nicolae Grosu

Ionel Dănciuc   Vasile Gogonea

BLESTEMELE NAȚIEI ROMÂNE

-o tomografie sociologică-

- A XXII-a ABORDARE -

Ecou Transilvan
2016

CUPRINS

În loc de prezentare 7
În loc de prolog 9
În loc de motto 15
În loc de argument 16
Dezbinare nativă 17
Fericiri silnice 24
Întemeieri labile 35
Comuniuni adverse 48
Alcătuiri disjuncte 56
Rigori evazive 74
Unicități gregare 84
Evoluţii stagnante 97
Perpetuare dezbinată 107
Conjugări haíne 111
Evlavii păgâne 121
Trude trândave 139
Elevații ignorante 156
Umanism hulpav 167
Rânduieli haotice 177
Sperarea speranţei 195
În loc de epilog 214

ÎN LOC DE PREZENTARE

Am convingerea – pe care o exprim, asumându-mi toate consecinţele! – că ne aflăm în faţa operei celui mai mare sociolog român de azi şi de ieri. De-ar exista un Premiu Nobel pentru sociologie, l-ar merita cu prisosinţă.

Fl. Constantiniu
Istoric, membru al Academiei Române

Această carte are o logică de fier şi este printre cele mai logice cărţi pe care le-am citit.

Dan Enăchescu
Medic, profesor universitar, fost ministru al Sănătăţii

„Am convingerea – pe care o exprim, asumându-mi toate consecinţele! – că ne aflăm în faţa operei celui mai mare sociolog român de azi şi de ieri. De-ar exista un Premiu Nobel pentru sociologie, l-ar merita cu prisosinţă."

Fl. Constantiniu
Istoric, membru al Academiei Române

„Această carte are o logică de fier şi este printre cele mai logice cărţi pe care le-am citit."

Dan Enăchescu
Medic, profesor universitar,
fost ministru al Sănătăţii

(Aprecieri asumate olograf, pentru a se exclude contestarea.)

ÎN LOC DE PROLOG

Această carte este realizată pe suportul teoretic al cărților *Tratat de sociologie* și *Chintesența sociologiei*, dezvoltând într-un mod și mai deschis și tranșant fondul de idei al cărților amintite și al cărților *România sub invazia mârlăniei* și *Dezbinarea românească,* ea constituind a XXIII-a abordare a subiectului. Și, pentru că abordează sociologic nenorocirile ce necontenit s-au abătut asupra societății românești, astfel de *nenorociri* coincizând semantic cu *blestemele*, am resimțit ca revelator titlul *BLESTEMELE NAȚIEI ROMÂNE*.

Finalizarea cărții resimte ca determinantă colaborarea cu domnii Ionel Dănciuc și Vasile Gogonea, dumnealor confirmându-mă și deci, motivându-mă să continui și să finalizez, prin modul în care, prezentându-le timp de ani și ani paragrafele deosebite, au reacționat, instantaneu, în suflu de destăinuire că ele exprimă exact propriile frământări,

sedimentate în subconștient de-a lungul întregii vieți, textul cărții recunoscându-se, astfel, a fi drept produs de sinteză a trei autori.

Cartea a fost gândită prin prisma *exigenței non-redundanței*, deci de a exprima ideile fără a folosi vreun cuvânt în plus, și a fost scrisă prin prisma: *exigenței semantice*, de a conferi frazei, prin adecvarea cuvintelor, virtutea preciziei; *exigenței sintactice*, de a conferi frazei, prin corectitudinea formulării, virtutea clarității; *exigenței logice*, de a conferi frazei, prin asigurarea non-contradicției, virtutea rigorii; *exigenței eufonice*, de a conferi frazei, prin obținerea ritmicității, virtutea fluenței.

În sinteza lor, cele patru virtuți asigură textului eleganță, dovada constituind-o sincronismul dintre dinamica citirii acestuia și ritmul respirației de repaus, astfel încât cititorul să simtă că textul i se derulează de la sine prin văz, ceea ce – conform aprecierii exprimate de conducătorul științific de la licență, profesor Gita Tulea – , conferă „unicitate inconfundabilă stilului”.

Exigențele prezentate se subsumează exigenței metodologice ca fiecare enunț să fie riguros în relativitate și relativ în rigurozitate, ceea ce înseamnă că trebuie să se bazeze pe generalizări, nu pe absolutizări, adică pe evidența că fenomenele analizate au avut sau au loc în majoritatea cazurilor, nu în toate, și că, deci, acceptă metodologic excepția,

astfel încât inclusiv cititorul să se poată considera o excepție sau chiar unica excepție.

Nivelul cărții rezultă atât din nivelul studiilor de specialitate (facultate și doctorat), la curs de zi, cu scutire de frecvență, activând ca ofițer într-un comandament de mare unitate, studii survenite după alți 4+2 ani de studii epistemic dure, cu tip de rigoare specific pregătirii matematice de inginer electronist și de fost șef de promoție, cât și urmare unei experiențe personale și instituționale în medii și poziții de limită, inclusiv de a fi condus, la vârsta de 21 de ani, un colectiv de circa patru sute de persoane, experiența de limită fiindu-mi condiționată și de pribegia instituțională la care, ca sociolog, am fost obligat, de această profesie neavând absolut nimeni nevoie.

La extrema absolută a acestora s-a situat o perioadă de 10 ani 3 luni și 11 zile de mutilare cazon-comunistă a personalității, în care interjecția "băăăă", împroșcată răstit-prelungit și tăvălirea prin noroi, inclusiv în timpul programului de masă, constituiau manifestări curente în gama inimaginabilă de aberații, brutalități și vulgarități caracteristice unor indivizi total lipsiți de sensibilitate și raționalitate intelectuală.

Aceasta, în esență, pentru că profesia militară este din punct de vedere intelectual atât de simplă încât nu necesită absolut niciun suport științific (de

matematică, fizică, chimie, biologie) sau cultural (de filozofie, filologie, istorie, arte), fiind suficiente o memorie aptă să asigure reținerea și reproducerea spontană și exactă a articolelor de regulamente și, respectiv, o psihomotricitate aptă să asigure formarea deprinderilor de mânuire rapidă și precisă a armamentului și a tehnicii, ceea ce, în mod obiectiv, are utilitate și importanță specifice.

Prin această experiență, mi s-a confirmat cu vârf și îndesat justețea cugetării marelui Benjamin Franklin – părinte al libertății americane, cel ce *a smuls cerului fulgerele* (ca inventator al paratrăsnetului-n.n.), *iar tiranilor sceptrul* – conform căreia *cine renunță la libertate pentru siguranță* (siguranța unei uniforme, a unei porții de mâncare și a unui pat de metal într-un dormitor comun, în cazul meu), *nu merită să aibă nici libertate și nici siguranță, și nici nu va avea*.

La mutilarea cazon-comunistă se adăuga excluderea socială la care erau supuși ofițerii, pe considerente de tip „ăștia sunt de-ăia cu patru clase", „așa-ceva se fac doar sărăntocii, puturoșii și proștii", „nu există copil cuminte, babă frumoasă și ofițer deștept", „cu așa-ceva au de-a face doar servitoarele și curvele", „ăștia sunt niște frustrați social, cu gândul numai la băutură și sex", „așa ceva este o rușine socială", subofițerii nefiind luați în seamă, deoarece ei nu erau „considerați oameni".

La acestea s-a adăugat, timp de 10 ani, trauma cozilor comuniste de așteptare (fără a exista produsele căutate), așteptarea durând inclusiv de seara până dimineața, pe scăunele, cu capul sprijinit pe genunchi, acele interminabile ore de chin trasformându-se, deseori, în cadrul discuțiilor de grup, în adevărate experimente de filozofia absurdului, economia dezastrului, psihologia nebuniei și sociologia haosului.

Atât prin astfel de experiențe sociale, cât și prin acele experiențe de limită, la nivel absolut situându-se ilogismul activiștilor de partid, simplismul militarilor și tupeismul securiștilor, parcă am fost predestinat să cunosc în extreme un număr semnificativ de medii instituționale, tipuri de personalitate, stiluri de conducere, situații și evenimente și, deci, să am posibilitatea ca, timp de decenii, să meditez, în toate sensurile și în fel și chip, asupra societății românești

În acel context, am fost obligat de viață, altfel neavând cum să-mi treacă prin gând, să scriu o carte de metodologia cercetării, cu un capitol și despre ipoteza științifică. Pe această bază, numai pe această bază, altfel fiindu-mi imposibil, după Revoluție, am putut să formulez, într-o carte de sociologie, o ipoteză privind etno-geneza poporului român, ipoteză pe care, conform metodologiei epistemice specifice, am demonstrat-o exact ca în matematică.

În urma demonstrației a rezultat o concluzie pe care academicianul Florin Constantiniu a apreciat-o într-un articol publicat în Revista Română de Sociologie (nr. 3-4/2.000, pagina 382), așa cum se poate vedea la pagina 7, aprecierea fiind asumată și olograf, pentru a se exclude contestarea, proba de scris a academicianului aflându-se la Biblioteca Academiei Române.

Și, cum o asemenea apreciere împovărează cu obligația de a confirma și de a evolua ca atare, m-am străduit ca prezenta carte să constituie o astfel de confirmare, al cărei mesaj îl închin memoriei academicianului Florin Constantiniu și, în numele nemărginitei sale suferințe pentru soarta țării, îl dedic românilor de pretutindeni.

Nicolae Grosu
(n.grosu@yahoo.com)

ÎN LOC DE MOTTO

Doi țărani, de pe o tarla pe alta:

- Băăă, Gheorghe, băăă, vii, bă, la înmormântarea lu' Ion?

- Nu vin, băăă, nu vin, ce, el vine la a mea?

Cam acestea fiind solidaritatea şi înţelepciunea în societatea românească.

ÎN LOC DE ARGUMENT

Din moment ce societatea românească supravieţuieşte, rezultă că are un anumit potenţial, adică are resurse, și umane şi materiale, dar din moment ce evoluează cu mult sub nivelul potenţialului, rezultă că nu și-l valorifică în mod corespunzător şi că, deci, îi lipsește atât un ceva-anume, apt să o propulseze, cât şi un altceva-anume să o direcţioneze. Pentru descoperirea acestor determinanți, propunem cititorului să parcurgem împreună paginile ce urmează.

1. DEZBINARE NATIVĂ

Pentru a înţelege modul de constituire al societăţii româneşti se impune a-i clarifica începutul-începuturilor. În acest scop, este plauzibil a se formula, conform metodologiei cunoaşterii ştiinţifice, următoarea ipoteză:

- militarii romani, la momentul lăsării la vatră, după o viaţă de încazarmare şi campanii, nu aveau maturitatea socială necesară constituirii unei familii şi nici maturitatea economică necesară constituirii unei gospodării, motiv pentru care ei s-au manifestat impropriu în rolurile de *cap de familie*, de *părinte* şi de *gospodar*, afectându-se, astfel, etno-geneza poporului român.

Conform acestei metodologii, din *evidenţa istorică* rezultă că: *iniţial*, eterogenitatea etnică a foştilor militari şi a colonilor romani – proveniţi din diverse provincii ale imperiului şi cu pondere de 40-50% din populaţia Daciei Romane –, a împiedicat integrarea în modele unitare a comportamentelor specifice acestor

roluri, tot, astfel, putându-se explica și faptul că românii nu au biotip, ei fiind, ca fizionomie, culoare, înălţime şi grosime, cam de toate felurile; *ulterior,* năvălirile barbare au devastat inclusiv începutul de constituire a unor modele naţionale de comportament; *în final*, stăpânirea multiseculară străină (turcească, rusească, ungară, austriacă) asupra provinciilor româneşti a influenţat divergent formarea modelelor naţionale de comportament, reieşind că manifestarea în rolurile de cap de familie, de părinte și de gospodar și, respectiv, etno-geneza poporului român au fost şi mai grav afectate.

Pe acest temei explicativ, din ipoteză se pot deduce, conform metodologiei specifice, următoarele *consecinţe*: manifestarea improprie în rolul de *cap de familie*, ca factor al relaţiilor sociale, a frustrat formarea primelor generaţii mixte, daco-romane, de modelul de personalitate respectiv, acestea rămânând, astfel, *socialmente dezbinate*; manifestarea improprie în rolul de *părinte*, ca factor de forţă şi de autoritate, a frustrat formarea primelor generaţii mixte, daco-romane, de modelul de personalitate respectiv, acestea rămânând, astfel, *psihologiceşte slabe*; manifestarea

improprie în rolul de *gospodar*, ca factor al motivaţiei muncii și al priceperii gospodărești, a frustrat formarea primelor generaţii mixte, daco-romane, de modelul de personalitate respectiv, acestea rămânând, astfel, *nemotivate.*

Cele trei consecinţe – dezbinarea, slăbiciunea şi nemotivarea – au avut, conform metodologiei amintite, următoarea *involuţie:*

- *dezbinarea*, ca indiferenţă faţă de soarta celorlalţi şi a ţării, fiind obligată de dificultăţile vieţii să se definească atitudinal, şi cum n-a avut premise să devină atitudine pozitivă, de colaborare, a degenerat, prin confruntarea intereselor, în atitudine negativă, de *duşmănie*, astfel încât până și balada naţională simbol, *Mioriţa*, îşi extrage proiecţia filozofică din invidia, duşmănia şi crima dintre români. Aceste resentimente s-au generalizat în nevoia, indusă din aproape în aproape, „să moară capra vecinului", proces prin care „murind toate caprele", ţara a rămas, structural şi ireversibil, săracă, fiind cert că numai într-un asemenea mediu puteau să apară expresii de tipul „la noi, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită", „pe cine nu laşi să moară, nu te lasă să trăieşti" şi „facerea de bine e f…re de mamă";

- *slăbiciunea psihică*, nepermiţând maturizarea prin confruntare cu duşmanii – românii retrăgându-se în păduri şi munţi – a degenerat în *slugărnicie* faţă de străini, motiv pentru care românul a decăzut în străin şi slugă în propria ţără, astfel încât, chiar şi în prezent, el vorbeşte cu minoritarii în limbile acestora, iar în cazul familiilor mixte, el acceptă formarea copilului în spirit etnic minoritar, fiind cert că numai într-un asemenea mediu puteau să apară expresii de tipul „sărmanul nostru românaş”, „capul plecat, sabia nu-l taie” şi „mămăliga românească nu explodează”;

- *nemotivarea*, nepermiţând mobilizarea şi direcţionarea individului spre un scop, a degenerat în *delăsare* şi, respectiv, în *haos*, asftel că, în mod curent, românul își amână treaba până în ultimul moment şi, apoi, în grabă, o strică şi o ia de la c**ă**păt, motiv pentru care, pierzând mai tot timpul, el este permanent grăbit, fiind iarăși cert că numai într-un asemenea mediu puteau să apară expresii de tipul „leneşul mai mult aleargă” şi „se învârte ca un coi[1] într-o căldare”.

[1] Cuvânt existent în DEX - Dicționar explicativ al limbii române.

Şi, cum prin *dezbinare* şi *duşmănie,* nu se pot crea valori, prin *slăbiciune psihică* şi *slugărnicie,* eventualele valori nu se pot integra în *sistem*, iar prin *nemotivaţie* şi, respectiv, *delăsare* şi *haos,* eventualul sistem de valori nu se poate înălţa în *ideal,* este limpede că, fără valori, fără valori integrate în sistem şi fără sistem de valori înălţat în ideal, nu poate exista identitate naţională*,* fiind plauzibil a se considera că, în momentul începerii comunizării (1944-1947), societatea românească se găsea, din punct de vedere etno-genetic, la stadiul de masă amorfă, specifică stării de populaţie, în cadrul căreia se constituise după Revoluţia de la 1848 un nucleu valoric, specific stării de popor, ce a fost apt să confere societăţii româneşti sens existenţial, concretizat în unirea principatelor, dobândirea independenţei, întregirea naţională şi un ritm semnificativ de dezvoltare.

Devine, astfel, plauzibil că în momentul începerii comunizării, societatea românească se găsea din punct de vedere etno-genetic la un stadiu căruia, metodologic, i se poate spune de pre-popor. Stadiul de pre-popor a fost însă, devastat în timpul comunismului. Aceasta, pentru că – spre deosebire de ocupanții externi

(unguri, turci, austrieci, ruși), care au acționat fizic și/sau psihic, inclusiv omorând, asupra unor persoane sau comunități – regimul comunist însă, ca regim de ocupaţie internă, a supus din interior distrugerii atât totalitatea elitelor, cât și credinţele, valorile, normele, tradiţiile, moravurile, legile şi modelele de comportament ale națiunii, adică tocmai esențele ei umane și naționale, provocându-i, astfel, dezumanizarea și deznaționalizarea, ceea ce relevă că, prin comunism, societatea românescă a trecut printr-o *evidenţă* de factură *contra-istorică.* Și, din moment ce regimul de ocupație înternă a dezlănțuit, ceea ce nicio ocupație externă nu a reușit, părăsirea masivă a țării, este incontestbil că regimul comunist a fost de factură *anti-istorică*.

În aceste condiţii, cele trei cupluri de *consecințe* au avut următoarea involuţie: *dezbinarea* şi, respectiv*, duşmănia* au degenerat – prin părăsirea masivă a țării – în *dezertare naţională*; *slăbiciunea psihică* şi, respectiv, *slugărnicia* au degenerat – prin efectele secundare asupra stării economice a populației, cauzate de acțiunile contrare regimului întreprinse de către emigranți români (în

special, prin campaniile de la posturile de radio „Vocea Americii” și „Europa Liberă”, de a i se ridica României „clauza națiunii celei mai favorizate” de către guvernul SUA, ceea ce însemna pierderea unor mari avantaje economice) – în *trădare de neam*; *nemotivarea* şi, respectiv, *delăsarea* şi *haosul* au degenerat – în condițiile economiei planificate, din ”centralism democratic” în *jaf centralizat*, iar în condițiile noii economii de piață, din liberalism democratic în *libertinism de jaf* – rezultând că starea de pre-popor a fost distrusă și că, deci, societatea românescă a fost împinsă la stadiul anterior, de populaţie.

Aşadar, societatea românească fiind caracterizată de dezbinare, specifică stadiului de populaţie, nu de unitate, specifică stadiului de popor, relaţiile sociale dintre români sunt – inclusiv la nivelul elitelor (autorităţi, manageri, medici, profesori, preoţi) sau în raport cu acestea – de repulsie, de batjocură şi de jecmăneală, rezultând că viaţa românului este, tocmai din cauza românilor, o necurmată suferinţă şi că, deci, cei mai înverşunaţi duşmani ai românului

sunt chiar românii și că cel mai antiromânesc comportament îl manifestă românii înșiși.[2]

1.1. Fericiri silnice

În orice societate, înfiinţarea primei universităţi fiind dovada maturităţii acelei societăţi, iar universitatea fiind port-drapelul maturizării în orice societate, este incontestabil că din moment ce în societatea românească prima universitate a fost înființată cu 800 de ani mai târziu decât în societăţile civilizate, este plauzibil a se estima că, aproximativ aceasta este diferenţa de maturitate dintre societatea românească şi societăţile respective.

Şi, cum o asemenea întârziere înseamnă patologie şi, prin sine, mutilare, inclusiv astfel se poate explica starea cvasi-generalizată de nefiresc, de ciudat, de straniu din societatea românească, stare etichetată în limbajul urban prin pseudocuvântul *naşpa*.

[2] „Dacă ar exista un Premiu Nobel pentru sociologie, dr. Nicolae Grosu l-ar merita pentru acest alineat.” – Academician Florin Constantiniu, în ziarul "Naţional" III, nr. 621 din 24 iunie 1999.

Starea de naşpa fiind corelativă cu nivelul populaţiei, etichetată în „noua democraţie” prin causticul-scornit termen *pulime* – acesta constituind substitutul neo-comunist al ceea ce altădată era considerat sărăcime –, cu înțeles, conform *Dicționarului urban*, tot de sărăcime, dar de sărăcime proastă, prostită prin spălarea creierului de către regimmul comunist, regim ai cărui reprezentanţi de rang înalt sunt convinși că „am spus pulime din respect pentru oameni”.

Aşadar, trecând de la etichetare la starea de fapt, se impune analizarea acesteia prin prisma dezastrelor provocate de comunism, deoarece:

a) la nivel de societate,

– *înainte de comunism* (tabelul următor, coloana din stânga):

• după mai mult de un mileniu de creştinism, populaţia îşi interiorizase *morala creştină*;

• după reformele agrare din 1864 şi 1921, când fiecare familie rurală a fost împroprietărită cu câte 5 ha, ţăranii dobândiseră *simţul proprietăţii*;

• după decenii de muncă pentru sine, nu pentru boier sau mănăstire, ţăranii şi meşteşugarii începuseră să fie pătrunşi de *cultul muncii*,

– *în comunism însă* (tabelul următor, coloana din dreapta în comparaţie cu cea din stânga):

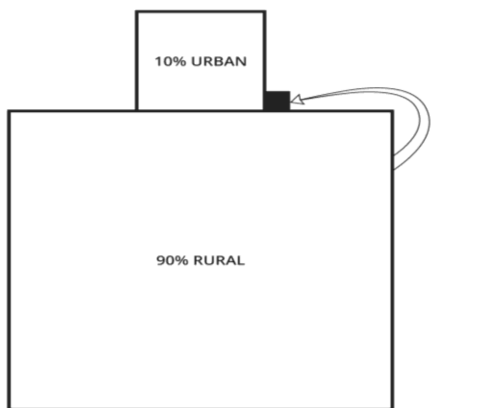
- dezlănţuindu-se propaganda ateistă, *morala creştină* a fost afectată, în declinul şi breşele acesteia infiltrându-se *imoralitatea păgână*, acest tip de diversiune fiind relevat de perversitatea expresiei „religia, opium pentru popor”;
- naţionalizându-se şi colectivizându-se mijloacele de producţie, *simţul proprietăţii* a fost distrus, în locul acestuia inoculându-se *indiferenţa colectivistă*, acest tip de atitudine fiind relevat de indolența expresiei „nu-mi pasă, mă doare-n cur[3], nu-i averea mea, e-a statului”;
- convertindu-se munca pentru sine în muncă pentru regim, începutul de *cult al muncii* a fost înăbuşit, în locul acestuia erupând *şmecheria chiulului şi a furtişagului,* acest tip de comportament fiind relevat de causticitatea expresiilor „timpul trece, leafa merge, noi cu drag muncim”, „ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim”, „pauzele lungi și dese, cheia marilor succese”.

[3] Cuvânt existent în DEX - Dicționar explicativ al limbii române.

ÎNAINTE DE COMUNISM		ÎN TIMPUL COMUNISMULUI
MORALA CREŞTINĂ	⇒	PROPAGANDA ATEISTĂ
⇓		⇓
SIMŢUL PROPRIETĂŢII	⇒	INDIFERENŢA COLECTIVISTĂ
⇓		⇓
ÎNCEPUT DE CULT AL MUNCII	⇒	ŞMECHERIA CHIULULUI ŞI A FURTIŞAGULUI

b) la nivel de mase:

- *înainte de comunism* (imaginea următoare, cu rural/urbanul structurat), structura societăţii era de aproximativ 90% rurală şi 10% urbană, urbanul având capacitatea să-i integreze pe puţinii imigranţi din rural (pătrăţelul negru), atraşi mai ales pentru munci în salubritate, canalizare, pavatul străzilor şi montarea liniilor de tramvai;

- *în comunism însă,* (imaginea următoare, cu rural/urbanul devastat) hotărându-se industrializarea rapidă, jumătate din populaţia rurală (45% din populaţia totală) a fost dislocată pe şantiere şi în fabrici. Aceste mase, rupte din mediul rural şi-au pierdut din normele rurale şi, fiind de peste patru ori mai numeroase decât populaţia urbană, n-au putut fi asimilate de aceasta şi, deci, n-au dobândit nici norme urbane, rămânând fără niciun fel norme (anomice) şi, astfel, nevoite să-şi satisfacă necesităţile prin impulsii (porniri psihice irezistibile), adică, prin furt, tâlhărie, viol şi crimă. Şi, cum aceste mase, în special navetiştii, mai aveau legături cu populaţia rămasă în rural, au stricat-o şi pe aceasta şi, respectiv, fiind, prin proporţii, vulgaritate şi agresivitate,

copleşitoare în raport cu mediul urban, l-au devastat şi pe acesta, astfel că aşezarea istorică, pe niveluri valorice a populaţiei s-a prăbuşit într-o stare de amestecătură disperată.

c) la nivel de individ:

- *înainte de comunism* (tabelul următor, coloana din stânga), ţăranul:

- posedând pământ, animale şi atelaje, era *stăpân*;
- conducându-şi singur avutul, era şi *manager*;
- gândindu-şi singur treburile, era şi *specialist*,

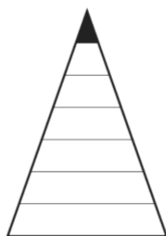
- *în comunism însă,* (tabelul următor, coloana din dreapta în comparaţie cu cea din stânga) ţăranul, după ce i s-a luat totul şi a fost deportat ca necalificat pe şantiere sau în fabrici, a decăzut:

- din *stăpân* în *slugă*;
- din *manager* în *slugă*;
- din *specialist* în *slugă*, distrugându-i-se, astfel, personalitatea şi, deci, decăzând din om în neom.

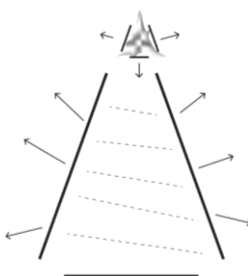
ÎNAINTE DE COMUNISM	ÎN TIMPUL COMUNISMULUI
STAPÂN	SLUGĂ
MANAGER	SLUGĂ
SPECIALIST	SLUGĂ

d) la nivel valoric:

– *înainte de comunism* (imaginea următoare, cu piramida închegată), societatea se structurase valoric, sub formă de piramidă, vârful acesteia, de la savanţi la ţărani gospodari, constituind elitele, care au fost apte să asigure modelarea, motivarea, mobilizarea, propulsarea şi direcţionarea societăţii;

– *în comunism însă,* (imaginea de mai jos, cu piramida dezmembrată) elitele fiind, iniţial, năucite de barbaria schimbărilor şi, apoi, supuse sălbatic nimicirii, societatea a fost decapitată valoric, astfel că, din moment ce vârful piramidei a fost spulberat, legătura realizată prin sine de către vârf între muchiile laterale ale piramidei a fost distrusă şi, deci, piramida socială s-a dezmembrat, straturile sale prăbuşindu-se într-o masă informă, la discreţia hoardelor „conducătoarte” de ultimă speţă.

Și, cum, fără structură nu există ierarhie, fără ierarhie nu există autoritate, fără autoritate nu există ordine, fără ordine nu există funcționalitate, fără funcționalitate nu există dezvoltare, reiese că regimul comunist a zdrobit societatea românească și că, deci, între societatea, populaţia și persoana de până la comunism şi de după, nu mai este absolut nicio legătură, ceea ce înseamnă că regimul comunist,

în „opera de formare a omului de tip nou”, a distrus absolut toate calităţile umane, în locul lor inoculând cele mai imprevizibile monstruozităţi, fără să fi insuflat vreo calitate, fiind plauzibil a se afirma că acest regim a *decerebrat*, cel puţin din punct de vedere al *inteligenţei emoţionale*, societatea românească.

Astfel, deşi în societate există membri de certă inteligenţă teoretică (apţi de realizări teoretice înalte, precum unii universitari, cercetători, medici, farmacişti, scriitori) sau de certă inteligenţă practică (apţi de realizări practice înalte, precum unii medici chirurgi şi dentişti, ingineri, artişti plastici, balerini, sportivi, artizani, meseriași), din punct de vedere însă, al inteligenţei emoţionale, o parte dintre ei se manifestă naiv, aderând la/sau optând pentru partide şi candidaţi de cea mai anchilozată factură comunistă şi, respectiv, savurând în extaz vomismentele unor televiziuni şi ziare de diversiune politruco-securistică.

Procesul de decerebrare este atât de pervers încât vădesc afinităţi comuniste chiar şi unii membri de vârf ai partidelor istorice şi, respectiv, este atât de inerţial, încât chiar şi

tineri care au absolvit merituos universităţi occidentale de faimă, se manifestă în cel mai îmbâcsit mod comunist.

Efectele decerebrării transpunându-se și sub forma stării de naşpa, de pulime, se constată că această stare s-a extins în toată societatea, diferenţiindu-se, în funcţie de statusul social, la nivelul categoriilor favorizate, prin ostentaţie (locuinţe, autoturisme, îmbrăcăminte, podoabe şi consum curent de fiţe) şi vulgaritate, iar la nivelul categoriilor defavorizate, prin promiscuitate (lenevie, sărăcie, mizerie, vicii, depravare, violenţă) și, desigur, vulgaritate.

Şi, din moment ce până și doamne și domnişoare de condiţie din ce în ce mai bună şi fetiţe de vârste din ce în ce mai mici se exprimă inclusiv în instituţii, mijloace de transport în comun şi chiar şi biserici prin expresiile „ce p… mea” şi „băga-mi-aş p…”, rezultă cât de înrădăcinată şi de răspândită este vulgaritatea în societatea românească.

Aceste expresii par a fi inoculate definitiv în mentalul naţional ca obsesii absolute, pentru români ele având rol de: crez existențial, imn al apartenenței, slogan al identității, dovadă de inteligență, probă de emancipare, argument

imbatabil, formulă de salut, semn de amiciție, strigăt de ușurare, soluție universală, ceea ce îi face pe, din ce în ce mai mulţi dintre ei, să spună „fir-am ai dracului, am ajuns un fel de neam al p...”.

Fiind de aşteptat că un asemenea neam să nu-şi dorească proiecte, ci amăgiri, şi nici soluţii, ci chilipiruri, este cert că dacă pulimii i se oferă la alegeri o porţie de fasole şi un ţoi de ţuică este veselă un ciclu electoral, patru ani nefăcând altceva decât să rânjească tâmp, ha-ha-ha, să se scobească adânc în nas, să râgâie prelung, să se scarpine insistent în anus şi/sau la testicule şi în plus, cu glas smiorcăit, să se şi vaite, „vai, ce viață amărâtă trăim”.

În rezumat, revenind sintetic la cele patru scheme explicative, se constată că toate au drept concluzie că regimul comunist a distrus personalitatea românilor, ceea ce relevă că regimul a urmărit aceasta pe toate căile și prin toate mijloacele, tartorii comuniști fiind siguri că, prin distrugerea personalității, „victoria deplină și definitivă a socialismului la orașe și sate” urma de la sine.

Și, cum omul cu personalitatea distrusă n-a mai fost în stare să interacționeze, adică să

acționeze în consens cu alți oameni – devenind, astfel, dependent în mod impersonal de stat, nu interpersonal de oameni – este icontestabil că, slăbindu-se rețeua de reciprocități specifică relațiilor interpersonale, omul a rămas tot mai însingurat, din multitudinea acestor stări individuale rezultând la nivel societal starea de dezbinare.

Fiind de înțeles chiar și la nivelul celei mai simple puteri de judecată că, în stare de dezbinare, oamenii n-au mai resimțit nimic omenește pentru oameni, este cert că, în astfel de condiții, lupta pentru supraviețuire a degenerat în încăierare generalizată, cam ca în cadrul și între haitele de câini, ceea ce a întors contra-istoric societatea spre stadii imemoriale. Efectele acestei contra-întoarceri se resimt, din 1990 încoace, la tot pasul.

1.2. Întemeieri labile

Din moment ce „cei mai înverşunaţi duşmani ai românilor sunt chiar românii" şi „cel mai antiromânesc comportament îl manifestă

românii înşişi”, reiese că românii nu au în comun credinţe, valori, norme, tradiţii, moravuri şi modele de comportament atât de consistente încât să îi facă să simtă, să gândească şi să acţioneze în mod asemănător şi, deci, să fie uniţi, ataşaţi unii de alţii şi, cu toții, de teritoriul naţional. Aceasta este sesizabilă cu ochiul liber în starea edificiilor de patrimoniu, a monumentelor şi cimitirelor eroilor. Spre deosebire de societăţile civilizate, unde toate acestea sunt îngrijite cu veneraţie, în societatea românească sunt neglijate sau chiar devastate, pentru lemne de foc şi pietre de pavaj, ceea ce arată că românii nu resimt faţă de înaintaşi fiorul filiaţiei şi, deci, vreun sentiment de apartenenţă la propria istorie, naţiune şi ţară.

Pentru a înţelege situaţia din societatea românească este necesar a prezenta că în orice societate:

- *credinţele* constituie ansambluri de idei, sentimente, atitudini şi opinii, determinante pentru interpretarea şi fundamentarea existenţei, din credinţe derivând valorile;
- *valorile* constituie idei abstracte privind binele şi răul, adevărul şi falsul, justul şi injustul, frumosul şi urâtul, din valori derivând normele;

- *normele* constituie reguli definite social privind modul de comportare în situaţii specifice, din norme derivând tradiţiile;

- *tradiţiile* constituie modele de comportament transmise din generaţie în generaţie, din tradiţii derivând moravurile;

- *moravurile* constituie standarde morale informale de interpretare a comportamentelor, din moravuri derivând legile;

- *legile* constituie standarde morale formale de interpretare a comportamentelor.

Ansamblul credinţelor, valorilor, normelor, tradiţiilor, moravurilor şi legilor constituie prin sine *cultura*, fiind incontestabil că numai prin cultură populaţia de pe un teritoriu, dobândind un numitor comun determinant, se delimitează de celelalte populaţii şi se transformă într-o comunitate de sine stătătoare, aptă să supravieţuiască şi să se perpetueze în mod independent, devenind, astfel, *societate*.

Din toate acestea rezultă că în măsura în care în societate s-au constituit credinţe, valori, norme, tradiţii, moravuri şi modele de comportament, în aceeaşi măsură oamenii se vor comporta conform acestora şi, deci, în mod previzibil. Comportându-se previzibil, devin

previzibile şi relaţiile dintre ei, şi, astfel, devine previzibil şi posibil modul de proiectare al instituţiilor pe care aceştia le vor încadra sau le vor folosi.

Şi, pentru că românii, de-a lungul vremurilor, copleşiţi de nenumărate invazii, şi-au părăsit vetrele abia încropite, este de înţeles că ei n-au avut statornicia nici de a edifica durabil şi nici de a lupta organizat, fiind plauzibil că, din moment ce n-au putut edifica durabil, n-au avut cum să-şi creeze norme specifice acestui tip de edificare şi, respectiv, din moment ce n-au putut lupta organizat, n-au avut nici cum să-şi creeze norme specifice acestui tip de luptă.

Aşadar, lipsiţi de aceste tipuri de norme, fundamentale pentru constituirea sistemului naţional de norme şi reglementări, românii n-au putut să-şi creeze un astfel de sistem, devenind explicabil motivul pentru care, aşa cum taurii nu suportă jugul, tot aşa ei nu suportă şi, deci, nu respectă nicio normă şi nicio reglementare, rezultând că în arealul românesc viaţa socială este atât de haotică încât poate fi asemuită cu mişcarea browniană, ceea ce ar justifica definirea cazurilor de haos social prin adaptarea

la specificul sociologiei a conceptului fizico-chimic „mişcare browniană” ca „mişcare de tip românesc”.

Şi, cum, fără sistem de norme şi reglementări nu poate exista guvernare, este verosimil că, fără guvernare, în arealul românesc nu s-au creat structuri de societate, ci s-au perpetuat, anacronic, şi, astfel, denaturat, stări de clan, de proliferare mai ales a relaţiilor de cumetrie şi de cârdăşie, stări dovedite curent de faptul că, la români, aproape totul – de la angajarea în muncă şi promovarea în funcţie la internarea în spital și obţinerea unui loc în cimitir – se rezolvă prin astfel de relaţii.

Tot lipsa normelor îl pune pe român în imposibilitatea de a argumenta, el fiind, astfel, nevoit să suplinească incapacitatea argumentării cu înjurătura. Și, pentru a fi cât mai convingător, el înpinge retrospectiv înjurătura până la ultima presupusă cauză. Astfel, spre exemplu, dacă este nemulțumit de calitatea unei scânduri, chiar dacă el însuși a compromis-o, înjură atât scândura și lemnul din care a fost făcută, cât și pădurea din care a provenit lemnul și pe cei care au plantat-o. Procedând în acest mod, el, firește nu resimte

vreo vină, considerându-se nevinovat atât în fața oricărei eventuale persoane, cât și, mai ales, în fața lui Dumnezeu.

Nivelul de consistenţă al sistemului de credinţe, valori, norme, tradiţii, moravuri şi modele de comportament dintr-o societate, determinând nivelul de maturitate al membrilor ei, este evident că în societatea românească acest nivel este inconsistent, mai ales în urma presiunii de falsificare, contrar legii firii, la care a fost supus de către regimul comunist, motiv pentru care el nu are capacitatea să îi modeleze pe membrii societăţii, aceştia rămânând în stare de imaturaţie, stare care, conform Dicţionarului de Psihiatrie Larousse, „se exprimă prin persistenţa unui comportament pueril, printr-un anumit infantilism, printr-o fragibilitate emoţională, ea însoţind, în general, o stare de arieraţie uşoară şi poate predispune la decompensări nevrotice sau psihotice subacute".

Chiar şi în forme uşoare, arieraţia se manifestă atât „printr-o funcţionare intelectuală globală inferioară", ceea ce înseamnă naivitate şi inabilităţi practice şi sociale, cât şi prin „deficienţe ale conduitelor adaptative", ceea ce

înseamnă lipsă de voinţă, lenevie, delăsare, consum de alcool şi droguri, vagabondaj, hoţie, violentare şi crimă, situaţii şi manifestări ce, copleşitor, se constată în societatea românească.

Fiind la nivelul judecăţii comune că oamenii de nivel mediu învaţă doar din experienţa proprie, că oamenii de nivel peste mediu învaţă şi din experienţa altora, în timp ce oamenii de nivel sub mediu nu învaţă nici din experienţa proprie, prin prisma acestor judecăţi se constată că în societatea românească sunt semnificative cazurile de politicieni, medici, poliţişti, magistraţi şi aşa-zişi oameni de afaceri arestaţi pentru infracţiuni de corupţie. Şi, deşi arestările sunt mediatizate şi, prin sine, şocul mediatizării ar trebui să inducă empatic în trăirea celor tentaţi de astfel de infracţiuni senzaţia propriei arestări, totuşi acest tip de infracţiuni continuă dezinvolt sau chiar entuziast, rezultând că respectivii nu au sensibilitatea empatică de a resimţi asemenea senzaţie şi că, deci, ei nu sunt în stare să înveţe nici măcar din experienţe ce le sunt ca şi personale, dovedindu-se că inteligenţa lor este sub medie, la limita patologică a infantilismului, a arieraţiei.

Aşadar, din moment ce toate acestea afectează straturile din vârful societăţii, este cert că afectarea se induce agravant în toată societatea, în straturile de jos, ca un exemplu spontan, infantilismul fiind demonstrabil inclusiv de statisticile STS (Serviciul de telecomunicaţii speciale), din care reiese că peste 90% dintre apelurile de urgenţă la numărul 112, apeluri de care depinde, contra-cronometru, salvarea de vieţi și bunuri, sunt false, adică „glumiţe” de cel mai „curat” infantilism românesc, făcute în culmea „fericirii”, cu gura până la urechi.

Dovezi de infantilism sunt şi pornirile impulsive de a traversa strada (drumul) pe absolut oriunde sau pe „culoarea roşie” a semaforului, chiar şi cu copii în braţe, ori în cărucior, precum şi cele de a scurta deplasarea cu câţiva paşi, trecând inclusiv prin noroaie de până la glezne.

Se poate, deci, concluziona că această stare este, practic, generalizată, astfel că – fiind rare reperele de normalitate faţă de care, prin comparaţie, să i se sesizeze anormalitatea – ,ea este percepută ca normalitate şi, deci, acceptată necritic, adică, exact aşa cum este. Şi, cum

majoritatea caracteristicilor arierației de tip emoțional coincid cu cele ale stării etichetate în „noua democrație” ca nașpa și ca pulime, rezultă că această stare constituie modalitatea specifică societății românești de manifestare a arierației de tip emoțional și că, în esență, starea respectivă – de nașpa, de pulime – este o patologie de masă specifică arealului românesc și, deci, o endemie românească.

Așadar, acesta este omul de „tip nou”, fără, însă, să aibă vreo nouă calitate, ceea ce înseamnă că el este, de fapt, omul de „tip vechi” din capul căruia s-a scos cam totul, rămânând între umeri doar cu o carcasă, om ce – mai știind doar, inerțial, cât de cât să vorbească, în special să înjure, -, este incapabil să-și formeze vreun fel de aptitudini și să aibă vreun fel de sentimente, mai ales de patriotism, fiind deci, un avorton de sistem.

Starea de arierație a fost deliberat agravată de regimul comunist printr-un proces diabolic de mutilare în masă a personalității, mutilarea dovedindu-se atât de gravă încât, după evenimentele din decembrie 1989, foștii chinuiți de către regim s-au transformat în nostalgici ai comunismului și în adepți fanatici ai partidelor

neocomuniste, ei rememorând cu duioșie siguranța unui loc de muncă de chiul, furtișaguri și bancuri; garanția promovării meritorii pe bază de „pile”, plocoane sau sex; farmecul goanei și cozilor după alimente; savoarea alimentelor de „tip nou” (nechezol, salm cu soia, ulei de soia); călirea prin frigul și întunericul din locuințe; seriozitatea programelor tv de două ore dedicate „conducătorilor iubiți”; bărbăția agățării pe scările și tampoanele mijloacelor de transport în comun; calitatea, stimulată de „plicuri”, kent-uri și coniacuri, a serviciilor medicale; umanismul de lehamiti și batjocură al instituțiilor publice. Ponderea nostalgicilor fiind, așa se constată de fiecare dată la alegeri, majoritară, rezultă că societatea românească a fost complet și, după toate indiciile, ireversibil denaturată.

Cele prezentate ne îndreptățesc să afirmăm că poporul român, aflându-se la un stadiu redus de civilizație, nu are maturitate civică la nivelul epocii. Și, cum imaturitatea civică înseamnă insuficiența valorilor și normelor apte de a se transforma în modele de organizare socială, este incontestabil că, fără organizare, nu a fost posibilă funcționarea și, prin aceasta,

dezvoltarea corespunzătoare a societății, deficitul de organizare, funcționare și dezvoltare provocând României o întârziere de factură istorică, ce a împins-o la periferia civilizației, stare în care dezbinarea, devianța, delincvența, sărăcia, mizeria, boala, deznădejdea și înjosirea sunt, circular, în succesiune perpetuă, atât cauze agravante, cât și efecte agravate.

Așadar, ținându-se cont că în orice societate personalitatea se formează pe baza credințelor, valorilor, normelor, tradițiilor și moravurilor, este plauzibil că în societățile mature, credințele, valorile, normele, tradițiile și moravurile, fiind consistente și, astfel, integrate în sistem, formarea personalității se realizează sistemic, persoanele formate în acest mod având aptitudinea să gândească și să acționeze sistematic și, deci, în stare să creeze sisteme funcționale (economic, politic, administrativ, judiciar, educațional, sanitar) și să le exploateze eficient, în timp ce în societățile imature, așa cum este și societatea românească, credințele, valorile, normele, tradițiile și moravurile fiind vagi și, astfel, neintegrate în sistem, destinul personalității se desfășoară nesistemic. De aceea, românii nu au aptitudinea să gândească și

să acționeze sistematic și, deci, nu sunt în stare să creeze sisteme funcționale și să le exploateze eficient, motiv pentru care sistemele din societatea românească, mai ales sistemul sanitar și sistemul educațional, se prezintă ca pseudosisteme, în care funcțiile specifice au degenerat în disfuncții sau chiar în antifuncții. Astfel, în cadrul sistemului sanitar, funcțiile de profilaxie și tratare au degenerat în antifuncții de infestări nosocomiale și de malpraxis, iar în cadrul sistemului educațional, funcțiile de educație și instruire au degenerat în antifuncții de debandadă și de analfabetism funcțional (absolvenți care nu știu să citească și să scrie).

Antifuncțiile prezentate induc în mentalul național apetența mizeriei, mizeria părând atât de inoculată românilor încât în urma lor rămân peste tot – inclusiv pe vârfuri de munte și luciuri de ape – „plantații” de gunoaie, ei netinând cont chiar dacă de acolo se captează apă și pentru consumul propriei familii. În plus, gunoaiele, la care se adaugă fel și fel de cadavre, sunt aruncate cu seninătate în păraie și râuri mici, obturându-le, ceea ce constituie atât focare grave de infectare cât și cauza majoră a inundațiilor locale, reieșind că, pentru români,

comoditatea de moment este mai importantă decât prevenirea dezastrelor, cu consecințe umane și materiale de durată sau ireversibile.

Vocația românească a mizeriei se constată mai ales pe plaje, gunoaiele fiind aruncate chiar de către turiști, dar nu în clipa în care pleacă definitiv spre domiciliu și deci, nu le-ar mai păsa de ceea ce rămâne în urma lor, ci în timp ce își savurează lenevirea, bronzarea sau zbenguiala, rezultând că mizeria, indiferent de proporții și periculozitate, nu-i deranjază absolut deloc.

Astfel, devin explicabile și cazurile din piețe, în care mulțimile aflate la cumpărături îi iau la bătaie pe inspectorii sanitar-veterinari, dacă opresc de la vânzare produse alterate sau infestate, expresiile tipice ale mulțimilor respective fiind „ce, băăă, le mâncați voi?” “murim noi, nu voi, băăă nenorociților”. Tot prin morbul mizeriei se explică și faptul curent că, la metrou, când sosesc garniturile supra-încărcate, la deschiderea ușilor, rabufnește duhoarea. Și, cum morbul mizeriei obnubilează conștiința, este cert că, fără conștientizarea stării, nu poate exista șansa schimbării.

1.3. Comuniuni adverse

Nevoile practice şi sufleteşti îi determină pe oameni să interacţioneze, aceasta presupunând ca ei să poată să-și ofere reciproc ceea ce unora le prisosește, iar altora le lipsește. Rezultând că interacţiunea se poate realiza numai dacă individul are cu ce ieşi în întâmpinarea celor vizaţi şi, respectiv, se poate menţine numai atâta timp cât el are cu ce ieşi în întâmpinarea acestora, este evident că şi nivelul interacţiunii depinde de nivelul resurselor pe care le deţine individul pentru a ieşi în întâmpinare şi că, după cum se spune în popor, „oamenii au relaţiile pe care le merită" sau, mai degrabă, pe care şi le pot permite.

Reiese că interacţiunea este cu atât mai posibilă cu cât indivizii sunt mai apropiaţi ca status social şi că se realizează preponderent în cadrul fiecărei clase sociale, apartenența la aceeași clasă facilitând comunicarea și creând cadrul de reciprocitate, motiv pentru care, după cum tot în popor se spune, „bogaţii cu bogaţii şi săracii cu săracii" și „ban la ban și păduche la păduche".

Interacţiunea socială depinzând de gradul de încredere existent în societate, deci, de *capitalul social*, este sigur că, cu cât raza de încredere este mai mică, așa cum se constată în societatea românească, cu atât ea riscă să se restrângă doar la nivelul membrilor de familie şi al rudelor apropiate, ceea ce denotă că oamenii sunt nevoiţi ca şi în societate să se sprijine pe/şi să-i sprijine doar pe aceştia. Şi, cum aceste tipuri de sprijinire constituie *nepotism*, adică o formă de corupţie, rezultă că, cu cât capitalul social este mai redus, cu atât societatea este mai coruptă şi, deci, mai puţin aptă de funcţionare.

Subînţelegându-se că realizarea funcţională a interacţiunii presupune un nivel ridicat de maturitate socială, este plauzibil că, din moment ce în timpul comunismului, mai ales în societatea românească, oamenii depinzând impersonal de stat, nu interpersonal de ceilalţi, n-au mai fost condiţionaţi să interacţioneze şi, deci, s-au dezobişnuit să o mai facă. Şi, cum interacţiunea pretinde individului inclusiv abilitatea de a ști să-și aprecieze și să-și respecte partenerii, adică de a se comporta omeneşte cu ei, este cert că, pierzându-şi exerciţiul interacţiunii, oamenii şi-au pierdut abilitatea

respectivă şi, deci, aptitudinea de a se comporta omeneşte, alunecând, astfel, spre comportamente insensibile, arbitrare, vulgare şi brutale, în esenţă inumane.

Din această cauză, românii nu au maturitatea de a se preţui şi de a se respecta reciproc, ceea ce dovedeşte că ei nu au capacitatea de a întreţine sistematic relaţii, ci doar de a suporta întâmplător contacte, care, tocmai pentru că nu au bază relaţională, sunt atât de inconsistente, haotice şi imprevizile, încât în majoritatea cazurilor se constată a fi de invidie, bârfă și intrigă, de jignire, poreclire și înjurare, de ciubucărire, înșelare și hoție, și chiar și de tâlhărire, lovire, vătămare, violare și ucidere.

Într-o asemenea societate înstrăinarea este atât de gravă, încât românii, în caz că întâlnesc, pe unde nu se așteaptă, vreun cunoscut sau chiar și vreo rudă, în loc să se bucure, se irită, spunându-și în gând „nici pe aici nu pot să scap de nenorociții ăștia”.

Toate acestea sunt, aparent, manifestări de dezumanizare. Dincolo de aparență însă, ținând cont că, în întârzierea ei istorică, societatea românească nu a ajuns la stadiul de umanizare, începutul firav de umanizare fiind devastat de

ficțiunea comunistă, rezultă că aceste manifestări sunt, de fapt, de neumanizare. Ele sunt atât de frecvente încât se succed neîntrerupt, succesiunea lor neîntreruptă constituind prin sine un proces, proces de autodistrugere, de sinucidere națională, tartorii aceatui proces dovedindu-se chiar „aleșii poporului”.

Prin prisma acestor nenorociri, viaţa în societatea românească este percepută ca mizerabilă, nu doar grea, ea fiind în mod obiectiv grea în caz de războaie, crize economice mondiale, calamităţi devastatoare şi pandemii, motiv pentru care se afirmă din ce în ce mai des că cea mai gravă nenorocire pentru un om este aceea de a se fi născut şi de a fi nevoit să trăiască într-o „ţară de c…”.

Țara este tratată prin prisma expresiei de mai sus chiar și de către o parte dintre cei care au menirea să-i apere granițele, ei prestând docili, în slujba traficanților, la tarife ca de maidan, micimea tarifelor relevând inclusiv măsura disprețuirii propriei țări, ca și cum, deci, țara ar fi maidan, fiind plauzibil că trădarea, în timp de pace, în acest mod, a țării, riscă să degenereze, în situații critice, în trădare capitală.

Şi, culmea culmilor, unii dintre aceştia, în timp ce se plâng de mizeria morală, verbală, comportamentală şi ambientală din societatea românească, exact în acel timp se scobesc în nas, scuipă pe jos, se scarpină adânc între fese şi se exprimă repetitiv prin „băga-mi-aş p…”. Şi, apoi, cu năduf, îşi spun „d-aia nu merge nimic în nenorocita asta de ţară”.

Din toate aceste motive, locuitorii României, striviţi de starea de fapt, privesc resemnaţi la gravele disfuncţii din societate (drumuri distruse, şcoli dărăpănate, spitale infestante, servicii publice scârbavnice, corupţie, vulgaritate, agresivitate, cerşetori, câini vagabonzi, gunoaie şi absolut toate tipurile de nenorociri), considerând în mod fatal, ca şi cum ar fi fost blestemaţi în neputinţă, că „n-avem ce face, asta-i situaţia, din moment ce trăim în România”.

Spre deosebire de societatea românească, în societăţile mature, prin intensificarea, diversificarea şi permanentizarea interacţiunilor, oamenii au devenit dependenţi unii de alţii, s-au modelat reciproc, au creat împreună modele de comportament şi au dobândit tot mai mult sentimentul apartenenţei

comune. În acest fel, mulţimea nedefinită de indivizi în interacţiune a devenit tot mai coerentă, consistentă şi stabilă, definindu-se ca o entitate de sine stătătoare, ca un *grup social*.

Importanţa grupului pentru individ decurge atât din dependenţa individului faţă de grup, dovedită de îmbolnăvirea sau chiar decesul indivizilor în cazul destrămării grupului lor familial, cât şi prin faptul că orice individ normal şi-ar da şi viaţa pentru grupul de care aparţine cel mai mult, așa cum ar face orice părinte pentru salvarea copiilor săi. Ca atare, grupul social poate fi definit ca „un număr de oameni care interacţionează în modalităţi consacrate, care au sentimentul apartenenţei comune şi sunt recunoscuţi ca având acea apartenenţă".

Pentru membrii oricărui grup, grupul respectiv constituie *grupul de apartenenţă*. În toate grupurile, relaţiile dintre indivizi putând fi de atracţie-atracţie, atracţie-indiferenţă, atracţie- respingere sau de indiferenţă-indiferenţă, indiferenţă-respingere şi, respectiv, de respingere-respingere, este clar faptul că, dacă ponderea relaţiilor de atracţie-atracţie este mai mare, grupul se manifestă *coeziv*. Într-o astfel de situaţie, sentimentul apartenenţei la

grup al membrilor poate fi atât de intens încât aceştia ajung să se raporteze la acesta ca la un sistem de coordonate, grupul devenind, astfel, pentru ei un adevărat reper, etalon sau termen de referinţă privind inspirarea, elaborarea şi evaluarea comportamentelor, ceea ce înseamnă că, într-un asemenea caz, grupul de apartenenţă constituie pentru membrii săi inclusiv un *grup de referinţă*.

Dacă, însă, în grup sunt majoritare relaţiile în care unul dintre termeni este indiferenţa sau respingerea, aşa cum se constată la tot pasul în societatea românească, coeziunea e redusă, astfel încât, scăzând sentimentul apartenenţei la grup, indivizii sunt atraşi referenţial de alte grupuri. Aceasta deoarece, după cum arăta, în anul 1910, Ctin Rădulescu Motru, în conferința „Sufletul neamului nostru”, viața de grup la români este caracterizată de „gregarism”, adică de starea de turmă, definit de reacții de imitație, nu de „solidaritate”, adică de starea de comunitate, definită de spirit de întrajutorare, inclusiv de sacrificiu.

Dar, cu cât creşte atracţia referenţială a individului spre alte grupuri, cu atât i se agravează respingerea faţă de grupul de

apartenenţă, el fiind, astfel, scindat între o apartenenţă nedorită şi o aspiraţie neîmplinită, din această scindare decurgând o stare de *privare relativă,* care riscă, ori să provoace prăbuşirea motivaţională a individului în grupul de apartenenţă, ori să-i producă saltul motivaţional spre grupul de referinţă.

Într-o astfel de derută existenţială se află o parte însemnată a tineretului român. Trăind în România, deci în grupul de apartenenţă constituit de poporul român, dar tânjind spre ţările civilizate, deci, spre grupurile de referinţă constituite de popoarele respective, ei suportă o forfecare sufletească dramatică, prin care cea mai mare parte a populaţiei se va prăbuşi motivaţional – ori în apatie, ori în delincvenţă – în grupul de apartenenţă românesc, iar restul (acesta, de ordinul milioanelor) va încerca saltul motivaţional – ori prin muncă asiduă, ori prin delincvenţă – în grupurile de referinţă din străinătate.

Aşadar, din moment ce milioane de cetăţeni români de vârstă activă, majoritatea cu copii cu tot, au emigrat şi încă emigrează, rezultă de la sine că a crescut şi creşte ponderea vârstnicilor prăbuşiţi, ori în apatie, ori în neputinţă, şi a mai

puţin vârstnicilor prăbuşiţi, ori în trândăvie, ori în delincvenţă şi că, deci, în mod implacabil, astfel se prefigurează viitorul societăţii româneşti.

1.4. Alcătuiri disjuncte

Deși românii au fost majoritari în toate provinciile, ei, însă, n-au avut deloc prevalență, adică n-au ocupat niciun fel de poziții în economie, guvernare, administrație, justiție și învățământ. Astfel, în provinciile românești latifundiarii și negustorii, guvernanții și administratorii, funcționarii și educatorii fiind străini sau de obârșie străină, această stare de fapt a provocat prin sine marginalizarea românilor spre cele mai umile poziții, de slugi, ceea ce le-a indus mentalitate de slugă și, prin urmare, cel mai umil și, deci, cel mai slab tip de personalitate de pe continent.

Din cauza slăbiciunii de neam, românii, în caz de agresiune externă, au părăsit teritoriul, favorizându-i, astfel, ponderal-etnic și deci, legitimându-i teritorial pe ocupanți, iar dacă nu au părăsit teritoriul, identitatea lor etnică a fost

atât de derutată încât mulți dintre ei spun că nu sunt etnici români, ci etnici ai provinciilor din care provin, că nu vorbesc românește, ci limba acelei provincii, ajungând inclusiv să vorbească, chiar și în familie și animalelor din gospodărie, pe limba ocupanților, să-și boteze copiii cu prenume specifice acestora și să-și însușească modificarea în idiomul ocupantului a numelui de familie. Deruta identitară a fost și încă este atât de gravă încât o parte dintre ei s-au manifestat și se manifestă la fel și după ce arealul lor a revenit la sânul patriei-mamă, al limbii materne și al administrației naționale.

Slăbiciunea personalității de bază (naționale) a românilor, manifestată prin nivelul scăzut al energiei, abilităților, curajului și voinței, și, respectiv, slăbiciunea coeziunii lor de neam, manifestată prin nivelul scăzut al comuniunii, afecțiunii, solidarității și însuflețirii, sunt, curent, printre cauzele eșecurilor, în competițiile internaționale pe echipe, ale echipelor românești, iar istoric, ale eșecurilor armatei române în războaie, acestea constând atât în înfrângeri cât și în pierderi excesive, pierderile armatei române, spre exemplu în Primul Război

Mondial, fiind de 33%, față de media mondială de cca 14%.

Decalajul menționat dintre pondere și prevalență a fost conștientizat în proporțiile sale, urmare iluminării în masă produse de evenimentele istorice ale întregirii naționale (1918-1920). Astfel, cu toate că în România Mare românii aveau, prin procentajul de 71,5%, pondere, dar neocupând poziții dominante în economie, cultură și instituții, nu aveau prevalență, ei fiind, astfel, majoritari fără putință și, deci, marginalizați, exploatați și batjocoriți în chiar idealul țării întregite, ceea ce însemna că, deși întregirea țării a fost opera românilor, țara era, însă, în mâinile străinilor sau ale unor minorități.

Frustrările de nesuportat ale acestei stări au împins nația română în desperarea crizei de identitate, românii fiind, în acele condiții, în imposibilitatea de a înțelege cine erau, ce rost aveau și care le era destinul. Și, cum în perioadele de mare criză oamenii își agață speranțele aproape de oricine și orice, ei riscă să fie seduși de indivizii cu personalități accentuate, mai ales de tip demonstrativ (hiperactivi, dezinvolți, îndrăzneți, implicativi,

vizibili, zgomotoși, argumentativi, convingători, antrenanți, manipulatori).

Astfel, în societatea românească, în deceniile al III-lea și al IV-lea, o parte a populației, mai ales a tineretului instruit, a întâmpinat cu înflăcărare apariția personalității carismatice a tânărului avocat Corneliu Zelea Codreanu și a aderat în proporții semnificative la mișcările create de acesta sau cu participarea acestuia (Liga Apărării Național-Creștine, Legiunea Arhanghelul Mihail, Mișcarea legionară), implicându-se în acțiuni ce au oscilat între extrema crimei asumate și extrema jertfirii de sine, acțiuni în urma cărora țara a fost de mai multe ori în situații critice, precum în cazurile uciderii a doi prim-miniștri (I. Gh. Duca, în ziua de 29 XII 1933; Armand Călinescu, în ziua de 21 IX 1939) și ale rebeliunii din 21-23 ianuarie 1941.

Față de toate acestea, devine plauzibil că frământările dramatice și tragice din deceniile al III-lea și al IV-lea au constituit pentru nația română chinurile încercării istorice de a-și naște identitatea și de a-și croi existențial sensul. Aceste chinuri au fost agravate și de faptul că vechiul regat, în jurul căruia s-a creat România

Mare, fiind inferior, ca nivel de dezvoltare, față de noile provincii, mai ales față de cele provenite din Imperiul Austro-Ungar, n-a avut capacitatea de a furniza liantul de civilizație apt să determine integrarea organică a acestora în noua structură de stat, provinciile respective rămânând doar alăturate fizic vechiului regat, nu integrate organic. Și, cam așa au rămas până în ziua de azi. Aceasta s-a constatat statistic în urma tuturor alegerilor electorale, harta țării divizându-se coloristic, în funcție de opțiuni, exact pe granițele din 1918, fiind incontestabil că diferențele de opțiuni politice rezultă din diferențele de mentalitate, iar acestea, din diferențele de nivel de dezvoltare.

Urmare acestor stări, și în prezent slăbiciunea de personalitate le provoacă românilor, inclusiv tendința emoțională de a se raporta la situațiile de impas, atât prin speranța de a avea noroc, mai ales cu ajutor divin, deci nu prin raționalitatea acțiunii, motiv pentru care ei se salută și își ciocnesc reciproc paharele cu băuturi alcoolice urându-și „noroc", cât și prin lașitatea compromisurilor de tip „fă-te frate cu Dracu', până treci lacu'", deci nu prin raționalitatea moralității.

De aceea, slăbiciunea de personalitate a nației române particularizează inclusiv manifestările de discriminare etnică, românii nediscriminând, ci fiind, în propria țară, discriminaţi ca „slugi” şi ca „valahi împuţiţi”, atât de discriminați încât, în trecut, în localitățile locuite de minoritari nu aveau voie să intre, ca „să nu le pângărească ulițele”, iar în prezent, în propriile comunităţi, sunt ţinuţi sub teroare chiar şi de câte o singură familie de romi.

Și, din moment ce sunt discriminați ca „slugi” și „valahi împuțiți” românii din zonele cu cel mai înalt nivel de civilizație din țară (Ardeal, Banat, Crișana, Maramureș), este predictibil cât de dur sunt discriminați românii din zonele cu cel mai scăzut astfel de nivel (estul și nord-estul Moldovei, sudul Olteniei, sudul și estul Munteniei) și că deci, la o asemenea intensitate, discriminarea se află în pragul critic de a degenera instantaneu în violențe, maltratări, crime și chiar masacre, așa cum s-a întâmplat în timpul ocupației unguresti a nordului Transilvaniei (1940-1944), cu sute și sute de împușcați și arși de vii, inclusiv de pântece de femei gravide spintecate cu bioneta și de copii de țâță înfipți triumfalnic în vârful baionetei,

dezlănțuirile de sălbăticie de atunci constituind prin sine indicatori stadiali ai nivelului de civilizație și deci, de umanizare ai nației maghiare, nivel specific stadiului de trib aflat în migrație.

Din toate aceste motive, românii au ajuns să se subestimeze, considerându-se „bieţi românaşi”, şi să-şi subestimeze şi ţara, considerând-o „Românica”, fiind incontestabil că, astfel, românii înşişi se autodiscriminează. Și, din moment ce sunt tot mai mulți românii care spun că „avem o țară frumoasă, dar păcat că e locuită”, rezultă cât de gravă este subestimarea de sine și, inclusiv prin aceasta, autodiscriminarea în societatea românească.

Și, cum în societatea românească o nenorocire nu vine niciodată singură, autodiscriminarea etnică a românilor și discriminarea lor de către unii minoritari se conjugă malefic cu discriminarea de sex și discriminarea de vârstă.

Discriminarea de sex se manifestă din clipa aflării sexului copilului sau, prin noile mijloace, al fătului. Astfel, în majoritatea cazurilor, nașterea unui băiat exacerbând în aroganță complexul de superioritate, ca bărbat, al tatălui

și compensând în mândrie complexul de inferioritate, ca femeie, al mamei, inoculează băieților sentimentul superiorității față de fete, în timp ce, tot în majoritatea cazurilor, nașterea unei fete decompensând în rușine complexul de superioritate al tatălui și agravând în umilință complexul de inferioritate al mamei, inoculează fetelor sentimentiul inferiorității față de băieți. Rezultă că, în societatea românească, sexismul și discriminarea de sex sunt transmise de ambii părinți și, respectiv, sunt preluate de copiii de ambele genuri și că, deci, ele se perpetuează din generație în generație ca o aberație ce pare imanentă firii românului.

Această aberație se continuă prin socializare, astfel ca băieţii să fie stimulaţi să reuşească prin ei înşişi, cât mai performant, şi să se proiecteze spre discipline realiste, prioritar logice şi spre poziţii supra-alterne, de medici, universitari şi manageri, în timp ce fetele sunt condiţionate să se prezinte ca imagine cât mai bine şi să se proiecteze spre discipline umaniste, prioritar afective, şi spre poziţii sub-alterne, de infirmiere, învăţătoare şi secretare.

Prin toate acestea, copiii dobândind conştiinţa apartenenţei la unul dintre genuri,

socializarea se transformă în autosocializare. Ei își fixează atât de mult imaginea genului lor încât o transformă într-un model față de care se raportează ca la un sistem de referință și își reglează comportamentul, își proiectează evoluția și își modelează personalitatea, băieților accentuându-li-se, astfel, sentimentul superiorității față de fete, iar acestora, sentimentul inferiorității față de băieți.

În practica socială, discriminarea se concretizează în faptul curent că femeile, la potențial intelectual egal cu bărbații, sunt orientate spre pregătiri inferioare sau mai puțin importante, iar la pregătire egală, sunt încadrate în funcții inferioare sau, în caz de încadrare egală, sunt plătite inferior. Intensitatea discriminării este direct proporțională cu nivelul funcției, devenind exclusivism în cazul funcțiilor de vârf, exclusivismul decurgând atât din partea bărbaților de la nivelul respectiv, cât și din partea majorității bărbaților, care nu acceptă să fie conduși de femei, sau chiar din partea majorității membrilor societății, deci și a bărbaților și a femeilor, care nu au încredere că femeile dețin capacitatea să ocupe funcții importante.

Ca orice denaturare, sexismul perverteşte conotaţiile atât ale conceptului de *valoare*, femeile cu cariere înalte fiind considerate masculinizate şi, deci, anulate în valoare şi merit, cât şi ale celui de *profesionist*, cu semnificaţie, în cazul bărbaţilor, de specialiști, iar în cazul femeilor, de „ciocănitoare”, „corditoare” sau „futiste”.

Prin prisma acestei mentalități, în societatea românească se constată că, cu cât femeile sunt mai frumoase, cu atât fiind mai curtate, tot cu atât sunt sunt mai agasate și, deci, mai inhibate, devenind ca personalitate și ca sex, mai reci și mai respingătoare și, respectiv, cu cât așteptările bărbaților privind temperamentul și talentul lor sexual fiind mai mari, cu atât mai mult acest tip de femei, neputând răspunde așteptărilor, dezamăgesc.

Rezultă că femeile frumoase, deși sunt de mulți solicitate, sunt, însă, de foarte puțini preferate, fiind, astfel, permanent forfecate între suprasolicitare și însingurare. Și, cum fetele se maturizează cu 4-5 ani mai devreme decât băieții, este cert că, cu cât ele sunt mai fragede și mai frumoase, cu atât stârnesc insistența sexuală, chiar și diabolică, a bărbaților,

provocându-se, astfel, riscul devierii lor de la învățătură și al compromiterii, încă de la început, a întregii lor traiectorii sociale.

Şi, din moment ce societatea românească le deturnează pe femeile frumoase spre rolul de obiect de consum sexual răsfăţat, cu stil de viaţă de fiţe, iar pe cele mai puţin arătoase, spre rolul de rob domestic maltratat, cu anti-stil de viaţă de animal de povară, reiese cât de gravă este discriminarea de sex în societatea românească şi că, deci, multe dintre femei, mai ales până la o anumită vârstă şi după o anumită vârstă, sunt obligate să accepte descensiunea statusului lor social spre starea etichetată în „noua democraţie" ca naşpa, ca pulime.

Într-un asemenea cadru uman, relațiile dintre cele două genuri au devenit tot mai pasagere și non-afective. În acest tip de relații, bărbatul nu-și angajează plăcerea în raport cu partenera, ci o angajează pe parteneră în plăcerea lui. Femeia nu este, deci, scopul plăcerii bărbatului, ci doar un mijloc de realizare a acesteia. Decăzând de la nivel de scop, la nivel de mijloc, ea este, astfel, dezumanizată. Și, cum femeia, ca om, constituie un complex – biologic, psihologic și social-istoric –, se constată că, în

relațiile pasagere și non-afective, bărbatul este interesat de componenta biologică a femeii, adică „să fie bine ca animal”, „bună de p...” sau „făcută în ciuda p....”, el fiind mai puțin interesat de componenta ei psihologică, adică de inteligența și de sensibilitatea acesteia, și este și mai puțin sau chiar deloc interesat de componenta ei social-istorică, adică de educația, cultura, motivația și aspirația acesteia, deci tocmai de ceea ce ea are specific uman. Astfel, femeia este împinsă să facă saltul reductiv de la complexul biologic, psihologic și social-istoric la componenta biologică a personalității sale și, deci, să decadă de la om la animalitate, fiind din nou dezumanizată.

Prin toate acestea, devine plauzibil că, în dinamica relațiilor dintre cele două genuri, femeile dezumanizate vor dezumaniza bărbaţi ingenui, iar bărbații dezumanizați vor dezumaniza femei ingenue, rezultând că acest proces se autoîntreține și se autoagravează, într-o perspectivă ce afectează grav destinul societății.

Rezultând că în societatea românească femeile sunt supuse atât discriminării de sex, cât şi discriminării de vârstă, acestea întreţinându-

se şi agravându-se în tandem, devine explicabil de ce este atât de frecventă, inclusiv în public, expresia „babo/moșule, te caută Moartea pe-acasă”. Aceasta, deoarece viaţa, ca raport de forţă, a impus ca straturile de vârstă să se raporteze la ea în funcţie de raportul de forţe dintre ele, din acest temei, în toate timpurile, stratul dominant s-a raportat discriminatoriu și, deci, în mod preconceput şi nediferenţiat faţă de straturile dominate.

În acest fel, în epoca preindustrială, adulţii, şi mai ales bătrânii, îi tratau pe tineri ca neformaţi, instabili şi aventuroşi, iar în epoca postindustrială, tinerii îi tratează pe adulţi şi mai ales pe bătrâni ca deformaţi, rigizi şi anacronici, sau, precum în arealul românesc, ca „boşorogi”, „răpciugoşi” şi „pârţogari”. Prin această stare de fapt, societatea se scindează în două lumi contrare, în care dispreţul adaptabililor faţă de neadaptabili şi ura neadaptabililor faţă de adaptabili constituie prin sine un binom ce ţine permanent societatea în tensiune.

Discriminându-i pe adulţi şi pe bătrâni, tinerii, ei înşişi abia ieşiţi din stadiul copilăriei, au faţă de copii, pentru a se convinge că au

depăşit acest stadiu, o atitudine de dispreţ, tratându-i ca „puşti”, „mucoşi” şi „căcăcioşi”, fiind sigur că, cu cât cei care discriminează sunt mai tineri şi discriminanţi, cu atât, prin exemplul pe care îl dau generaţiilor mai mici, vor fi, la rândul lor, mai devreme şi mai intens discriminaţi, motiv pentru care şansa de a nu fi discriminat din criterii de vârstă presupune neşansa de a muri cât mai de tânăr.

Din contradicția în termeni a sintagmei „șansa neșansei” rezultă că în societatea românească, viața socială este, pentru copii și pentru bătrâni, denaturată prin discriminarea lor de către adulți, iar pentru aceștia, prin a-i discrimina pe copii și bătrâni, fiind plauzibil că manifestările de factură sadică față de vârstele copilăriei și bătrâneții și, respectiv, cele de factură masochistă față de vârsta adultă scindează mutilant existența, monstruozitatea acestei mutilări provocând înmulțirea cazurilor de abandonare a copiilor și bătrânilor și de înstrăinare a adulților.

În astfel de condiții, spre deosebire de adultul rătăcit în pustiu, care mai are ca ultim suport speranța de a ajunge între oameni, bătrânul abandonat, chiar de ai săi, între

oameni, tocmai pentru că este abandonat între oameni, nu mai poate avea o astfel de speranță și, deci, niciun fel de speranță, prăbușindu-se gravitațional spre moarte, schimonosit de grimasa dezamăgirii unei vieți inumane.

Toate acestea dovedesc că, în societatea românească, viața bătrânilor este atât de vitregă, încât în agenda lor din minte sunt din ce în ce mai multe nume de morți și din ce în ce mai puține nume de vii, astfel că, respinși tot mai brutal de lumea prezentă și atrași tot mai intens de lumea trecută, ei se simt tot mai pătrunși de fiorul dorinței de moarte.

Agravarea acestui fior urmeză de la sine cursul societății românești. Astfel, în trecut, individul cât de cât religios, privind de pe patul suferinței finale dincolo de tavanul speranței sale, își reprezenta chipul lui Dumnezeu, cu care, împărtășind Biblia, avea ce comunica. Și, cum Biblia este infinită ca interpretare, el avea de comunicat la infinit și, fără să simtă că moare, murea ca și cum ar fi trăit. În prezent însă, individul vulgarizat, privind în tavanul singurătății sale, își reprezintă chipul Morții, cu care, neavând ce comunica, simte desperat cum moare, și moare ca și cum nici n-ar fi trăit.

Reiese că românii actuali, nu mai sunt atât de naturali încât să întâmpine Moartea cu indiferență, dar nu au rămas aproape deloc spirituali, încât să o întâmpine cu oarecare înțelegere, fractura sufletească provocată astfel, inducând în arealul românesc tragismul muribunzilor și dramatismul întregii existențe.

Prin toate acestea, în societatea românească meteahna discriminării de vârstă este atât de insidioasă încât cei care discriminează nu-și dau seama că, de fapt, bătrânii sunt discriminați de către viitorii posibili bătrâni, fiind clar că, prin acest tip de discriminare, tinerii își discriminează propriul viitor, ceea ce înseamnă că discriminarea de vârstă constituie o modalitate anticipată de autodiscriminare și, deci, o manifestare aberantă de negare de sine.

Astfel, prin ruptura discriminatorie dintre generații, părinții nu sunt în stare să aline eșecurile sentimentale ale copiilor, iar aceștia nu sunt în stare să aline restrângerea existențială a părinților. Și, cum, pe măsură ce cresc, copiii devin în raport cu părinții tot mai străini, părinții însă simțindu-se în continuare obligați să-i ajute și, respectiv, cum relațiile dintre părinți și copii sunt forfecate între

speranța naivă a părinților de a fi ajutați la bătrânețe de copii și gândul viclean al acestora de a-i exploata pe părinți până la ultima suflare, rezultă că și între părinți și copii ruptura și discriminarea sunt deosebit de grave, gravitatea acestei rupturi și a acestei discriminări putând explica atât faptul că, în majoritatea cazurilor, copiii, deși când nu mai au părinți le plâng lipsa, iar când îi mai au îi ignoră sau chiar își bat joc de ei, cât și faptul că deși tinerii acordă mare importanță sărbătoririi propriei zile de naștere, ei însă nu mai acordă vreo împortanță celor care i-au născut.

În societatea românească, discriminarea de vârstă este agravată inclusiv de mass-media, în special prin publicitate, prin discrepanța atât dintre imaginea de forță, farmec și entuziasm atribuită tinereții și imaginea de neputință, ramolire și renunțare impusă bătrâneții, cât și dintre incitarea tinerilor spre consum, distracții și aventură și inhibarea bătrânilor spre moderație, prudență și oblojire.

În astfel de condiții, suferința este atât de întipărită pe chipurile românilor, încât ritmul îmbătrânirii de la o generație la alta este tot mai accelerat, accelerându-se în aceeași măsură și

discriminarea de vârstă, tinerii nefiind în stare să înțeleagă inclusiv că, nu demult, părinții lor au arătat ca ei și că, nu peste mult timp, ei vor arăta ca părinții, într-un proces galopant de înstrăinare și nefericire.

Așadar, în societatea românească, tinerii, tot mai mulţi şi până tot mai târziu, nefiind primiţi în muncă şi, deci, în societate, iar adulţii, tot mai mulţi şi tot mai de devreme, fiind excluşi din muncă şi, deci, din societate, rezultă cât de extinsă este discriminarea de vârstă în societatea românească şi că, astfel, vârstele de intrare în/şi de ieşire din activitate sunt obligate să accepte descensiunea statusului lor social spre starea etichetată în „noua democraţie” ca naşpa, ca pulime.

De aceea, românul ajuns la scadența coborârii pe topoganul final, alunecă îngrozit nu de certitudinea morții, ci de neșansa de a se fi născut. Și, cum o asemenea îngrozire este contrară legii firii, în aceasta constă – *în a fi în contra legii firii* -, blestemul-blestemelor nației române. Nație croită pe invers.

1.5. Rigori evazive

Fiind de aşteptat ca într-o societate aflată în stare de „nașpa”, de „pulime” să se înmulţească şi să se agraveze cazurile de încălcare a normelor şi legilor, deci a cazurilor de *devianţă* şi *delincvenţă*, se impune a le analiza manifestările, acestea concretizându-se sub formă de: *crime violente*, comise împotriva persoanei sau a proprietăţii; *crime morale*, prin care făptaşii se autovictimizează; *crime profesionale*, comise de funcţionari, specialişti şi manageri; *crime organizaţionale*, comise de conducerea marilor organizaţii; *crimă organizată*, comisă de organizaţii constituite în acest scop.

Devianţa şi criminalitatea au fost explicate prin: *factori biologici,* aceştia fiind de tip degenerare fizică, predispoziţii temperamentale şi structuri cromozomiale; *factori psihologici,* aceştia fiind de tip psihopatie şi sociopatie; *factori societali,* aceştia fiind de tip anomie, tensiune structurală, asociere diferenţială şi etichetare.

Devianţa şi delincvenţa, depinzând de modul în care normele se adaptează circumstanţelor,

reiese că, dacă, spre exemplu, normele rămân, în perioade de criză, inflexibile în raport cu nivelul posibilităţilor, societatea este nevoită să accepte tacit atingerea obiectivelor prin modalităţi ce se abat de la norme, fără însă, a le contestea, precum în timpul comunismului, când, deşi nu erau contestate normele cinstei, era, însă, socialmente acceptat furtul de la cooperativele şi fermele agricole, făptaşii fiind consideraţi descurcăreţi, nu hoţi.

Astfel, a apărut şi a proliferat un tip pervers de norme, *norme de evaziune*, ca modalităţi semi-instituţionalizate de devianţă şi delincvenţă, prin care, diminuându-se din ce în ce mai mult cenzura morală, s-au deschis zăgazurile infracţionalităţii, ajungându-se la cvasi-generalizarea corupţiei şi a jefuirii.

Trecerea interpretării comportamentelor, de la normal la deviant şi de la deviant la normal, fiind o problemă de filtrare socială, depinde atât de pragul de exigenţă al normelor şi legilor, cât şi de fidelitatea agenţilor de control social în asigurarea respectării acestora. Deşi fiecare societate are un anumit prag al exigenţei normative şi o anumită fidelitate a agenţilor de control social, totuşi, atât pragul exigenţei, cât şi

fidelitatea agenţilor se diferenţiază în funcţie de statusul socio-economic al indivizilor.

Astfel, în societatea românească se constată că, pentru aceleaşi tipuri de comportamente, indivizii cu status social inferior (săraci, neangajaţi, necalificaţi) sunt consideraţi devianţi sau delincvenţi şi, ca atare, condamnaţi la închisoare, inclusiv pe termen lung, în timp ce indivizii cu status social superior (bogaţi, manageri, mai ales parlamentari) sunt consideraţi normali, cazurile neluându-se în seamă, iar dacă se iau, nu se înregistrează; dacă se înregistrează, nu se instrumentează; dacă se instrumentează, nu se judecă; iar dacă se judecă, se achită sau se condamnă cu amenzi sau cu închisoare cu suspendare.

În plus, ţinându-se cont că valoarea economică a fraudelor comise de companii şi de profesionişti este de zeci de ori mai mare decât aceea a fraudelor comise prin violenţă asupra proprietăţii, rezultă că devianţa, ca raportare la sistemul de norme, este interpretată de pe poziţii de forţă şi că, deci, sistemul de norme este un produs al structurii de putere, pus în slujba celor care deţin puterea sau doar a unuia dintre aceştia. Şi e aşa, de când lumea!

Urmare a schimbărilor survenite în societatea românească după anul 1989, devianţa şi delincvenţa au luat o turnură imprevizibilă prin: *abundenţa* de obiecte valoroase şi uşor transportabile; *proliferarea* magazinelor, sucursalelor bancare, bancomatelor şi oficiilor de schimb valutar; *accentuarea* purtării ostentative de obiecte de lux; *înmulţirea* deplasărilor nocturne şi în locuri izolate; *extinderea* perioadelor de nesupraveghere a locuinţelor; *creşterea* ponderii persoanelor vulnerabile; *lărgirea* pieţei de desfacere a bunurilor şi serviciilor.

Într-o asemenea societate, tăvălugul devianţei şi delincvenţei a strivit, inclusiv simboluri ale moralităţii naţionale – procurori şi judecători de la cele mai înalte niveluri – care şi-au pervertit conştiinţa şi deontologia pentru imacularea unor infractori de impact naţional, fiind de înţeles că, sub asemenea auspicii, infracţiunile mărunte sunt percepute cu toleranţă sau chiar cu duioşie.

Se întâmplă astfel deoarece românii, nefiind pătrunşi de cerinţele credinţelor, valorilor, normelor, tradiţiilor, moravurilor şi legilor, nu simt niciun fel de respect pentru acestea, fiind

permanent tentaţi să le încalce, motiv pentru care ei sunt plini de admiraţie faţă de cei care le încalcă în stil mare şi sunt copleşiţi de milă faţă de cei care, încălcându-le, se află în anchetă sau sunt condamnaţi. Aşa se explică faptul că, la alegeri, cu cel mai mare scor au fost aleşi sau realeşi candidaţi aflaţi după gratii.

Dar, după cum avertizează marele scriitor englez George Orwell, autor la alegoriei „Ferma animalelor” şi al utopiei politice negative „1984”, „Un popor care votează corupţi, impostori, hoţi şi trădători, nu este victimă! Este complice.”.

Și, cum un popor „complice” la corupție, impostură, hoție și trădare se dedă la așa ceva, pentru că el însuși are în sânge viciile respective, este cert că aparenta societate pe care o improvizează un asemenea popor constituie, prin sine, un malaxor de alterare, în stare să altereze aproape pe oricine, înclusiv pe mulți dintre cei neînclinați la alterare.

Aceasta înseamnă că alterarea s-a indus structural în mentalul național, afirmația de față fiind confirmată incontestabil și de constatarea curentă că, deși majoritatea populației își exprimă în public acordul pentru măsuri

drastice împotriva corupției, în intimitatea gândurilor și faptelor însă, îi admiră și îi votează cu entuziasm pe corupți, mai ales pe cei penali sau condamnați, ceea ce relevă că mentalul național românesc este scindat în contradicții de factură aberantă și că, deci, societatea românească se află în stare patologică.

Toate acestea pentru că – după cum atenționa, în anul 1936, Ctin Rădulescu Motru, în studiul „Psihologia poporului român” – „la noi este un fapt recunoscut că legile nu se respectă”, „nu se respectă nici de aceia care le fac, nici de aceia pentru care se fac”, fiind clar că „românul consideră nerespectarea legilor ca un titlu de mărire și de putere”.

Așadar, deși empatia românilor față de corupți, penali și condamnați este mod național de a fi, ținându-se cont însă, că ei, refuzând instinctiv să-și însușească vreo normă, sunt predispuși la traiectorii penale, se poate prezuma că, prin acest tip de empatie, românii își manifestă, de fapt, empatia față de propriile predispoziții penale și, prin aceasta, ura și împotrivirea față de lege și justiție.

În asemenea societăți, conform spuselor academicianului Florin Constantiniu, „popoarele

de oi nasc conducători lupi”. Și, fiind clar că slăbiciunea de personalitate a unui popor este dată de slăbiciunea de personalitate a majorităţii, este cert că, cu cât este mai adânc decalajul de putere de personalitate dintre majoritate și minoritatea tare (aristocraţia materială, financiară, managerială, medicală, judiciară, birocratică, religioasă), cu atât acesteia i se stârneşte pofta de a prădui, exact aşa cum fuga căprioarei stârneşte reacţia de prădător a lupului.

În societatea românească prăduirea, transpunându-se în corupţia pretinderii pe faţă a mitei, constrângerii contextuale de a se da mită și reflexului de a mitui, se manifestă atât de extins, încât poate fi considerată pandemie naţională. Şi, aşa cum prădătorii își pândesc prăzile în locurile vitale din preajma surselor de apă, tot aşa procedează şi cei care, controlând trecătorile obligatorii ale vieţii, pândesc necruţători momentele scadente de trecere prin naștere, boală şi moarte.

În esență, mituirea este un act de prăduire, un act prin care prădătorul sfâșie, pe viu, ca hienele și șacalii, din pradă. Fenomenul este atât de pervers încât prada, pentru a supraviețui, ca

în caz că trebuie să se opereze, a ajuns să se ofere, chiar și cu intervenții și insistențe, spre a se sfâșia din ea, altfel neacordându-i-se nici măcar o privire. Rezultă că soarta românilor este cam ca a acelor specii de șopârle care, pentru a scăpa din gura prădătorului, își cedează o parte din corp, coada sau piciorul înhățat, și că, deci, în societatea românească, relațiile sunt de tip „care pe care”, specifice faunei din savană și junglă.

Prăduirea se manfestă atât prin pandemia mituirii, cât şi prin escrocherie şi furt. Din punct de vedere etic, acestea sunt manifestări de imoralitate, iar din punct de vedere juridic, infracţiuni. Aprofundând abordarea acestor fenomene spre cauzalitatea istorică, inclusiv etno-genetică, este plauzibil că – din moment ce prin mituire, escrocherie şi furt, făptaşii dovedesc că nu au niciun pic de milă faţă de victime, că nu au niciun fel de sentimente faţă de ele, că nu le resimt absolut deloc a fi sufleteşte de acelaşi neam cu ei, astfel de indivizi neavând, de fapt, niciun neam – aceste fenomene sunt cauzate de lipsa totală a sentimentului de apartenenţă comună, a sentimentului de comuniune şi, deci, în cele mai profunde

instanțe, sunt cauzate de starea de neconstituitre ca societate, de neconstituire ca neam.

Aşadar, prăduirea fiind o manifestare specifică lăcomiei şi cum aceasta este cauzată de incapacitatea psihicului de a-şi impune limite raţionale, este incontestabil că lăcomia constituie o manifestare de dezechilibru psihic şi, deci, un sindrom de arieraţie, adică de imaturitate emoţională, de incapacitate sufletească de raportare omenească la sine şi la oameni.

În societatea românească, lăcomia se manifestă mai ales prin intensificarea la nivel de desperare a goanei după avere, putere, lux, distracții și notorietate. Și, din moment ce inclusiv cele mai bogate, puternice, luxoase, distrate și notorii persoane își finalizează viața, exact ca și cei din urmă muritori, prăbușindu-se în mizeria urinării și defecării pe sine, este zdrobitor de evident că această goană constituie prin sine o amăgire și că, deci, ar fi înțelept ca oamenii să-și organizeze viața în chibzuința moderației, modestiei și armoniei. Printr-o astfel de proiecție de viață, căderea finală având loc de mai jos, nu de la înălțimea amăgirilor,

crește probabilitatea ca ființa să o întâmpine cu o anumită înțelegere și împăcare, nu cu desperarea dezamăgirii totale, și, deci, cu un anumit rest de demnitate.

Imaturitatea emoțională exibându-se inclusiv prin nerușinare, o astfel de nerușinare s-a exibat prin forma inițială a proiectului legii pensiilor suplimentare pentru parlamentari (pensie în plus față de pensia pe bază de contributivitate, de care aceștia beneficiază și pentru activitatea de parlamentari), în proiect prevăzându-se, pentru o activitate de parlamentar de 6 luni (timp în care abia se formează comisiile de specialitate și abia află unde se găsesc bufetul și toaleta), o pensie suplimentară mai mare decât pensia pentru limită de vârstă a unui inginer, medic sau profesor după 40-45 de ani de muncă. Și, cum instituționalizarea nerușinării, chiar de către forul suprem al statului, supune alterării întreaga societate, astfel se prefigurează viitorul României.

1.6. Unicități gregare

Oamenii fiind diferiţi, urmăresc insistent, chiar cu înverşunare, să se diferenţieze din cât mai multe puncte de vedere, mai ales ca frumuseţe, eleganţă, avere, venituri, rezidenţă, pregătire, cultură, funcţii, relaţii şi stil de viaţă, poziţia dobândită astfel, constituind *statusul social.*

În măsura în care statusurile sociale sunt consistente, coerente şi echilibrate, în aceeaşi măsură ele se delimitează și devin complementare, deci, interdependente, precum statusul de profesor cu cel de elev/student, cel de medic cu cel de pacient, rezultând că statusurile respective s-au generat în mod complementar unul pe altul şi că ele pot exista numai în reciprocitate.

Prin interdependenţă, statusurile se integrează în *instituţii sociale*, precum statusurile de profesor şi de elev în instituţia educaţiei, cele de medic şi de pacient în instituţia medicinii. Şi, cum instituţiile sunt, prin funcţiile îndeplinite, tot complementare, ele se constituie ca ansambluri sociale interdependente, prin care societatea se

organizează (structurează) ca un întreg funcţional, transformându-se, astfel, în *sistem social*, apt să funcţioneze şi să dăinuiască prin sine însuşi.

Dacă însă, statusurile profesionale se creează prioritar pe bază de favoritisme (nepotisme, pile, relaţii), aşa cum s-a întâmplat în timpul comunismului în societatea românească, nu în funcţie de potenţialul indivizilor, ele se constituie în mod fals şi, prin integrare cu celelalte statusuri, le falsifică pe toate. Şi, cum statusurile sociale falsificate se raportează unele faţă de altele într-o falsă complementaritate, rezultă un mod fals de structurare a societăţii, prin care aceasta îşi falsifică însăşi condiţia de sistem şi funcţionalitatea. Din aceste motive, comunismul s-a autoprăbuşit, iar tranziţia, ca proces de defalsificare, fiind fără precedent în istorie, este imprevizibilă în evoluţie şi finalitate.

Individul, fiind viu, socialmente se mişcă permanent, dar nu cum îi trece prin cap, ci, sub presiunea societăţii, conform statusului său, motiv pentru care el este nevoit să practice modelele de comportament specifice acestuia – diferenţiate însă, atât în funcţie de statusul partenerilor de interacţiune, cât şi de

circumstanţele interacţiunii – comportamentul conform statusului constituind *rolul social.*

Realizarea rolului depinzând de status, dar prin intermediul individului, este clar că unicitatea personalităţii acestuia conferă realizării rolului o notă personală, prin care raportul de dependenţă faţă de status devine relativ, fiind plauzibil că realizarea rolului depinde de posibilităţile native ale individului, de modul în care acesta a fost pregătit pentru rol, de semnificaţia rolului în mediul respectiv, dar mai ales de gradul de identificare a individului cu grupurile în care îşi manifestă rolurile, rolul cel mai important fiind determinat de grupul cu care el se identifică total, astfel încât acesta poate deveni scop al vieţii sale, aşa cum este familia pentru majoritatea adulţilor.

Faţă de toate acestea, trebuie ţinut cont că, dacă unul dintre roluri îl depăşeşte pe individ, tensionându-i-se, astfel, resursele fizice, psihice şi de timp, sau dacă individul nu se regăseşte afectiv într-un anumit rol, tensionându-i-se, astfel, resursele emoţionale, el riscă să fie marcat de *tensiuni de rol*, iar dacă individul joacă simultan roluri concurente, precum cele de la serviciu cu cele domestice, sau roluri

incompatibile, precum cele de vedetă cu cele domestice, el riscă să fie marcat de *conflictele interroluri.*

Chiar şi în cazul în care rolurile se derulează strict succesiv, derularea fiecărui rol riscă să fie afectată de conflicte interne, *intrarol*, cauzate de: *discrepanţa* dintre idealul de rol de la momentul modelării individului şi modul real în care se practică rolul; *participarea* individului la mai multe grupuri, cu valori, modele şi moduri divergente de interpretare a rolurilor; *incompatibilitatea* dintre potenţialul nativ al individului şi cerinţele rolului atribuit, precum în cazul timizilor promovaţi în funcţii de conducere.

O situaţie specială de conflict intrarol se provoacă atunci când indivizii proveniţi dintr-o populaţie cu *personalitate de bază (națională) slabă*, aşa cum sunt românii, ocupă *statusuri sociale de forţă*, aşa cum sunt cele de manager, magistrat şi poliţist, incompatibilitatea dintre slăbiciunea lor de personalitate şi cerinţele de forţă ale statusurilor respective constrângându-i spre un mod caricatural de *a-și juca rolul.*

Şi, cum ansamblul statusurilor de o anumită specializare constituie o instituţie, este cert că

un ansamblu de statusuri ai căror ocupanţi îşi joacă rolul în mod caricatural, în loc să structureze o instituţie, improvizează o butaforie şi, deci, în loc să presteze, se scălâmbăie, convertindu-şi funcţiile în disfuncţii sau chiar în antifuncţii. Astfel, se poate explica de ce în societatea românească sunt încă multe cazurile în care poliţişti, procurori şi judecători prestează în batjocură sau se manifestă ei înşişi, în stil mare, ca infractori.

Într-o asemenea societate, dramatismul traiectoriei existenţiale atinge frecvent paroxismul, atât în cazul tinerilor, prin imposibilitatea de a dobândi un status social şi, deci, de a juca vreun rol, cât și în cazul vârstnicilor, prin pierderea cu mult anticipată a statusului social şi, deci, imposibilitatea de a mai juca vreun rol.

Şi, cum prin legea firii, în orice om normal pulsează nevoia – pentru a se simţi util şi, deci, încă viu – de a juca un rol, este plauzibil că o parte semnificativă a tinerilor, vârstnicilor și chiar și a adulţilor este socialmente condiţionată să încerce să joace vreun rol, inclusiv tatonând traiectorii deviante şi delincvente, aceste fenomene de deturnare existenţială fiind printre

cauzele agravării stării etichetate în „noua democraţie” ca naşpa, ca pulime şi, prin aceasta, a supraaglomerării închisorilor din România.

Deşi societatea românească se prezintă astfel, inclusiv în cadrul acesteia se constată un proces de stratificare. Acest proces, conceptualizat ca *stratificare socială*, este multidimensional, incluzând criteriile de *clasă* (economic), înţeles atât ca avere, cât și ca venituri; de *status* (prestigial), înţeles, atât ca importanţă a ocupaţiilor, cât și ca durată și consistență a pregătirilor; de *putere* (politic), înţeles, atât ca potenţial de a convinge, cât şi de a constrânge.

Deşi metodele de ierarhizare prezentate par apte să clasifice riguros, totuşi, trebuie ţinut cont că există ocupaţii considerate inferioare, precum cele din salubritate, fără prestaţia cărora inclusiv mari comunităţi ar sări în aer în doar câteva zile și că, deci, se impune ca ocupaţiile să fie privite și interpretate inclusiv sistemic, în complementaritatea lor funcţională.

Consistenţa stratificării sociale, depinzând de maturitatea culturală a societăţii, devine explicabil faptul că societatea românească fiind, în stadiul preindustrial, înapoiată, a fost vag

structurată. Din acest motiv, în societatea românească n-a existat aristocraţie şi, deci, comunităţile româneşti (satele, târgurile), neavând stăpân, au rămas atât fără autoritate, predestinându-se, astfel, anarhiei, cât şi fără modele valorice, predestinându-se, astfel, stagnării.

Anarhia şi stagnarea din stadiul preindustrial, fiind, deci, structurale, au afectat structurarea societăţii, inclusiv în stadiul industrial, motiv pentru care în societatea românească, în timpul capitalismului, liberalismul de piață s-a pervertit în libertinism de jaf, iar în timpul comunismului, „centralismul democratic" s-a pervertit în jaf centralizat.

În esenţă, în societatea românească, în urma vechiului capitalism a rezultat, prin exploatare economică, o masă săracă material, categorisită prin sufixul „-ime", de fosta protipendadă, ca *sărăcime*, iar în urma comunismului a rezultat, prin spălarea creierului, o masă săracă cu duhul, categorisită şi ea tot prin sufixul „-ime", de noii parveniţi, ca *pulime*. Această categorie este atât de inconsistentă încât se automarginalizează, motiv pentru care ea nu contează ca strat social şi, deci, societatea, în loc să se stratifice, se

polarizează într-o margine amorfă, jefuibilă la discreţie, şi un vârf ascuţit, de jefuitori discreţionari.

Şi, cum o asemenea polarizare este atât disfuncţională, blocând evoluţia societăţii, cât şi periculoasă, riscând să arunce societatea în haos, devine plauzibil că societatea românească va putea să se stratifice conform unui model funcţional – în care clasa de mijloc să fie atât de consistentă, încât să descurajeze excesul celei de sus şi să stimuleze progresul celei de jos –, atunci și numai atunci când apariţia clasei de mijloc nu va mai fi trenată de existenţa categoriei amintite, adică, numai după ce, prin legea firii, vor dispărea categoriile etichetate ca naşpa, ca pulime şi urmaşii urmaşilor lor. Aceasta se va constata doar atunci când, premergător și în zilele de 14 octombrie, la Iași, și de 26-27 octombrie, la București, nu vor mai avea loc asalturi de masă.

Deşi este mult până să se ajungă la această stare, totuşi, şi în societatea românească se constată că, în lupta permanentă pentru înalţarea sau cel puţin pentru menţinerea statusului social, unii oameni au capacitatea de a-şi înălţa statusul, în timp ce alţii nu o au nici

măcar pe aceea de a şi-l menţine, fiind nevoiţi să coboare social, acest proces de urcare-coborâre în structura societăţii constituind *mobilitatea socială*.

În cazul individului, mobilitatea socială depinde, pe de o parte, de cerinţele funcţionale ale societăţii de modificare a structurilor şi de flexibilitatea structurilor de a se modifica conform cerinţelor funcţionale, iar, pe de altă parte, de capacitatea individului de a-şi modifica poziţia socială pe măsura cerinţelor funcţionale şi a flexibilităţii structurale, deci, pe măsura oportunităţii.

Dar, cum structura se dovedeşte flexibilă, când se trece de la practica tradiţională de moştenire a poziţiilor sociale, deci, de la imobilitate socială, la atribuirea funcţională, după *merit,* a acestora, rezultă că în momentul în care societatea acceptă căderea socială a indivizilor din clasele privilegiate, ea trece testul de flexibilitate şi devine o *societate deschisă*.

La stadiul de *societate deschisă*, societatea îşi poate încadra funcţional poziţiile cu indivizi valoroşi, devenind, astfel, tot mai performantă, iar indivizii se pot împlini performant, devenind, astfel, tot mai valoroşi. Complementaritatea

creată în acest fel între individ şi societate generează atât echilibrul dinamic, apt să prevină convulsiile specifice mişcărilor egalitariste, cât şi un nou sistem de valori, bazat pe pregătire, carieră, cultură şi prosperitate.

În societatea contemporană, flexibilitatea structurilor constituind deja un „dat” istoric, rezultă că mobilitatea socială depinde de oferta de ocupaţii şi, respectiv, de potenţialul indivizilor de a răspunde acesteia. Dar, cum potenţarea indivizilor pe măsura ocupaţiilor se realizează prin *educaţie*, devine evident că aceasta constituie vectorul de legătură dintre individ şi ocupaţie, deci, mijlocul de realizare, nu determinantul mobilităţii sociale.

Condiţionarea socială a mobilităţii individului este atât de mare, încât orice societate stratificată se defineşte prin existenţa unei probabilităţi determinate de a prevedea statusul unui individ la un moment dat, pe baza cunoaşterii statusului său ori al familiei sale la un moment anterior, ceea ce în limbaj popular se poate parafraza prin expresia „spune-mi ce eşti sau de unde provii, ca să-ţi spun ce vei fi”. Din această probabilitate reiese măsura în care structura socială determină structura

educaţională şi, prin aceasta, structura ocupaţională, respectiv măsura în care inegalitatea socială determină inegalitatea şanselor şi, în consecinţă, perpetuarea inegalităţii.

În România, industrializarea comunistă a stârnit o mobilitate socială uriaşă, dar statusurile dobândite astfel, chiar şi cele înalte, de inginer, de economist, de profesor, – manifestându-se, conform principiilor comuniste, necompetitiv, deci, în mod nevaloric, şi, conform practicii comuniste, sub presiunea discreționară a activiştilor şi securiştilor, deci, în mod antivaloric – s-au devalorizat la nivel de roluri de mici funcţionari şi chiar de muncitori necalificaţi, pentru corvezi în agricultură, construcţii și salubritate.

În acest fel, mobilitatea socială, constând în obţinerea de diplome, nu de statusuri sociale autentice, a fost o mobilitate aparentă, care, creând indivizilor anumite pretenţii de status, dar nu și posibilităţile de rol de a şi le satisface, a dus la forfecarea și prăbușirea motivaţională a acestora într-o apatie ce pare de neurnit, chiar şi la atâţia ani de la revoluţie.

Deşi unele statusuri sociale vitale, precum cele din medicină, şi-au putut practica rolurile, ţinându-se cont însă, că aceasta s-a produs în condiţii de întârziere informaţională și tehnologică de ordinul deceniilor faţă de nivelul mondial şi, respectiv, în condiţii de salarizare ce au convertit deontologia în lichelism, rezultă că şi în aceste cazuri mobilitatea socială ascendentă a fost, într-o măsură semnificativă, tot aparentă.

Fiind plauzibil că dacă în societatea românească mobilitatea socială s-ar manifesta ca într-o societate dinamică, ar exista șansa ca ponderea categoriilor etichetate ca naşpa, ca pulime să scadă şi, deci, să se diminueze şi efectele trenante ale inerţiei lor statice asupra dinamicii societăţii.

Dar, din moment ce în societatea românească, după revoluție, au parvenit, prin îmbogățire, preponderent mitocanii, este clar că, îmbogățindu-se, mitocanii n-au mai resimțit constrângeri materiale și, astfel, nici constrângeri comportamentale, comportându-se exact „așa cum vrea mușchii lor”, adică și mai mitocănește, ceea ce înseamnă că, prin

parvenire, mitocanii nu se emancipează, ci se hipermitocănizează.

Așadar, sub avalanșa hipermitocănizării, societatea românească este, la nivel central, strivită de călcâiul clanurilor de cumetrie, iar la nivel judeţean şi local, închisă în feudele noilor baroni, prin puterea de şantajare pe care o au aceştia de a acorda alocaţiile sociale, inclusiv unor „sărmani” cu Mercedes și „orbi” ași ai volanului, în funcţie de interesele lor electorale, rezultă că starea de naşpa, de pulime este supusă programatic perpetuării ca iobăgime electorală.

Situația este atât de gravă încât a atins pragul critic ca inclusiv parlamentarii să conștientizeze necesitatea de a avea curajul și deci, de a-și asuma responsabilitatea legiferării atribuirii alocațiilor sociale pe baza unor criterii obiective de vârstă, stare a sănătății și circumstanțe justificative.

Până atunci, dacă va exista vreodată un *atunci*, țara, aflată la discreția clanurilor de cumetrie și a baronilor locali, se prezintă ca transformată într-o scenă generalizată de dezmăț perpetuu, scenă de pe care aceștia: se dedau la spectacole de cea mai grotescă factură;

jefuiesc pe față în proporții de feude; se înscăunează în funcții și pe salarii de prăpăd; se împopoțonează cu cele mai înalte titluri academice și ordine de stat prin aranjamente de amantlâc și gașcă; se trimit unii pe alții în excursii de stat pe tot globul; își savurează zgomotos patriotismul în concedii exotice; strigă în gura mare, chiar și în fața justiției, că sunt mafioți, toate acestea derulându-se ca și cum țara a fost predestinată să le fie pradă.

1.7. Evoluţii stagnante

Încă din prima zi de viaţă, orice copil normal începe să se formeze sub influenţa adulţilor şi copiilor din jur, acest proces spontan de formare constituind *socializarea*. Socializarea începe în prima clipă a vieţii, prin simplul fapt că nou-născutul, fiind total dependent, polarizează, pentru a fi îngrijit, familia şi o parte din rude şi vecini. Din această poziţie, copilul începe să înţeleagă că el constituie ceva aparte în mediu, devenind conştient, atât de *sinele* său, cât și de sinele celorlalţi. Astfel, el sesizează din ce în ce mai clar că oamenii sunt diferiţi, că se comportă

în mod diferit şi, respectiv, că oamenii, fiind diferiţi, pretind copiilor să se comporte în moduri diferite. Din diversitatea acestor moduri de comportament, copilul este nevoit, pentru a se menţine în interacţiunile vitale lui, să imite comportamentul persoanei de care depinde cel mai mult, însuşindu-şi, deci, primul comportament concret.

În timp, copilul sesizează că oamenii se comportă atât în funcţie de felul lor de a fi, de sinele lor, cât şi în funcţie de ceea ce sunt – părinţi, fraţi sau bunici; femei sau bărbaţi; copii, tineri, adulţi sau vârstnici; agricultori, păstori sau negustori și multe altele – deci, în funcţie de *categoriile sociale* de care aparţin. Şi, cum aceste categorii constituie generalizări, copilul îşi însușește, astfel, comportamentele abstracte specifice bărbaţilor şi femeilor, copiilor, tinerilor, adulţilor şi bătrânilor şi ale altor categorii umane, deci, *rolurile sociale* specifice societăţii sale, precum şi credințele, valorile, normele, tradiţiile şi moravurile pe baza cărora acestea sunt posibile, devenind, prin sine, *ființă socială*.

Deşi constituie un proces spontan, neintenţionat, menit să asigure continuitatea

societăţii prin formarea culturală a generaţiilor, ţinându-se cont că socializarea se realizează: *prin expunerea* selectivă către copii a comportamentelor pozitive şi, respectiv, prin escamotarea comportamentelor negative; *prin implicarea* şi responsabilizarea treptată a copiilor în activităţi consacrate social; *prin recompensare*a comportamentelor pozitive şi, respectiv, sancţionarea comportamentelor negative, înseamnă că socializarea vizează, implicit, sensul valoric al societăţii.

Şi, cum modelarea şi, deci, comportarea conform cerinţelor sociale, conferindu-i individului gratificaţii (mulţumiri, elogii, prestigiu, promovări), îi satisfac necesităţile, este clar că, prin jocul conformităţilor şi al gratificaţiilor, individul „muşcă din momeala satisfacerii imediate şi personale şi este prins în cârligul socializării", acest proces demonstrând că socializarea constituie „un proces prin care individul învaţă ceea ce trebuie să facă pentru ceilalţi şi ceea ce poate în mod legitim să aştepte de la ei".

Deschis, astfel, către societate, copilul iese spre ceata prietenilor de joacă (peers group), care creează copilului prilejul atât pentru

cunoașterea primelor modele de comportament diferite de cele familiale, cât şi pentru primele experienţe de libertate, egalitate şi spontaneitate. Prin toate acestea, copilul îşi conturează personalitatea şi îşi fundamentează statusul și, respectiv, îşi conştientizează valoarea şi îşi prefigurează destinul, fiind gata să iasă spre lumea cea mare.

Ieşind în lume, individul este obligat de viaţă să-şi însuşească noi şi noi roluri sociale, printre care acelea de elev, student, membru al unor cluburi sau cercuri, salariat, soţ şi părinte. Dar, rolurile, ca standarde sociale obiective, neputând fi modificate în mod subiectiv de individ, îl determină pe acesta să-şi adapteze credinţele, valorile, normele, tradiţiile, moravurile şi modelele de comportament la cerinţele lor, deci, să se socializeze în continuare.

În esenţă, socializarea de la aceste stadii constând în însușirea de noi roluri sau în adaptarea rolurilor, presupune însuşirea sau chiar elaborarea personală de *modele de comportament*. Aceasta este posibilă, deoarece, atât situaţiile de viaţă cât şi nevoia de a le răspunde repetându-se, individul dobândește

experienţa şi capacitatea de a sesiza variaţiile din comportamentul propriu şi din comportamentul altora şi, făcând abstracţie de diferenţe, el generalizează asemănările, pe care le extrage şi le integrează în modele proprii de comportament.

Socializarea, depinzând atât de cerinţele societăţii, cât şi de necesităţile şi posibilităţile individului, se realizează în funcţie de multitudinea combinaţiilor acestor trei factori. Astfel, indivizii, diferiţi ca necesităţi şi posibilităţi, vor avea chiar şi în acelaşi mediu social experienţe sociale diferite, care îi vor socializa în mod diferit, iar dacă acelaşi individ s-ar afla în medii diferite, unde s-ar putea situa ca fiind cel mai dotat sau ca cel mai puţin dotat, el ar fi socializat în moduri diferite.

Ca atare, indivizii, socializându-se în funcţie de cerinţele generale ale societăţii, devin *umani* şi, respectiv, în funcţie de cerinţele specifice instituţiilor fundamentale ale acesteia, precum educaţia, economia, arta, medicina, guvernarea şi religia, se particularizează ca *tipuri umane*, într-o *tipologie* ce, conform studiilor de psihologie a personalităţii, include: *omul teoretic*, preocupat de cunoaşterea ştiinţifică;

omul economic, preocupat de bogăţie; *omul estetic*, preocupat de artă; *omul activist social*, preocupat de ajutorarea semenilor; *omul politic*, preocupat de putere; *omul religios*, preocupat de transcendenţă.

Deşi aceste tipuri se regăsesc în toate societăţile civilizate, fiecare astfel de societate caracterizându-se, însă, prin anumite *idealuri valorice* – așa cum sunt *hărnicia* trebii efectuate la timp, *calitatea* lucrului bine făcut, *ordinea* stabilă a vieții publice, *prosperitatea* certă pe termen lung, *spiritualitatea* stilului de viață, *decența* modului de relaționare, *solidaritatea* trăirii în comunitate – , pune accent pe tipul de personalitate care corespunde celui mai important ideal valoric, transformându-l în *ideal de personalitate*, aşa cum mai peste tot se știe că sunt „specialistul" pentru germani, „businessman"-ul pentru americani, „gentleman"-ul pentru englezi şi „descurcăreţul" pentru... români.

Astfel, cu cât cultura unei societăţi este mai consistentă, cu atât forţa celui mai important ideal valoric al societăţii respective fiind mai intensă, se subînţelege că cu atât mai clar și mai atractiv se conturează idealul de personalitate

și, deci, cu atât creşte ponderea membrilor care se încadrează în cerinţele acestuia, fiind plauzibil că, în momentul în care ponderea acestora devine majoritară, atunci idealul de personalitate se instituie ca personalitate de tip naţional, ca fel de a fi al unei naţii, adică drept *personalitate de bază*.

Tocmai pentru că reprezintă felul de a fi naţional, personalitatea de bază este aptă să pună în evidenţă în mod unitar situaţiile de interes naţional, adică toţi membrii societăţii să le perceapă și să le evalueze la fel și, respectiv, să asigure consensul emoţional şi acţional faţă de acestea, adică toţi să simtă şi să acţioneze la fel, ceea ce înseamnă, după cum constată studiile sociologice, că „personalitatea de bază constituie acel tip de personalitate care exprimă cel mai bine valorile esenţiale ale culturii respective”.

Reţinând că personalitatea de bază „exprimă cel mai bine *valorile esenţiale* ale unei culturi”, este logic că, dacă într-o societate nu există „valori esenţiale” (aşa cum este cazul societăţii româneşti, românul nedând doi bani pe hărnicie, calitate, ordine, prosperitate, spiritualitate, decență și solidaritate), nu poate

exista ideal valoric, fără acesta nu poate exista ideal de personalitate, iar fără acesta, populația nu are cum să se modeleze unitar și, deci, nu poate exista nici *personalitate de bază*.

Şi, din moment ce copiii, adolescenții și tinerii normali din societățile mature au în „ochii minţii" modelul de personalitate ce îl conferă prin sine personalitatea de bază specifică nației lor, este plauzibil că fiecare copil, adolescent și tânăr vor tânji să se modeleze în lumina acelui model, proces în urma căruia personalităţile individuale vor constitui, în funcție de particularitățile native, „variaţiuni pe aceeaşi temă" ale modelului de personalitate respectiv. Astfel, este din nou logic că, dacă într-o societate nu există personalitate de bază, nu există model de personalitate și deci, destinul personalităţilor individuale se va desfăşura fără să aibă la bază vreun model.

Prin lispa modelului de personalitate, adulții nefiind deci modelați, nu au cum să-și modeleze copiii. Și, cum, prin legea firii, și copiii, la rândul lor, vor deveni părinți, este cert că lipsa modelului de personalitate, deci a modelării, se va transmite din generație în generație în efecte de aleatoriu, adică de haos, vulgaritate, violenţă,

corupție, hoție, mizerie și orice alt tip de deviantă și delincvență. De aceea, în societatea românească, mai ales după devastarea comunistă a continuității istorice, nu se vede și nici nu se întrevede – moral, economic, ambiental – vreun semn concludent de schimbare în bine, stagnarea fiind, deci, în oameni, ceea ce înseamnă că românul a rămas blocat, după cum el însuși se mândrește, la stadiul pretimpuriu de „bulangiu” sau de „șmecherie împuțită”.

Toate acestea s-au agravat în condițiile trecerii de la modelul familial cu mulți copii la acela cu doar unu. Astfel, în cazul familiei cu mulți copii, aceștia, pentru a supraviețui, fiind constrânși de sărăcie să preia din zbor modelele de personalitate ale părinților și ale celor mai mari din jur, se modelau și, deci, se socializau înainte de vreme, devenind apți să viețuiască și să conviețuiască tot mai eficient.

În cazul modelului familial cu un singur copil, însă, acesta – sufocat de excesul de ocrotire specifc hiperprotejării și de excesul de atenții specific răsfățului – este atât de agasat de cei din jur, încât îi respinge reactiv, respingându-le, astfel, inclusiv modelele de personalitate. Și,

fiind plauzibil că, fără modele de personalitate, copilul nu are cum să se modeleze și, deci, să se formeze, este cert că el rămâne nesocializat și, astfel, inapt să viețuiască și să conviețuiacă eficient, victimă denaturată a excesului nenatural de bine.

Astfel de indivizi, crescuți nesocializați, rămân anomici (fără norme), și, deci, comportamentul, în loc să le fie direcționat rațional de norme, le este împins irațional de impulsii, în special de impulsiile de a distruge, acest tip de impulsii chinuind ființa românească din fragedă pruncie, copiii de români, în special cei ghiftuiți și dospiți în fața calculatoarelor, fiind permanent porniți ca, în mână cu un băț cu rol de sabie, să distrugă mai ales ce este frumos, plante și obiecte ornamentale. De aceea, inclusiv sălile de clasă și mobilierul școlar sunt, chiar și imediat după reparare sau schimbare, în stare de jale. Cu astfel de oameni și din această stare se prefigurează viitorul României**!**

2. PERPETUARE DEZBINATĂ

Pentru a înțelege modul de funcționare al societății românești se impune a clarifica ce sunt instituţiile sociale, tinându-se cont că orice instituţie se constituie atunci când credinţele, valorile, normele, tradiţiile şi moravurile de un anumit fel se integrează într-o entitate de sine-stătătoare, aptă să asigure satisfacerea unui anumit ansamblu de necesităţi fundamentale. Astfel, au apărut instituţiile: familiei, religiei, economiei, educaţiei, medicinii şi guvernării.

Instituţiile ajung la maturitate şi, deci, la deplina funcţionalitate, atunci când au organizaţii specifice, încadrate cu personal de specialitate, în toate comunităţile, adecvate, ca specific şi nivel, la dimensiunile acestora, aşa cum sunt, spre exemplu – de la universităţi şi colegii la grădiniţe şi creşe – organizaţiile instituţiei educaţiei.

Ca expresie a unor funcţionalităţi specifice, orice instituţie presupune satisfacerea reglementată, certă şi eficientă a necesităţilor pe

baza unui sistem de: *relaţii sociale*, deci, de statusuri şi roluri în interacţiune; *valori comune*, deci, de aprecieri, aspiraţii şi opţiuni consacrate; *proceduri comune*, deci, de instrumente şi comportamente prestabilite, instituţia dobândind în acest mod identitate, funcţionalitate şi durabilitate.

Astfel, ca o exemplificare, instituţia *familiei* a apărut pentru satisfacerea *reglementată, certă* şi *eficientă* a necesităţilor de supravieţuire personală şi de reproducere, socializare şi întreţinere a copiilor, pe baza sistemului: *de relaţii sociale* dintre statusurile şi rolurile de soţ/soţie, părinţi/copii; *de valori comune*, precum afecţiunea, fidelitatea şi stabilitatea; *de proceduri comune*, precum diviziunea muncii şi întrajutorarea.

În acest mod, instituţiile devin atât de specifice, încât se resimte necesitatea fundamentării şi exprimării lor prin: *simboluri culturale*, ca semne cu rol de a menţine trează conştiinţa apartenenţei la instituţie; *coduri de comportament*, ca prescripţii solemne cu rol de a ghida întreaga viaţă a individului; *ideologii*, ca sisteme de idei cu rol de a sancţiona seturile de norme, explicându-le şi justificându-le, astfel

încât să asigure loialitate în cadrul instituţiilor şi plauzibilitate în afara lor.

Cu cât particularităţile unei instituţii sunt mai evidente, cu atât instituţia respectivă, fiind mai delimitată, are *funcţii manifeste* (intenţionate, aşa cum este producerea de bunuri în cadrul instituţiei economice) mai consistente, astfel încât *funcţiile latente* (neintenţionate, aşa cum sunt împrietenirea şi căsătoria ocazionate de instituţia menţionată) sunt ori nesemnificative, ori subsumate funcţiilor manifeste, neputând să se transforme în *disfuncţii*.

Instituţiile, operând prin intermediul organizaţiilor, determină prin caracterul lor formal formalizarea inclusiv a: *spaţiului*, prin arhitectura şi compartimentarea standardizată a sediilor; *timpului*, prin delimitarea pe bază de pontaje a orarelor şi cronometrarea pe bază de norme a operaţiilor; *dotărilor*, prin dispunerea şi exploatarea tehnologică a echipamentelor; *salariaţilor*, prin supravegherea acestora pe bază de fişe, dosare şi cataloage şi, respectiv, prin reglementarea comportamentelor pe bază de regulamente de ordine interioară şi de coduri de conduită.

Cu cât organizaţiile sunt mai mari şi mai complexe, cu atât conducerea lor trebuie să fie mai *raţionalizată*, adică, realizată pe bază de reguli, de către profesionişti coordonaţi în mod ierarhic, deci, în mod birocratic, prin *birocraţie*. Birocraţia fiind cu atât mai necesară, cu cât sarcinile sunt mai complexe, dar repetitive, de rutină, devine posibilă prin: *diviziunea muncii*, fiecare birocrat fiind specializat şi responsabilizat pentru o anumită activitate; *ierarhizarea posturilor*, fiecare birocrat fiind coordonat și controlat de un superior; *formalizarea regulilor*, fiecare regulă fiind precizată în scris şi practicată în mod obligatoriu; *raportare impersonală*, fiecare individ fiind tratat în funcţie de poziţie, merit sau problemă, nu de personalitatea sa; *motivare profesională*, fiecare birocrat fiind interesat să facă, prin a se menţine şi a promova, carieră, toate acestea relevând că birocraţia asigură funcţionarea de rutină a organizaţiilor şi a societăţii şi, respectiv, face posibilă *democraţia*, de neconceput fără un sistem organizaţional, apt să confere şi să apere drepturile omului.

Prin toate cele prezentate, având suportul teoretic, să analizăm felul cum s-au format, cum

au evoluat şi cum funcţionează instituţiile sociale în societatea românească, putem să înţelegem cum a apărut, cum s-a perpetuat şi cum se perpetuează starea etichetată în „noua democraţie” ca naşpa şi ca pulime.

2.1. Conjugări haíne

Atunci când credinţele, valorile, normele, tradiţiile şi moravurile de un anumit fel s-au integrat într-o entitate de sine-stătătoare, aptă să satisfacă necesităţile de perpetuare, formare a generaţiilor şi îngrijire a membrilor neputincioşi, atunci s-a constituit *instituţia familiei*.

Instituţia familiei a ajuns la maturitate şi, deci, la deplină funcţionalitate, atunci când şi-a creat *organizaţii*, încadrate cu personal specializat, în toate comunităţile, aceasta însemnând ca instituţia să aibă drept organizaţii, *începând,* în capitală, cu comisii parlamentare de specialitate, minister de specialitate, institut şi oficii pentru ocrotirea mamei şi a copilului, servicii de stare civilă, case de căsătorii, cămine şi creşe, şi *terminând,* în

comune, cu servicii de stare civilă, casă de căsătorii şi creşe.

Faţă de cele prezentate, se poate considera că familia constituie un grup de oameni legaţi prin sânge, mariaj sau adopţie, care împărtăşesc responsabilitatea primară pentru reproducerea şi îngrijirea membrilor societăţii, ceea ce presupune: *satisfacerea* necesităţilor sexuale; *naşterea*, creşterea şi formarea copiilor; *protecţia* şi ocrotirea membrilor dependenţi; *asigurarea* statusului social pentru toţi membrii.

În epocile preindustriale, confruntarea cu mediul natural şi social era atât de dură, încât familia a inclus, pentru a fi cât mai puternică, tot mai multe grade de rudenie, devenind, astfel, în accepţiunea exprimării actuale, *familie extensivă*. În epoca industrială şi, mai ales, în cea postindustrială, însă, cuplul putând supravieţui prin sine însuşi, s-a delimitat de restul familiei, constituindu-se, astfel, *familia nucleară.*

Constituirea familiei depinzând de raportul numeric dintre bărbaţi şi femei, reiese că în măsura în care acesta a fost echilibrat, în aceeaşi măsură familia s-a constituit prin cuplarea unui bărbat cu o femeie, deci, sub formă de *monogamie*.

Compatibilitatea partenerilor depinzând de proveniența lor din aceeași rasă, etnie și religie, s-a impus realizarea căsătoriei în cadrul rasei, etniei și religiei respective, deci, în mod *endogam*, şi, respectiv, depinzând şi de proveniența lor din acelaşi mediu social de vârstă, pregătire și stare materială, s-a impus realizarea căsătoriei în cadrul mediului social respectiv, deci în mod *homogam*, fiind evident că, astfel, s-a descurajat realizarea căsătoriei atât între parteneri din rase, etnii şi religii diferite, deci *exogamia*, cât și între parteneri din medii sociale diferite, deci *heterogamia*.

Până la momentul căsătoriei, individul aparține, în majoritatea cazurilor, ca fiu sau ca fiică, familiei din care provine, adică *familia de orientare*. Prin căsătorie, individul își constituie propria familie, *familia de procreare*, care rămâne sub această denumire, chiar dacă partenerii nu pot sau nu intenționează să aibă copii. Tot prin căsătorie, individul devine, în majoritatea cazurilor, membru al familiei de orientare a partenerului său – familia socrilor, aparţinând, deci, încă unei familii, *familie prin alianță*.

Căsătoria, creând o familie, instituie o nouă entitate socială, care conferă partenerilor statusuri noi (de soţ/soţie, ginere/noră şi, eventual, de cumnat/cumnată şi unchi/mătuşă) şi prilejuieşte relaţii sociale noi (între noua familie şi familiile de orientare şi, respectiv, între familiile de orientare ale partenerilor), contribuind, astfel, atât la structurarea statusului social al partenerilor, cât şi la structurarea societăţii, prin care indivizii şi societatea devin mai stabili şi mai funcţionali.

În epoca postindustrială, însă, fiind tot mai frecvente familiile cu un singur copil, în două generații dispar statusurile de frați/surori, unchi/mătuși, nepoți/nepoate, veri/verișoare, cumnați/cumnate, dispărând, ca atare, şi relaţiile sociale specifice acestora. Şi, cum, astfel, indivizii rămân izolaţi, este cert că societatea decade de la o expresie grafică de păienjeniş de relaţii de rudenie la o mulţime de puncte disparate, ceea ce înseamnă că societatea rămâne nestructurată, ca un conglomerat, iar indivizii ca nişte pustnici în mulţime, tot mai înstrăinaţi şi desperaţi.

În societatea românească, instituţia familiei s-a instituţionalizat pe deplin, atunci când s-a

constituit în mod formal sub auspiciile statului, sub formă de contract între parteneri şi între aceştia şi stat, familia devenind, astfel, problemă oficială a statului, ferm vegheată din punct de vedere *juridic*, prin a se exclude căsătoriile multiple și între rude de până la gradul IV; relativ vegheată din punct de vedere *educaţional*, prin instruirea obligatorie și gratuită a tuturor copiilor; incipient vegheată din punct de vedere *medical*, prin încercări de programe de prezervare şi refacere a sănătăţii, monitorizare a sarcinilor, asistare a naşterilor, profilaxie a noilor născuţi şi a copiilor. Şi, cum în societatea românească instituţia familiei a ajuns la acest stadiu, abia în secolul al XX-lea, deci, cu o mie de ani mai târziu decât în societăţile civilizate, rezultă care este nivelul de maturitate al familiei româneşti.

Aşadar, din moment ce în societatea românească familia s-a instituţionalizat cam cu o mie de ani mai târziu faţă de societăţile civilizate, iar populaţia este în proporţii covârşitoare imatură din punct de vedere afectiv, este plauzibil că în această societate mariajul se realizează sau mai degrabă se

întocmeşte fără temei afectiv, deci, fără sentimente de dragoste.

Şi, cum fără cadrul relaţional pe care îl jalonează prin sine sentimentele de dragoste, nu pot exista consistenţă, stabilitate şi predictibilitate, este la nivelul evidenţei că, în majoritatea familiilor româneşti, relațiile dintre soţi se desfăşoară haotic, fiind la ordinea zilei manifestările de trecere instantanee de la dulcegării şi îmbrăţişări la înjurături şi pumni, şi invers.

Într-un asemenea cadru relațional, se constată tot mai frecvent că la începutul mariajului, deși partenerii nu-și datorează reciproc mai nimic, ei, însă, se raportează unul la celălalt cu atenție, sensibilitate și gratitudine, oferindu-și, deci, mai totul, în timp ce către sfârșitul mariajului, deși își datorează reciproc mai totul, se raportează unul la celălalt cu indiferență, insensibilitate și ingratitudine, neoferindu-și, deci, mai nimic.

Pentru a înțelege la nivel simbolic atitudinea societății românești față de familie și copil, este relevant modul în care majoritatea populației se raportează la simbolul perpetuării, reprezentat prin sine de femeia gravidă, constatându-se

curent că nici pe departe nu i se acordă atenția cuvenită, așa cum, spre exemplu, se întâmplă în mijloacele de transport în comun, în care aproape nimeni nu-i oferă locul, iar unii bărbați reacționează incalificabil, prin expresii de tipul „da', ce, domne, am f….-o eu?”, „să-i dea locu' ăla care a f….-o”.

Procesul mondializării, cuprinzând și societatea românească, are o multitudine de efecte, printre care adâncirea eterogenităţii sociale, accelerarea vitezei schimbărilor, secularizarea mentalităţilor, liberalizarea sexuală, planificarea natalităţii, afectându-se, astfel, inclusiv funcţiile familiale de afecţiune, intimitate, reproducere, socializare şi protecţie, ceea ce relevă că funcţiile familiei sunt în declin, iar familia în criză.

Efectele directe ale acestui declin şi ale acestei crize sunt, pe de-o parte, agravarea divorţialităţii, cu consecinţe traumatizante asupra foştilor parteneri şi mai ales asupra copiilor, iar pe de altă parte, înmulţirea şi consacrarea formelor concurente de vieţuire şi convieţuire, aşa cum sunt celibatul, coabitarea, concubinajul, cuplul consensual, menajul

monoparental, „comunele”, mariajul deschis, familia homosexuală şi familia vitregă.

În societatea românească, imaturitatea emoţională se transpune inclusiv în orgolii, ambiţii, intrigi, bârfe şi duşmănii. Astfel, deşi partenerii vizează o relaţie de durată, totuşi, ţinându-se cont că până la formarea cuplului fiecare pretinde să-şi adjudece cel mai valoros partener, iar după formare, fiecare pretinzând că este mai valoros decât partenerul, rezultă că, încă din premise, mariajul este viciat de disputarea întâietăţii.

În plus, tot până la formarea cuplului, tocmai pentru a-l putea forma, partenerii sesizează ceea ce îi aseamănă, iar după formare, pentru a-şi prezerva individualitatea, ei sesizând ceea ce îi deosebeşte, rezultă că, iarăşi din premise, mariajul este viciat şi de disputarea deosebirilor.

Şi, din moment ce în societatea românească, creşte văzând cu ochiul liber numărul femeilor care, conştiente de ceea ce sunt, ce sentimente au şi ce urmăresc, îl consideră pe cel care o cere de soţie, atât un naiv, lipsit de discernământ, uşor pe prostit, cât şi un slab de fire, dependent de sexul ei, uşor de „ţinut sub papuc”, rezultă că,

într-o anumit număr de cazuri, mariajul este compromis înainte de a se realiza.

Tot în societatea românescă, relaţiile dintre noua familie şi familiile de orientare sunt crunt asimetrice, fiind anecdotic faptul că mama proaspătului familist resimte genetic o exigenţă dură faţă de noră. Aceasta, pentru că, pe de-o parte, amândouă concurându-se în aceeași principală menire, menajul, soacra urmăreşte subordonarea totală și necondiţionată a nurorii faţă de sine, iar pe de altă parte, ea cunoscând din propria experienţă, după cum a gândit, s-a exprimat şi s-a comportat cu soţul său, comportamentul femeilor în raport cu bărbaţii şi, deci, vulnerabilităţile acestora în raport cu femeile, urmăreşte cu înverşunare înrobirea nurorii faţă de „băieţelul" ei. Şi, cum de-a lungul unei generaţii (circa 25 de ani), înrobita noră, dacă va avea băiat, se transformă în soacră înrobitoare, rezultă încă o dată condiţia contradictorie a firii umane.

Toate acestea s-au agravat, după anul 1989, pe fundalul înmulțirii galopante a relațiilor și căsătoriilor de tip, atât exogam, nu endogam, adică între partenerii din culturi și religii chiar și incompatibile, cât și de tip heterogam, nu

homogam, adică între parteneri de vârste, pregătire și avere total discrepante, motivația unor astfel de relații și căsătorii fiind interesele de status social, expresia draconică a acestora fiind banii, averea și notorietatea, între termenii acestui trinom ne mai existând loc pentru sentimente.

Tot după 1989, în condițiile capitalismului sălbatic de tip neocomunist, sunt din ce în ce mai frecvent auzite expresiile „frate-frate, dar brânza-i pe bani" și „iubiți-vă ca frații și mâncați-vă ca câinii" (expresia fiind cacofonică), ceea ce relevă că relațiile bazate pe interese le escaladează pe cele de familie și că, deci, apartenența la familie este tot mai substituită de apartenența la bande și găști.

Faţă de cele prezentate, este incontestabil că mai relevantă decât cea mai elaborată analiză privind situaţia familiei în societatea românească este „viitura" zilnică, ce, de peste 20 de ani „inundă" ecranele televizoarelor la jurnalele de ştiri cu cazuri şocante de căsnicii catastrofale şi divorţuri mutilante, de prunci abandonaţi și copii maltrataţi, de părinţi vârstnici, batjocoriţi sau alungaţi, de batrâne violate chiar de către fii sau nepoţi, de incesturi,

comise mai ales de așa-zișii tați vitregi, de cele mai absurde nenorociri casnice (explozii, incendii, electrocutări, arsuri, opăriri, asfixieri, intoxicări, otrăviri, căderi de la etaj, înecări în hazna). Şi, pentru că aceste „viituri” zilnice ţin de patologie, devine clar care este situaţia instituţiei familiei în societatea românească şi, prin aceasta, viitorul societăţii.

2.2. Evlavii păgâne

Atunci când credinţele, valorile, normele, tradiţiile şi moravurile de un anumit fel s-au intregrat într-o entitate de sine-stătătoare, aptă să asigure satisfacerea atât a necesităţilor *explicativ-existenţiale*, privind creaţia, devenirea şi sensul omenirii şi al universului, concretizată în dogme, ca adevăruri imuabile, cât și a celor *normativ-morale*, privind modul de comportare faţă de sacru, oameni şi mediu, și, respectiv, a celor *protectiv-emoţionale*, prin crearea speranţei de ocrotire, fie şi postumă, în „lumea de apoi”, pe baza statorniciei credinţei şi a periodicităţii ritualurilor individuale şi colective

de comuniune cu sacrul, atunci s-a constitiut instituţia *religiei.*

Instituţia religiei a ajuns la maturitate şi, deci, la deplina funcţionalitate, atunci când şi-a creat organizaţii, încadrate cu personal de specialitate, în toate comunităţile, aceasta însemnând ca instituţia să aibă, în cazul cultului ortodox, drept organizaţii, *începând,* în capitală, cu Patriahie, Arhiepiscopie, protopopiate şi parohii, institut biblic, facultate şi seminar de specialitate, post de radio şi tv, editură şi aşezăminte de ocrotire, şi *terminând,* în comune și sate, cu parohii și, în diverse locuri, cu mănăstiri şi schituri.

Toate acestea, deoarece necesitatea raţională, de a se impune norme, cât şi cea emoţională, de a se crea speranţe, au fost atât de profunde, încât oamenii au fost nevoiţi să conceapă o forţă supraomenească pe care să o considere cu teamă şi supunere, dar şi cu încredere şi veneraţie, aptă să vegheze cu intransigenţă respectarea normelor şi să ofere cu generozitate speranţe, fiind plauzibil că, pentru a-şi impune realist norme, ei au fost nevoiţi să plăsmuiască fabulos dogme şi că, deci,

pentru a-şi defini existenţial sensul au fost nevoiţi să accepte explicativ non-sensul.

În esenţă, religia constituind un raport între omul devenit credincios şi „forţa absolută”, receptată de acesta ca extraordinară, misterioasă şi determinantă pentru el, deci, ca *sacră*, înseamnă că religia transpune individul şi sacrul într-o inecuaţie existenţială, prin care individul se supune sacrului şi depinde funciarmente de acesta.

Din raportarea inefabilă a individului la sacru, emană emoţional „sentimentul religios”, adică, o trăire unică, resimţită ca „un elan ce determină fiinţa să îşi depăşească virtuos condiţia umană, pentru a se deschide spre ceva imanent şi transcendent, care o depăşeşte, înglobând-o totodată”.

Sacrul, ca modalitate de receptare şi interpretare a „forţei absolute”, a impus oamenilor comportamente ceremoniale de venerare, deci, *ritualuri*, concretizate în: *rugăciuni*, ca mobilizări ale fiinţei, în vederea apropierii de sacru; *pelerinaje*, ca deplasări periodice în locuri consacrate, în vederea contactării sacrului; *sacrificii*, ca victimizări ale

unor ființe nevinovate, în vederea comunicării cu sacrul.

Astfel, încercându-se impresionarea sacrului, oamenii s-au impresionat pe ei înșiși, inducându-și în comun stări emoționale de excepție și, respectiv, și-au creat un mod unitar de gândire, simțire și acțiune ce le-a conferit, la nivel uman, starea de solidaritate și, în raport cu sacrul, sentimentul de ocrotire.

Inclusiv în societatea românească, deși sub auspiciile sacrului oamenii au suferit nenumărate dezastre absolute (războaie, calamități, decese al copiilor, deces prematur al soțului/soției), în urma cărora au fost tot de atâtea ori grav dezamăgiți, totuși, din moment ce ei continuă să se amăgească prin sacru, rezultă că nevoia emoțională de amăgire este mai puternică decât luciditatea oricărei dezamăgiri și că, deci, oamenii vor continua să se amăgească prin sacru, în pofida chiar și a celor mai tragice evidențe și a celor mai raționale argumente, ceea ce înseamnă că, în fapt, credința este imanentă desperării umane și că nu se va stinge niciodată.

Diferențele fundamentale de mediu dintre zonele globului au determinat diferențierea

interpretării dogmatice a sacrului şi, respectiv, diferenţierea raportării ritualice la acesta, din această dublă diferenţiere decurgând o multitudine de credinţe, cele mai importante fiind: hinduismul, budismul, confucianismul, iudaismul, creştinismul, islamismul.

Toate acestea denotă că religia, ca proces cultural de proporţii istorice, presupune drept componente: *un trecut*, reconstituit imaginativ printr-un mit originar, precum cel al lui Iisus Hristos, asftfel încât existenţa să aibă temei; *un prezent*, construit raţional prin norme de comportament, precum „cele 10 porunci”, astfel încât existenţa să aibă consistenţă; *un viitor*, proiectat emoţional prin speranţă, precum cea a „vieţii veşnice”, astfel încât existenţa să aibă sens.

Constituirea şi, apoi, fragmentarea religiilor au dus la organizarea acestora în următoarele forme: *biserica* sau *eclezia*, ca organizare religioasă majoritară, de nivel naţional; *denominarea*, ca organizare religioasă importantă, dar minoritară într-o anumită ţară; *cultele*, ca organizări religioase relativ restrânse, apărute în medii relativ nestructurate din cauza vitezei schimbărilor; *sectele*, ca organizări

religioase restrânse, apărute în medii sociale accentuat nestructurate din cauza excesului schimbărilor.

Faţă de toate acestea, ţinându-se cont că în societatea românească creştinarea s-a realizat instituţional, cu biserici şi preoţi – deci nu doar simbolic, aşa cum se spune despre misionariatul Sfântului Andrei – în timpul Ţaratului Bulgaro-Român prin limba slavonă, este incontestabil că din moment ce nici preoţii şi nici populaţia nu cunoşteau această limbă, ei nu înţelegeau absolut nimic din conţinutul metafizic al religiei, serviciul religios fiind astfel perceput doar ca un spectacol fără conţinut.

Din această cauză, religiozitatea românilor se prezenta în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea ca atât de superficială, încât însemnările unor personalităţi româneşti şi străine, printre care Antim Ivireanul, mitropolit al Ţării Româneşti, şi Paul de Alep, fiu al patriarhului Antiohiei, şi, respectiv, studiile lui Dumitru Drăghicescu, Constantin Rădulescu-Motru și Daniel Barbu constată că românii sunt religioși „de ochii satului însă”, „rar excepții la care religiozitatea să fie pornită din fundul inimii”, motiv pentru care ei „nu ştiu nimic despre Dumnezeu şi

despre fericirea cerească”, „nu au niciun fel de cunoştinţe despre semnificaţia şi rostul acestor taine”, „nu ştiu nici măcar rugăciunile, puţini fiind aceia care ştiu *Tatăl Nostru*”, că „sentimentul lor religios a rămas superficial şi formal” sau chiar că „sentimentul religios este complet absent în sufletul lor” şi că ei, în timp ce „frecventează cârciuma zilnic”, nu resimt „obligaţia conştiinţei de a merge la biserică”, iar când, totuşi, „rar şi sezonier”, mai merg, „merg ca la o priveală”, adică, atât „pentru a privi ca la spectacol”, cât şi „pentru a fi priviţi” sau chiar „să râdem şi să vorbim şi să ne facem cu ochiul, mai rău decât pe la cârciume”.

Înstrăinarea sau, mai bine-zis, neapropierea de biserică era atât de gravă, încât, spune Panait Istrati, la începutul secolului al XX-lea, cu toate că prin lege cârciumile se deschideau după terminarea slujbei, ţăranii, însă, aşteptau în faţa cârciumii să se termine slujba, rezultând că ei nu resimţeau sufleteşte absolut de loc nevoia de a intra măcar o clipă în biserică.

Neapropierea de biserică era cauzată inclusiv de faptul că preoţii, neştiind nu numai slavona, dar nici să citească, nu ştiau, de fapt, nici ce predicau, nici ce cântau şi nici ce

gesticulau, fiind, astfel, percepuţi mai mult spectacular, ca scamatori, decât metafizic, ca înţelepţi. Din acest motiv, ei erau consideraţi, după cum recunoaşte însuşi conducătorul lor, mitropolitul Antim Ivireanul, ca „cei mai necinstiţi şi obidiţi” membri ai comunităţilor, „obrazul cel mai ridiculizat”, „izvor nesecat de ironie şi de batjocură”, iar preoţia, ca „un lucru necuvios şi un lucru de nimic” şi, fără a i se recunoaşte vreo legătură cu „vocaţia religioasă”, ca „o modalitate de a scăpa de presiunea ruinătoare a administraţiei financiare”, deoarece preoţii nu plăteau impozite, adică, „drept un mijloc legal de evaziune fiscală”.

Prin toate acestea, devin evidente atât faptul că preoţimea nu avea nicio competenţă religioasă, cât şi acela că „în numele stării ei burgheze preoţimea se va simţi mai obligată faţă de statul care a promovat-o, decât faţă de ierarhia bisericească”, fiind, deci, o preoţime laică, ceea ce dovedeşte că preoţimea română nici nu putea şi nici nu dorea să aibă vreo misiune moralizatoare, această dublă incompatibilitate provocând scindarea normativ-perversă a ortodoxiei româneşti între „a face ce spune popa, nu ce face popa”.

Aceste constatări fundamentează aprecierile că „românii nu ştiu ce înseamnă să fii creştin”, că, de fapt, ei „nu au niciun fel de religie, fiind creştini doar cu numele”, că „sunt mai degrabă barbari”, „poporul cel mai ateu, cel mai sceptic, cel mai puţin credincios” sau chiar „un neam necredincios la culme şi stricat”, că creştinismul românesc este doar „un nume sec şi uscat” şi că din moment ce la români, pe de o parte, „deriziunea nu scuteşte nici măcar datoria cea mai elementară a creştinului, spovedania şi împărtăşania în Postul Mare”, euharistia fiind primită „fără reale motivaţii spirituale”, ci numai „din obicei” şi „pentru privirea oamenilor”, iar pe de altă parte, lucrurile sfinte sunt „batjocorite”, poruncile lui Dumnezeu „ocărâte”, legile creştine „măscărite”, românii „înjurând absolut orice, deci, inclusiv de toate tainele sfintei biserici”, devine inconstestabilă concluzia, formulată de însuşi mitropolitul Antim Ivireanul, că românii şi limba vorbită de ei erau, la începutul secolului al XVIII-lea, „mai păcătoşi decât toate neamurile şi decât toate limbile”.

Astfel, după cum argumentează Daniel Barbu, deşi „ţăranii trăiau într-un timp creştin,

marcat de sărbători creştine şi populat de personaje ale panteonului creştin”, totuşi, din moment ce „obiceiurile şi ritualurile magice” (adică cele păgâne, n.n.) practicate de români „nu s-au lăsat cu adevărat modelate de credinţa Evangheliei”, ele numai „insinuându-se într-o cronologie creştină, imitând sau doar împrumutând limbajul, simbolurile şi valorile vieţii creştine”, este plauzibil că „conţinutul acestui timp nu are prea mult de-a face cu credinţa Bisericii, cu Sfânta Liturghie şi cu sacramentele ei”, reieşind, după cum conchide Dumitru Drăghicescu, că „creştinismul de suprafaţă al românilor ascunde şi maschează un temei de păgânism profund şi adevărat” şi că, deci, românii „se creştinară în aparenţă, schimbară numai ceva din forma şi din înfăţişarea vechiului lor păgânism, căruia, neavând niciun nume, i se zise creştinism”.

Această mixare de practici păgâne în ritualuri creştine, fiind prin sine improprie şi, deci, neproductivă, nu putea sluji cu nimic vieţii reale, provocându-se, astfel, comutarea escatologică a sensului existenţei în ireal, plăsmuit fabulos ca paradis al vieţii veşnice. Dar, în aşteptarea paradisului vieţii veşnice, deci, în

aşteptarea mai întâi a morţii, viaţa reală a fost atât de neglijată încât a fost predestinată iadului înapoierii, iar individul s-a simţit atât de deresponsabilizat încât s-a predestinat păcătoşiei impulsiilor. În aceste condiţii, „răul nefiind privit ca o dimensiune a subiectivităţii”, individul n-a dobândit conştiinţa comiterii păcatului şi, deci, iertarea de păcate „nefiind privită ca rod al luptei de fiecare zi împotriva păcatului”, nu depinde activ de voinţa individului, ci pasiv, de apartenenţa sa la ortodoxie.

În acest context, ţinându-se cont atât de faptul că orice credinţă constituie prin sine un proces, deci, ceva ce are loc cu regularitate, în timp ce tradiţia constituie un fenomen, deci, ceva ce se întâmplă doar periodic (de sărbători, de Anul Nou, de aniversări) şi ocazional (cu prilejul botezurilor, nunţilor, înmormântărilor), cât şi de faptul că românii merg la biserică numai de sărbători şi cu prilejurile amintite, deci, numai periodic şi ocazional, nu cu regularitate, cu o oarecare regularitate mergând o parte dintre femeile bătrâne, dintre bolnavii psihic şi, până la uşă, dintre cerşetori, devine verosimil că în societatea românească mersul la

biserică şi, deci, religiozitatea au mai mult o semnificaţie laică, de tradiţie, decât una spirituală, de credinţă.

În consens cu toate acestea este şi aprecierea lui Daniel Barbu, că „ortodoxia românească este mai mult o tradiţie fără credinţă, decât o tradiţie a credinţei”, o tradiţie, însă, doar pentru populaţie şi, respectiv, o afacere veroasă pentru preoţi. Din aceste motive coliva, în loc să constituie un simbol, pregătit cu sfinţenie de către credincioşi, constituie un furaj dat porcilor chiar de către preoţi, după ce ei înşişi au „sfinţit-o”, iar sărbătorile religioase, în loc să constituie prilejuri majore de purificare, constituie pretexte frivole de îmbuibare.

Prin toate acestea, ortodoxia românească a devenit atât de vulnerabilă, încât de pe la mijlocul secolului al XVII-lea, „biserica începe să sufere concurenţa cârciumii, care se ridică în faţa ei ca un loc alternativ de formare a atitudinilor colective”. Şi, cum „preoții sunt cei dintâi care își încep ziua la crâşmă”, ceea ce înseamnă că înşişi preoţii au trecut pe baricada cârciumii, este clar că biserica a pierdut din start şi definitiv în faţa cârciumii şi că, deci, formarea atitudinilor colective trecând de la

fundamentarea prin înţelepciunea pildei la rătăcirea prin impulsia alcoolului, a împins societatea românească pe drumul autodistrugerii.

Acest drum a fost şi încă este pătimit la nivel individual de relaţii interpersonale inumane, românii comportându-se cu românii, după cum constată Antim Ivireanul şi Dimitrie Bolintineanu „mai rău decât păgânii”, iar la nivel societal, după cum apreciază Dumitru Drăghicescu, de faptul că „biserica noastră duse neamul românesc, în mai multe rânduri, la marginea pierzaniei”, ceea ce denotă, după cum conchide Daniel Barbu, că „ortodoxia, aşa cum este practicată de români, constituie fie sursa principală, fie mediul de manifestare a trăsăturilor negative”.

Şi, cum în timpul comunismului, prin propaganda „ateist-ştiinţifică” şi deghizarea securiştilor în preoţi sau activarea preoţilor ca securişti, religiozitatea naţională, atât cât era, a fost devastată, este limpede că omul de rând, nemaiavând credinţă şi nedobândind încă ştiinţă, a rămas fără niciun suport pentru conştiinţă, decăzând din om în neom, reiese că

trăsăturile negative au devenit „fel de a fi” al românilor.

Acest „fel de a fi” se dezvăluie curent prin vulgaritatea personalităţii de bază (personalităţii naţionale) româneşti, românii de rând, inclusiv băieţeii şi fetiţele de vârste din ce în ce mai mici şi doamnele şi domnişoarele de condiţie din ce în ce mai bună, înjurând de absolut orice, în special de mamă şi de toate cele sfinte.

Fiind evident că o astfel de personalitate se complace numai în medii superficiale, ca acela care a generat-o, rezultă că inconsistenţa ortodoxiei româneşti şi vulgaritatea personalităţii de bază a românilor se înscriu, de la sine, într-un cerc vicios, prin care fiecare parte constituind pentru cealaltă atât efect agravat cât şi cauză agravantă, este cert că ambele se agravează reciproc într-o spirală a nenorocirilor.

Prin prisma nenorocirilor, preoţii ortodocşi îi percep pe enoriaşi, mai ales pe cei bătrâni, drept „material didactic”, „materie primă” şi „marfă”, pentru ei absolut oricine fiind cât mai repede „binevenit”, rezultă în mod strigător la ceruri cam care le sunt, ca personalitate, harul şi

iubirea aproapelui, iar ca misiune, păstorirea şi soarta comunităţii.

Efectele unei asemenea păstoriri s-au indus, inclusiv în habitaclul autoturismelor de lux, românul aflat la volan, privind saşiu prin snopul de iconiţe şi cruciuliţe atârnate de parbriz şi având sub banchetă o bâtă ca de baseball, îşi manifestă public pioşenia înjurând exploziv de dumnezei şi, chiar şi din motive închipuite, fiind gata în orice moment să-şi pună bâta în funcţiune.

Acest specimen, cu răspândire de pandemie naţională, este sesizabil instantaneu, el fiind cu sau fără ceafă încreţită şi burtă revărsată, dar sigur, cu frunte încruntată, privire injectată, faţă schimonosită, gură strâmbă, gât răsfrânt a şmecherie iritată, glas horcăit, ticuri de proiectat flegme la distanţă, reflexe publice de râgâit decibelic şi fixaţii verbale pe expresiile „ce p… mea” şi „băga-mi-aş p…”.

Deși religia are drept menire, la nivel rațional, să creeze norme, iar la nivel emoțional, să creeze speranțe, ținându-se cont însă, după cum atenționează statisticile Uniunii Europene, că societatea românească este marcată de cei mai gravi indicatori de corupţie din uniune, ca și

cum în arealul românesc normele cinstei nici n-ar exista, rezultă că, la români, religiozitatea este centrată pe speranțe, nu și pe norme.

Și, cum speranțele au șansă să se transforme în realizări și, deci, în sentiment de împlinire numai și numai dacă se acționează consecvent pe bază de norme cât mai riguroase, este plauzibil că, fără acest tip de norme, speranțele rămân sterile, degenerând în iluzii. Devine, astfel, explicabil de ce România – deși este, ca resurse pe locuitor, alături de Franța, pe primul loc în Uniunea Europeană – ca nivel de dezvoltare se situează, însă, alături de Bulgaria, pe ultimul loc.

Așadar, neexistând norme riguroase, în religiozitatea românească se constată că, deși participarea la evenimentele religioase deosebite (praznice, pelerinaje, hramuri) este tot mai habotnică, participanții, însă, se manifestă, mai ales când este vorba de mâncare, băutură și aghiasmă, din ce în ce mai vulgar și agresiv, trecând instantaneu de la rugăciuni și închinăciuni la înjurături și îmbrânceli.

Prin aceeași prismă, se constată și că, deși pe pereții încăperilor instituționale (spitale, primării, administrații) se expun tot mi multe

simboluri creștine (icoane, candele, crucifixuri), sălariații, însă, se comportă din ce în ce mai păgânește, inclusiv aceste exemple relevând că, de fapt, românii nu sunt religiozizați, ci exaltați mistic.

Peste toate cele prezentate, stă cu valoare de adevăr absolut mărturia savantului Spiru Haret, mărturie făcută în deplină cunoştinţă de cauză, din interiorul bisericii, în calitate de ministru al şcolilor şi al cultelor, care în cartea „Chestia ţărănească”, publicată în anul 1905, spune că preoţii ortodocşi îi ţineau pe ţărani, inclusiv vara, chiar şi câte două săptămâni cu mortul în casă, până când bieţii oameni, îngroziţi de situaţie, puneau degetul înmuiat în cerneală (în loc de semnătură, pentru că nu ştiau carte) pe contracte prin care se obligau să muncească pe gratis chiar şi 10 hectare.

Este, astfel, explicabil că în grandioasa sa operă de reformare a societăţii româneşti, ilustrul savant s-a bazat în exclusivitate pe contribuţia eroică a învăţătorilor, nu şi pe cea a preoţilor, aceştia, încrâncenaţi în beznă, huzur, lăcomie şi depravare, împotrivindu-se cu înverşunare, antinomia dintre această imorală înverşunare şi prefăcătoria moralităţii

propăvăduite constituind factorul monstruos care a înfundat moral populaţia românească în tenebrele stării etichetate în „noua democraţie” ca naşpa, ca pulime.

Din această stare nu se întrevede vreo șansă, atâta timp cât aproape toată populația rurală și cam jumătate din cea urbană se vor afla sub călcâiul bisericii ortodoxe, presiunea acestuia fiind atât de perversă, încât românii de rând, deși intim îi consideră pe preoții ortodocși trândavi, hulpavi și depravați, public, însă, conform unor sondaje sociologice, își exprimă cea mai mare încredere în Biserica ortodoxă. Și, cum românilor de rând le este instinctiv teamă de necunoscutele specifice schimbărilor, iar Biserica ortodoxă este neschimbată dintru începuturi, este plauzibil că teama respectivă îi determină pe românii de rând să se agațe, cu desperare, de conservatorismul Bisericii ortodoxe și că, deci, sondajele sociologice măsoară, de fapt, teama de schimbare, nu nivelul de încredere.

Rezultă că în societatea românească, una este trăirea intimă și alta este exprimarea publică, fiind evident că această contradicție constituie, prin sine, un act de forfecare

sufletească ce provoacă românilor dedublarea personalității. Fenomenul dedublării, multiplicat la scara nației, degenerează într-un proces ce afectează identificarea căii unitare de destin. Din această cauză, de la începuturi și până azi, românii își tot caută sensul național al vieții prin ungherele istoriei.

2.3. Trude trândave

Atunci când credinţele, valorile, normele, tradiţiile şi moravurile de un anumit fel s-au integrat într-o entitate de sine-stătătoare, aptă să satisfacă necesităţile de producere, distribuire şi consumare a bunurilor şi serviciilor, atunci s-a constituit *instituţia economiei*.

Instituţia economiei a ajuns la maturitate şi, deci, la deplină funcţionalitate, atunci când şi-a constituit organizaţii, încadrate cu personal de specialitate, în toate comunităţile, aceasta însemnând ca instituţia să aibă drept organizaţii, *începând,* în capitală, cu comisii parlamentare de specialitate, ministere de specialitate, bancă naţională (centrală) şi bănci

comerciale, universităţi, licee şi institute de specialitate, combinate, uzine, fabrici, ateliere, depozite, magazine şi pieţe, şi *terminând,* în comune, cu ferme, gospodării de familie, ateliere, magazine şi, după caz, oficiu de bancă comercială şi, respectiv, în sate, cu gospodării de familie şi magazin.

Instituţia economiei funcţionează prin muncă. Şi, cum fiecare om în parte nu putea să-şi producă toate tipurile de produse, oamenii s-au simţit condiţionaţi să facă schimb, deci, să interacţioneze pe baza produselor muncii lor. Astfel, în funcţie de cât de mult şi cât de bine producea fiecare, munca s-a transformat din mijloc individual de supravieţuire în criteriu social de apreciere a utilităţii, valorii şi prestigiului personalităţii, devenind, atât temei al identităţii personale, cât cât şi vector al racordării şi integrării sociale.

Din toate aceste motive, munca a fost atât de însușită, de internalizată, încât a trecut de la nivel de necesitate extrinsecă, de supravieţuire a persoanei, la nivel de necesitate intrinsecă, de definire a personalităţii, devenind, astfel, conform piramidei motivelor, „necesitate de obiectivare”, deci, necesitate resimţită de om de

a-şi materializa, de a-şi transpune potenţialul fizic şi psihic în ceva, de a lăsa ceva în urmă.

Şi, cum doar printr-o astfel de necesitate s-a putut, pentru prima dată în istoria umanităţii, adăuga ceva la natură, devine clar că „necesitatea de obiectivare" constituie o necesitate de dezvoltare, care este, prin sine, o necesitate în exclusivitate umană. De aceea, în măsura în care oamenii şi-au internalizat necesitatea de a munci, în aceeaşi măsură munca s-a transformat pentru ei dintr-o cauză de epuizare, într-un motiv de împlinire, de materializare a ideilor, a iniţiativei, a autonomiei şi a responsabilităţii.

Prin toate acestea, necesitatea de a munci s-a transformat în cult al muncii, rezultând că munca s-a confirmat istoric ca instituţie socială absolută, în cadrul căreia modelele de producere, distribuire şi consumare a bunurilor şi serviciilor s-au structurat în mod interdependent, creându-se, astfel, *sistemul economic* al societăţii.

În societăţile dezvoltate, oamenii consumând în funcţie de ceea ce se produce, adică în funcţie de cum se munceşte, tind să consume în mod raţional şi, deci, moral, în timp ce în societăţile

înapoiate, ca şi cea românească, ei constatând ceea ce se consumă în societăţile dezvoltate, dar nu şi cum se produce, adică, nu şi cum se munceşte, tânjesc să consume cât mai mult sau chiar să se îmbuibe, dar să muncească cât mai puţin sau chiar deloc, ceea ce relevă că tind să consume în mod iraţional şi, deci, imoral. Devine, astfel, evident că instituţia muncii, depinzând şi de decalajele de dezvoltare dintre societăţi, se înnobilează în societăţile dezvoltate şi, respectiv, se degradează în societăţile înapoiate.

Pe măsură ce a crescut productivitatea muncii, cam în aceeaşi măsură a scăzut timpul de lucru, rămânând, astfel, anumite disponibilităţi de timp, deci, *timp liber*. Acest tip de timp, depinzând atât de cantitatea, cât şi de calitatea muncii, este plauzibil că în cazul în care munca reprezintă pentru individ un factor *de împlinire*, modul de trăire a timpului liber este *complementar* faţă de muncă, prin preocupări şi relaţii de tip pasional, precum studiul de specialitate, întâlnirile de consultare.

Dacă, însă, munca reprezintă un factor *indiferent*, modul de trăire a timpului liber este *compensatoriu* faţă de muncă, prin preocupări şi

relaţii de tip recreativ, precum cititul, plimbările, distracţiile, iar în caz că munca este un factor *alienant*, modul de trăire a timpului liber este *antagonic* faţă de muncă, prin preocupări şi relaţii de tip defulatoriu, precum beţia, scandalul, desfrâul sexual, aşa cum, dureros, se constată în societatea românească.

În dinamica raportului dintre „timpul de muncă” și „timpul liber” se resimte necesitatea unor momente periodice de referinţă, consacrate sub denumirea de *sărbători*, care – prin ritualuri spirituale (posturi, rugăciuni, slujbe, colinde, urări specifice) sau cel puţin prin festivisme şi relaxări sau doar prin a se ghiftui şi, respectiv, prin a zăcea –, creându-se o senzaţie de reînnoire, ele sunt apte să dea confirmare şi sens existenţei şi, deci, un nou suflu motivaţional luptei pentru supravieţuire.

Şi, din moment ce în societatea românească, forfota, eforturile și cheltuielile cu care oamenii se agaţă de zilele de sărbătoare au proporţii de desperare, motiv pentru care în perioadele premergătoare acestora pieţele și magazinele se transformă în arene de apocalipsă, rezultă, de fapt, cât de mare este nevoia de a se evada din monotonia vieţii curente şi cât de desperantă

este această monotonie, putându-se considera că, prin excesul de veselie din zilele de sărbătoare, oamenii încearcă să supracompenseze durata tristeței din restul zilelor.

Impulsiile periodice ale populaţiei de a consuma exagerat, provocând înmulţirea şi prelungirea perioadelor de astfel de consum, iar abundenţa de produse creată de industria de mare productivitate forţând permanent creşterea consumului, au dus la apariţia ştiinţei şi practicii marketingului, care prin tehnici din ce în ce mai rafinate de publicitate, ce au evoluat de la arta deschisă de a persuada la stratageme subliminale de a manipula, au împins consumul dincolo de limitele fiziologice şi raţionale şi, deci, l-au degenerat în consumism, iar pe consumator, din personalitate beneficiară în marionetă înrobită.

În societatea românească, mai ales în Muntenia şi Moldova, instituția economiei a fost afectată de influenţa turcească, aceasta inducându-se direct în rândul boierilor, care au preluat atât portul turcesc, îmbrăcându-se în straie improprii și celui mai mic efort, cât și

tabieturile acestora, zăcând cu zilele ameţiţi de narghilele şi cafele.

Şi, cum toate acestea înseamnă trândăvie şi, respectiv, cum „peştele de la cap se împute”, este incontestabil că trândăvia s-a indus structural până în straturile de jos, unde, pentru a dobândi legitimitate, mai ales că țăranul iobag nu avea nicio motivație să muncească pentru boier sau mănăstire, s-a convertit într-un număr ruinător de 140 sărbători aberante, precum „logodna păsărilor”, „nunta șoarecilor”, „lunea viermilor”, „marţea ciorilor” şi altele de felul acesta, astfel afectându-se istoric motivaţia pentru muncă a omului de rând şi, prin aceasta, şansa de progres a întregii societăţi.

De aceea – după cum arăta Ctin Rădulescu Motru în studiul menționat -, „românul este greu până se apucă de ceva, că de lăsat se lasă ușor”, „neperseverența la lucrul început” făcând ca „activitatea românului să fie comparată cu un foc de paie”, aprecieri ce concordă cu convingerea lui Petre Țuțea despre „aflarea în treabă ca metodă de lucru la români”.

Şi, când tocmai se prefigura şansa de progres, destinele instituţiei economiei au fost uzurpate de cei care n-au muncit vreodată şi nici

nu erau în stare să o facă, aceştia fiind cei care, după uzurpare au devenit activişti de partid şi securişti. Astfel, începutul de motivaţie a muncii s-a prăbuşit la nivel de chiul. Şi, cum motivaţia muncii este, în ierarhia constituirii motivelor, întâia motivaţie specific umană, rezultă că mulţi oameni, prăbușindu-se motivaţional, au decăzut din oameni în neoameni.

Și, deoarece motivația este procesul psihic care energizează, este cert că, românii neavând vreun pic de motivație pentru muncă obosesc repede și deci, se simt mai tot timpul epuizați, astfel că ei sunt gata în orice moment să se întindă pe unde apucă, inclusiv direct pe caldarâm sau pe pământ, și să-și pună capul chiar și pe o lamă de cazma. Iar în caz că se muncește în echipă și se folosește vreun utilaj, în timp ce acesta acționează, toți ceilalți stau, rezemându-se sau sprijinindu-se de orice se nimerește și scărpinându-se profilactic mai ales în zonele intime. Prestând astfel, românii înșiși sunt convinși că aproape tot ceea ce fac este „buleală”, adică treabă făcută „în dorul lelii” sau „la f...-i pomana”, dar nu se pot elibera de acest

blestem, „buleala” fiindu-le fel de a fi național și, deci, „brand”[4] al nației române.

În plus, absența atât a motivației muncii, cât și a unor preocupări compensatorii, le provoacă românilor chinul plictiselii, ei regăsindu-se doar în bancuri naive, glume vulgare și discuții despre femei. Și, cum românii își doresc să trăiască mult, cât mai mult, ei sunt astfel forfecați între dorința de a trăi și plictiseala trăirii, fiind, deci, chinuiți tocmai de îndeplinirea supremei lor dorințe. Este, astfel, incontestabil că absurditatea absolută a acestei forfecări anulează prin sine posibilitatea stabilirii sensului existențial, motiv pentru care, în întreaga sa istorie, societatea românească a fost în permanentă rătăcire.

Prin toate acestea, decăderea a fost atât de denaturantă, încât atunci când în faţa vreunui magazin sau tarabe se strângeau câteva persoane, trecătorii întrebau „ce se dă acolo”, nu „ce se vinde”. Și, cum de „dat” se „dă”, nu se vinde, doar persoanelor dependente, dependenți fiind prin legea firii copiii și prin stare, persoanele cu dizabilități, rezultă că

[4] Marcă înregistrată sau specificitate notorie.

dictatura comunistă a prăbușit întreaga societate la starea de dependență infantilă. Astfel, a supus-o inclusiv infantilizării și, prin aceasta, dominării discreționare, ceea ce dovedește că „revoluția” comunistă nu a revoluționat societatea, ci a instituționalizat la nivel de țară regimul de lagăr, viața oamenilor în comunism fiind comparabilă cu viața animalelor din grădinile zoologice și menagerii.

S-a întâmplat, astfel, atât din cauza artificialității de sistem a comunismului, cât și din cauza conducerii „sistemului” de către activiștii de partid, nu de către specialiști. Și, cum pentru „școlile” și „academia” de partid erau recrutați doar dintre cei care nu au fost nici în stare și nici nu au vrut să învețe sau să muncească ceva, adică, dintre cei mai înapoiați, puturoși și neciopliți, foști fără ocupație sau cel mult zileri și văcari, în fapt, după cum spunea marele doctrinar economic Ștefan Zeletin, „cei din urmă oameni”, și, respectiv, cum în aceste „instituții” pregătirea consta în simularea în cheie festivist-propagandistică a câtorva discipline și pseudodiscipline, precum istoria partidului comunist al Uniunii Sovietice, istoria partidului comunist român, construcția de

partid, proaganda de partid, statutul partidului comunist, codul eticii și echității socialiste, ateismul științific, știința conducerii societății socialiste, este incotestabil că, în urma unor asemenea exemplare, nu putea să se aștearnă decât dezastrul.

În termenii dezastrului, pentru că în economia comunistă se proiecta prost (impropriu dimensionat și deci, cu multe resturi), se producea rudimentar (cu multe rebuturi) și se fura enorm (inclusiv ceea ce era inutil făptașilor, furtul devenind un reflex), cheltuielile materiale de producție erau cu mult mai mari decât prețul de piață al produsului respectiv. Astfel, ca un exemplu spontan, prețul de producție al unui pui de găină în economia comunistă era, pentru că se furau chiar și concentratele furajere, cam cât al unui curcan în economia de piață, ceea ce însemna faliment, stare recunoscută ca „adevărat jaf la adresa economiei naționale” de însuși „conducătorul” nației.

Impactul acelei perioade a fost atât de grav încât, conform unui studiu de demografie efectuat de academicianul Vladimir Trebici comparând anii 1980-1984 cu anii 1970-1974,

numărul nașterilor a fost mai mic cu cca 400.000, iar cel al deceselor, mai mare tot cu cca 400.000, ceea ce a echivalat cu dispariția de pe harta țării a două orașe mari, precum actualele Cluj Napoca și Brașov.

În esență, toate acestea deoarece, în regimul comunist, funcționarea societății depindea în mod subiectiv și deci, artificial, de o persoană sau de câteva, adică de un „tătuc" sau de câțiva, nu în mod obiectiv și deci, natural de propria funcționalitate.

Comparând perioada anterioară stării de lagăr cu aceea din starea de lagăr, este de nivelul evidenței istorice că realizările deosebite din societatea românească, anterioare stării de lagăr, au fost posibile la inițiativa sau sub conducerea unor oameni de excepţie, în majoritatea lor, ori formaţi în străinătate (Mihail Kogălniceanu, Nicolae Grigorescu, Mihai Eminescu, Spiru Haret, Ion Mincu, Anghel Saligny, Nicolae Paulescu, Gheorghe Marinescu), ori străini (mitropolitul georgian Antim Ivireanu, generalul-conte rus Pavel Dimitrievici Kiseleff, generalul inginer belgian Henri Alexis Brialmont, sculptorul german Karl Stork şi fiii săi Carol și Frederic, istoricul francez Edgar

Quinet, medicul francez Carol Davila, medicul igienist boem Iacob Felix, locotenentul prinţ prusian Karl de Hohenzollern-Sigmaringen, locotenentul prinţ prusian Ferdinand de Hohenzollern-Sigmaringen, principesa britanică Maria Alexandra Victoria de Saxa-Coburg, arhitectul francez Paul Gottereau, ziaristul italian Luigi Cazzavillan, arhitectul francez Albert Galleron, arhitectul elvețian Louis Blanc, generalul francez Henri Mathias Berthelot).

În perioada stării de lagăr, realizările deosebite au fost posibile, iniţial, atât prin constrângerea tiranică a forței de muncă disciplinate și calificate, formată în spiritul cultului muncii, cât și prin forţarea la muncă de exterminare a „duşmanilor poporului”, condamnaţi pentru „vina” de a fi fost – de la savanţi la meseriaşi şi agricultori – oameni de frunte, iar ulterior – după ce acea forță de muncă a dispărut, iar „dușmanii poporului” au fost lichidați -, prin exploatarea irațională, de factură criminală, cu nenumărați mutilați și decedați, a contingente peste contingente de militari în termen și a serii peste serii de meseriași aduși cu forța din toată țara.

Toate acestea dovedindu-se contrare atât legităţilor economice, cât şi celor ale firii umane, este incontestabil că astfel societatea românească a fost complet denaturată, din tenebrele denaturării ţâşnind după evenimentele din decembrie 1989 avortonii politruco-securistici, dezlănţuiţi în prăduirea proprietăţii de stat, capitalul public fiind, deci, devastat, nu acumulat.

Şi, cum fără acumularea capitalului nu este posibilă formarea şi maturizarea întreprinzătorilor, se impune a fi înţeles, abordând comparativ, că în vechiul capitalism acumularea capitalului s-a realizat în funcţie de modul în care întreprinzătorii au muncit, au economisit şi au investit, deci, s-a realizat într-un mod lent, mod ce a permis maturizarea atât a întreprinzătorilor cât şi a forţei de muncă, maturizarea atinsă, astfel, producând de la sine convergenţa intereselor private cu interesele ţării.

În capitalismul de după anul 1989, însă, prăduirea în masă a uriaşului capital de stat s-a desfăşurat atât de rapid, încât hiper-îmbogăţiţii de la o zi la alta, neavând cum să se maturizeze peste noapte, au rămas la stadiul imatur de

prădători, incapabili să priceapă că, potrivit legităţilor de funcţionare ale societăţii, interesele lor trebuie să fie convergente cu interesele ţării şi că, aşadar, nu pot exista afaceri şi averi viabile într-o ţară prăduită.

În contextul capitalismului de gașcă sau de cumetrie, prăduirea pare comportament de forță. Fiind, însă, practicată de către foste slugi parvenite instantaneu, prăduirea constituie prin sine o încercare desperată de compensare a complexelor de inferioritate specifice stării de slugă, relevând, deci, slăbiciunile definitive, de slugi, ale parveniților.

Și, cum „ca la noi, la nimenea”, la prăduirea țării părticipă inclusiv statul, companii ale acestuia vânzându-și la prețuri de nimic produsele unor firme de garsonieră – firme ale așa-zișilor „băieți deștepți” – , după care alte companii sau regii de stat cumpără produsele respective la prețuri mult mai mari sau chiar exorbitante. Rezultă în mod incontestabil că, din moment ce este prăduită cu participarea tocmai a entităților care au menirea să o slujească, țara este devorată din interior de către propriile „organe” și că, deci, este prin codul său etno-genetic, programată la auto-distrugere.

Fiind clar că într-o societate destructurată prin prăduire, răul se induce galopant, devine explicabil de ce majoritatea persoanelor care primesc ajutoare sociale și alocații pentru copii – complăcându-se cu starea că din banii respectivi își pot cumpăra, în primele zile, băutură, și în rest, câte o pâine -, este cert că în cazul acestor persoane, motivația muncii este, practic, inexistentă. De aceea, rarele episoade de încercare de a munci sunt viciate de delăsare, rasoleală și improvizare, din aceste vicii rezultând mentalitatea, în exclusivitate românească pe continent, de tip „lasă, că merge și-așa", cu consecințe mereu devastatoare, printre care și tragedia – cu 64 de morți și peste 150 de răniți grav – de la un improvizat club, „Colectiv".

În inerția unei asemenea mentalități, nu se vede și nici nu se întrevede ca tragedia de la acel improvizat club să aibă impact rațional, de schimbări semnificative de viziune, legislație, organizare, dotare și instruire, impactul dovedindu-se doar emoțional, cu puseuri comemorative de tip marșuri ale tăcerii și depuneri de flori și lumânări, ceea ce relevă că nația română nu este în stare să învețe nici din

cele mai cumplite nenorociri și că, deci, aparentele ei dovezi de unitate din primele zile ulterioare marilor nenorociri, precum la cutremurul din anul 1977 și revoluția din anul 1989, sunt, de fapt, explozii emoționale detonate șocant de eveniment, nu manifestări raționale de solidaritate încrustate istoric în subconștient și că deci, dacă șocurile nu se repetă, ele se sting în câteva zile și dispar ca și cum nici n-ar fi existat, fiind cert că toate acestea sunt dovezi de imaturitate psihică, de arierație.

Prin toate acestea, țara apare în percepția omului cinstit că răpusă mortal, peste ea fâlfâind, cu pliscurile înfipte în trupul ei, stoluri-stoluri de vulturi-hoitari, cam fiecare având în gheare, din venituri de bugetari sau din contracte cu statul, chiar și câte 10-15 locuințe de lux, zeci de terenuri, colecții de limuzine, tezaure de lingouri, tablouri și bijuterii și conturi supra conturi, fiind evident că populației îi rămâne mai nimic, într-o perspectivă înnegurată de agravarea morbidității, infracționalității, depopulării și devastării mediului.

2.4. Elevații ignorante

Atunci când credințele, valorile, normele, tradițiile și moravurile de un anumit fel s-au integrat într-o entitate de sine-stătătore, aptă să satisfacă necesitățile de asigurare a continuității societății, prin transmiterea moștenirii culturale din generație în generație, atunci s-a constituit *instituția educației.*

Instituția educaţiei a ajuns la maturitate și, deci, la deplină funcționalitate, atunci când și-a creat organizații, încadrate cu personal de specialitate, în toate comunitățile, aceasta însemnând ca instituţia să aibă drept organizaţii, *începând,* în capitală, cu comisii parlamentare de specialitate, minister de specialitate, universităţi, şcoli postliceale, licee, şcoli generale, grădiniţe și creşe, institute de cercetare, editură și palat al copiilor, şi *terminând,* în comune și sate, cu şcoli generale şi grădiniţe.

Procesul educaţiei se desfăşoară, iniţial, *informal*, în familie, iar ulterior, *formal*, în organizaţii specializate, în perspectiva unor obiective precise, pe baza unor programe şi metode standardizate și cu ajutorul unui

personal specializat. Acest proces, fiind complementar procesului socializării, îl continuă atât explicit, prin programele elaborate în acest sens, deci sub formă de *curriculum*, cât şi implicit, prin ocaziile de socializare pe care le creează, deci, prin *curriculum ascuns*.

Ca proces de formare longitudinală, de selecţie succesivă şi de repartizare diferenţiată, educaţia contribuie major la valorizarea potenţialului nativ al indivizilor, iar prin proiectarea sa pe obiective ferme şi prin realizarea sa în colectivităţi, ea pregăteşte sistematic generaţiile în spiritul disciplinei instituţionale şi al relaţiilor interpersonale.

Concentrând resurse intelectuale de mare potenţial, instituţiile educaţionale, mai ales cele universitare, constituie factori importanţi de creaţie şi progres social. Şi, cu cât educaţia este mai înaltă, cu atât adâncimea analizei, subtilitatea interpretării şi acuitatea atitudinii, fiind mai profunde, cu atât scade pragul de sesizare, apreciere şi revendicare a situaţiilor şi a problemelor drept critice, se subînţelege că educaţia, forţând ascendent limitele realităţii, constituie, prin sine, un factor de schimbare.

Deşi educaţia depinde operaţional de competenţa corpului didactic şi de inteligenţa copiilor, ea depinde, însă, structural, de suportul material şi de deschiderea *motivaţională* de care beneficiază copiii. Cum, însă, suportul material depinde de statusul socio-economic al familiei, iar deschiderea motivaţională depinde de nivelul educaţional al părinţilor, al fraţilor, al rudelor şi al mediului de contact, înseamnă că doar copiii din clasele favorizate (de sus şi de mijloc) au suportul material şi deschiderea motivaţională și, deci, *capitalul cultural* de a-şi însuși cunoştinţe, de a-şi forma deprinderi, de a dobândi atitudini şi de a-şi modela comportamentul, în timp ce copiii din clasele defavorizate, după cum se constată în societatea românească, neavând toate acestea, percep educaţia ca pe o frustrare majoră şi o resping, predestinându-se, astfel, să reproducă soarta părinților lor și, deci, să rămână în aceeași clasă socială.

În acest fel, copiii din clasele favorizate, inclusiv majoritatea celor nedotaţi intelectual, urmează formele cele mai înalte de educaţie, fiind multiplu stimulați să învețe performant, să gândească în mod creativ, să acționeze autonom

și să se manifeste dominant, ca lideri, și, astfel, să progreseze, în timp ce, după cum tot în societatea românească se constată, copiii din clasele defavorizate, inclusiv majoritatea celor dotaţi intelectual, nu învață sau se retrag încă din formele iniţiale de educaţie, fiind multiplu condiționați să gândească conformist, să acționeze dependent și să se comporte supus, și astfel, cei dotați să stagneze, iar cei nedotați să regreseze, înscriindu-se inerțial în *subcultura sărăciei*, caracterizată atât de polarizarea familiei în jurul mamei, ca factor cert biologic, nu în jurul tatălui, ca factor nesemnificativ social, cât și de controlul slab al instinctelor, de impulsivitate, agresivitate, trăire fără perspectivă și atitudine fatalistă față de viitor.

Un rol hotărâtor în predestinarea copiilor spre straturile din care provin îl are limbajul, dar, mai ales modul în care este utilizat în raport cu copiii, acesta fiind utilizat în raport cu copiii din categoriile defavorizate, sub formă de *coduri restrictive*, în sensul de „fă asta” sau „nu face asta”, deci, fără a se oferi explicaţiile corespunzătoare, iar în raport cu copiii din categoriile favorizate, sub formă de *coduri elaborate*, în sensul de „fă asta, pentru că...” sau

„nu face asta, pentru că...”, deci, oferindu-se explicaţiile corespunzătoare.

Rezultă că, prin caracterul punitiv al codurilor restrictive, copilul care provine din categoriile defavorizate este condiţionat să se supună destinului, iar prin caracterul explicativ al codurilor elaborate, copilul care provine din categoriile favorizate este stimulat să-şi proiecteze destinul.

Astfel, mai ales în societatea românească, copiii din familiile favorizate sunt predestinaţi, chiar şi fără merit, favorizării, în timp ce copiii din familiile defavorizate sunt predestinaţi, chiar și fără vină, defavorizării, fiind cert că ierarhia socială, incluzând la vârf mulţi nedotaţi cu diplomă, după cum se constată inclusiv printre deputați și senatori, iar la bază mulţi dotaţi fără diplomă, are caracter nonvaloric sau chiar antivaloric. Din această cauză, vârful nu are capacitatea specifică de a conduce, diminuându-se funcționalitatea socială, iar baza nu are încrederea de a se lăsa condusă, periclitându-se ordinea socială. Ca atare, în măsura în care educaţia reproduce inegalităţile sistemului, în aceeaşi măsură este disfuncţională şi perturbatoare, iar în măsura în

care produce diferenţierea valorilor, în aceeaşi măsură este funcţională şi echilibrantă.

Deşi educaţia universitară constituie un factor major de mobilitate socială, totuşi, extinderea acestui nivel de educaţie peste capacitatea de absorbţie a structurii sociale, cam aşa cum se întâmplă în România în urma înfiinţării universităţilor particulare şi a instituirii admiterii pe bază de taxă în universităţile de stat, riscă să se provoace o „inflaţie” de absolvenţi, prin care statusul social de absolvent de învăţământ superior se demonetizează şi se devalorizează în şomaj sau în munci inferioare nivelului de pregătire.

Astfel, cu cât nivelul pregătirii este mai înalt, cu atât frustrarea cauzată de neîmplinirea profesională fiind mai profundă, tot cu atât se agravează riscul declanşării unor perturbări sociale. Acestea au premise în anii studenţiei, studenţii fiind suficient de informaţi ca să conteste sistemul de valori al societăţii, dar nu suficient de formaţi ca să-l şi înlocuiască, motiv pentru care mişcările studenţeşti, negând un suport, fără, însă, să afirme o perspectivă, riscă să degenereze în anarhie. Prin toate acestea, educaţia se înscrie în dinamica societăţii, ca

factor cert de continuitate și dezvoltare și ca factor probabil de perturbare şi discontinuitate.

Și, pentru că educaţia valorizează relaţiile dintre generaţii, este sigur că în dinamica generaţiilor se poate realiza progres numai dacă generaţia activă, valorizând ceea ce a primit de la înaintaşi, transmite propria contribuţie generaţiei următoare, ceea ce înseamnă că între generaţii recunoştinţa constă în a oferi cât mai mult urmaşilor, nu în a restitui ceva înaintaşilor, motiv pentru care se poate considera că un părinte sau un profesor va fi cu atât mai mare ca părinte sau ca profesor, cu cât rămâne mic ca pregătire faţă de copiii sau elevii săi.

În societatea românească relaţiile dintre generaţii sunt total atipice, adulţii care au copii, neînțelegând că aceştia se pot forma numai prin lupta pentru propria devenire, se sacrifică să le ofere totul „pe tavă”, condiţionându-i, astfel, să rămână neformaţi şi, deci, incapabili ca, la rândul lor să-şi formeze urmaşii, ceea ce, în succesiunea generaţiilor, provoacă cert permanentizarea stării de infantilism.

În plus, în fasoanele specifice parvenirii, moftul traiului de fițe constituind dominanta absolută, bogații și instruiții își trăiesc viața, iar

săracii și proștii o perpetuează, devenind un fel de zicală expresia „mama proștilor e mereu gravidă”, așa cum se constată mai ales în localitățile marginale din estul și sudul țării. Într-un asemenea context, noile categorii favorizate, deși pot să investească, inclusiv din punct de vedere educațional, în urmași, având, însă, copii puțini sau chiar deloc, nu asigură reproducerea generațiilor educate, generatoare de civilizație, diminuându-se, astfel, contribuția la progresul societății, în timp ce categoriile defavorizate, deși nu pot să investescă nici din punct de vedere educațional în urmași, având, însă, mulți copii, proliferează generațiile needucate, cauzatoare de înapoiere, provocându-se, astfel, regresul societății. Este clar că, din moment ce progresul, sub nivelul posibil, realizat de contribuția generațiilor educate, este diminuat sau chiar anulat de regresul, peste nivelul suportabil, provocat de proliferarea generațiilor needucate, societatea progresează regresând și, deci, evoluează cu mult sub potențial.

Evoluția societății a fost afectată semnificativ în timpul regimului comunist, inclusiv prin programul, din octombrie 1966, de creștere

forțată a natalității, acesta având ca efecte atât mutilarea și decesul a mii și mii de femei, cât și apariția unor cohorte de copii ce, nefiind doriți, au fost lipsiți de afecțiune sau chiar abandonați, împinși astfel spre stări de semisălbăticie, ceea ce a declinat nivelul de civilizație și a alterat continuitatea afectivă dintre generații, într-un proces fără precedent de instrăinare.

În general, dinamica societăţii a influenţat în mod deosebit condiţia valorică a instituţiei educaţiei. Astfel, în epoca preindustrială, instituţia educaţiei ocupa în ierarhia domeniilor de activitate o poziţie atât de importantă, încât a putut contribui la apariţia unor domenii cu niveluri ştiinţifice, organizaţionale, tehnologice şi de salarizare tot mai înalte, determinând reproducerea ascendentă a societăţii. Prin aceasta, instituţia educaţiei a fost, ca nivel ştiinţific, organizaţional, tehnologic şi de salarizare, din ce în ce mai surclasată tocmai de domeniile la a căror apariţie a contribuit în mod decisiv, involuând spre periferia instituţiilor.

În societatea românescă, involuţia instituţiei educaţiei este şi mai şi! Cu toate că prin reformele de geniu ale marelui ministru, Spiru Haret, învățământul românesc ajunsese la nivel

european, acum se constată că, deşi din ce în ce mai mulţi tineri şi adulţi vor să urmeze şcoli sau doar să obțină diplome, din ce în ce, însă, mai puţine și mai modeste sunt opțiunile pentru cariera didactică în învăţământul preuniversitar.

Inclusiv, din acest notiv, doctoratul s-a devalorizat ca o formalitate de câteva luni, iar obţinerea tuturor titlurilor universitare la una de câţiva ani, devalorizarea acestora inducându-se în tot corpul didactic și, prin acesta, în calitatea absolvenţilor şi, deci, a întregii societăţi.

De aceea, în societatea românească, aflată în majoritatea ei în starea specifică claselor defavorizate, nu s-a ajuns, în dinamica constituirii piramidei motivelor (necesităților), la motivația (necesitatea) de a cunoaște, de a învăța. Într-un asemenea mediu – chiar dacă unii învățători și profesori se străduiesc să predea cât mai bine, iar unii elevi mai și pun mâna pe carte – este plauzibil că, neexistând motivația învățării, informațiile intră pe o ureche și ies pe cealaltă și, deci, nu se reține absolut nimic.

Prăbușirea motivațională a tineretului român, după anul 1989, a avut loc pe fondul

imaturității societății românești. Aceasta, deoarece în timp ce societățile mature stimulează seriozitatea, mobilizarea, efortul, creativitatea, solidaritatea, curajul și sacrificiul, dovedite de pasiunea pentru studiu și muncă, societățile imature, însă, stârnesc depravarea, delăsarea, lenevia, apatia, dezbinarea, lașitatea și egoismul, dezvăluite de patima pentru discoteci și baruri.

Astfel, au apărut și s-au înmulțit cazurile de absolvenți care nu știu să citească și să scrie, această stranie formă de analfabetism, *anafalbetism funcțional*, prefigurând în proporții alarmante nivelul de masă al generațiilor imediat următoare. Și, din moment ce, după cum s-a văzut în înregistrări de sondaje, unii dintre acești absolvenți nu știu care le este țara, în ce limbă vorbesc, în ce județ locuiesc, câte grame are un kilogram, câți bani are un „leu" sau câte ore are ziua, ca și cum ar fi reduși mental, rezultă că generațiile imediat următoare sunt galopante. Au și sosit.

În consecință, dezinteresul individual faţă de învăţătură se perverteşte, în atmosfera de grup a clasei, în prilej de băşcălie, ceea ce înseamnă că însăşi învăţătura se perverteşte în antimotiv,

iar şcoala în modalitate de instituţionalizare a debandadei, situația fiind relevată statistic de rezultatele catastrofale de la examenul de bacalaureat, deși acest examen a involuat, față de promoțiile din anii 1959-1965, de la 8 discpline (4 de câte 4 ani și 4 de câte 1 an) la un fel de simulacru, ca prilej formal de marcare cu o diplomă a absolvirii celor 12 ani de școală.

Fiind cert că antimotivaţia pentru învăţătură şi instituţionalizarea debandadei provoacă demotivarea cadrelor didactice faţă de menirea învăţării, rezultă că, din moment ce înseşi cadrele didactice sunt demotivate, şansa puţinilor copii, adolescenţi şi tineri motivaţi să înveţe, nu doar să obţină diplome, se diminuează sau chiar se anulează. Şi, cum calitatea absolvenţilor determină starea şi viitorul societăţii, devine predictibil destinul implacabil de involuţie al societăţii româneşti.

2.5. Umanism hulpav

Atunci când credinţele, valorile, normele, tradiţiile şi moravurile de un anumit fel s-au integrat într-o entitate de sine stătoare, aptă să

asigure satisfacerea necesităţilor de prezervare şi refacere a sănătăţii, atunci s-a contituit *instituţia medicinii*.

Instituţia medicinii a ajuns la maturitate şi, deci, la deplina funcţionalitate, atunci când şi-a creat organizaţii, încadrate cu personal de specialitate, în toate comunităţile, aceasta însemnând ca instituţia să aibă drept organizaţii, *începând,* în capitală, cu comisii parlamentare de specialitate, minister de specialitate, academie de stiinţe de specialitate, universitate, şcoli postliceale şi licee de specialitate, institute de cercetare, spitale, sanatorii, policlinici, dispensare şi cabinete, şi *terminând,* în comune și unele sate, cu dispensare şi cabinete.

Evoluând prin constituirea instituţiilor familei, religiei, economiei şi educaţiei, oamenii au început să înţeleagă că societatea se perpetuează şi se dezvoltă în măsura în care membrii săi sunt *sănătoși,* adică au, conform definiţiei formulate de Organizaţia Mondială a Sănătăţii, „o stare completă de bine fizic, mental şi social” care îi face apţi pentru activitate.

Medicina, fiind o instituţie socială, presupune, inclusiv un complex de ştiinţe, motiv

pentru care ea constituie mai mult decât o ştiinţă. Din această condiţie, supraştiinţifică, rezultă importanţa profesională a medicinii, iar din condiția de imperativ, de absolut a sănătăţii şi a vieţii, rezultă importanţa sa socială.

Ca orice instituţie, inclusiv medicina se structurează prin interrelaţiile dintre statusurile şi rolurile specifice. Astfel, statusul de bolnav, de om socialmente recunoscut că trebuie să fie tratat, presupune, în complementaritate, un status de om, tot socialmente recunoscut, ca apt să trateze, acesta fiind statusul de *medic.* Această recunoaştere decurge din fundamentarea statusului de medic, atât pe o pregătire de specialitate, cât şi pe o *deontologie* (etică profesională) specială, motiv pentru care profesia se poate presta numai pe bază de studii atestate şi de jurământ – Jurământul lui Hipocrate – depus în mod public.

Relaţia interstatusuri medic-pacient, ca relaţie de tip decizional – medicul având dreptul total de a decide asupra tratării bolnavului – este atât de polarizată, încât presupune intermedierea de către un alt status medical, acela de *asistent medical,* şi, respectiv, este atât de complexă încât presupune participarea unei

multitudini de statusuri, inclusiv a unor statusuri *paramedicale* (farmacişti, biologi, chimişti, psihologi, profesori de cultură fizică medicală, maseori şi chiar fizicieni, informaticieni şi ingineri).

Şi, cum statusurile complementare devin operaţionale şi performante în măsura în care sunt organizate, se subînţelege că şi statusurile medicale şi paramedicale au fost condiţionate să se asocieze în organizaţii specifice, consacrate sub denumirea de *cabinete, dispensare, policlinici*, *spitale* și *sanatorii*.

Organizaţiile medicale îndeplinesc, conform abordărilor sociologice, „funcţiile-cheie”, atât de tratare a bolnavilor, cât şi de prevenire a bolilor, această funcţie realizându-se conceptual prin cercetare fundamentală şi aplicativă, iar operaţional, prin programe de vaccinare, igienizare, educaţie şi control.

Operaţionalizată astfel, instituţia medicinii a îmbunătăţit radical starea de sănătate şi longevitatea. În aceste condiţii, însă, indivizii normali ajung să trăiască până la degenerare, iar indivizii anormali să supravieţuiască în mod degenerat, motiv pentru care însăşi societatea degenerează într-un proces în care bolile

bătrânilor şi ale persoanelor cu dezabilităţi sunt din ce în ce mai chinuitoare şi mai costisitoare, afectând grav potenţialul fizic, psihic și economic al generaţiilor active, al societăţii.

Din această cauză, scade funcţionalitatea medicinei faţă de generaţiile active, astfel că medicina riscă să devină ori nefuncţională faţă de acestea, ori inumană faţă de generaţiile terminale. Dar, cum funcţionalitatea reprezintă criteriul suprem, nepunându-se, deci, problema opţiunii, s-a ajuns ca în cazul persoanelor în vârstă, „ambulanţa" nici să nu se mai prezinte sau să se prezinte tardiv. Rezultă că medicina, ca instituţia cu cea mai umanistă funcţie, creează o finalitate ce riscă să devină inumană.

Şi, cum optimul existenţei umane presupune, inclusiv ca oamenii să trăiască atâta timp cât sunt în putinţă şi să moară când cad în neputinţă – motiv pentru care orice om normal îşi doreşte ca Dumnezeu să-l ţină cât mai mult, dar să nu uite să-l și ia – și, respectiv, cum în majoritatea cazurilor, ei ori trăiesc chiar şi după ce cad în neputinţă, ori mor chiar şi cât sunt încă în putinţă, înseamnă că omul este fatalmente predestinat, ori să sufere supravieţuind în neputinţă, ori să sufere murind în putinţă, iar

societatea, ori să-i întreţină pe neputincioşi, ori să-i piardă pe putincioşi, şi, deci, să-şi afecteze perpetuu structura, funcţionalitatea şi dinamica.

Dar, cum, indiferent de progresul medicinei, fiind imposibil a se evita moartea şi suferinţele specifice bolilor şi neputinţei din stadiul final, este plauzibil că umanitarismul de a-l ajuta pe bolnav să-şi parcurgă ultima șansă, presupune inumanitarismul de a-l lăsa să se chinuiască, iar umanitarismul de a-l scăpa de suferinţă prin curmarea vieţii (eutanasia), presupune inumanitarismul de a-l priva de ultima șansă, ceea ce denotă că omul este, tocmai prin condiţia sa umană, marcat de fatalitatea de a-şi parcurge solitar și neajutorat deznădejdea supremă a deznodământului.

Prin prisma viziunii apodictice a filozofului german Arthur Schopenhauer, conform căreia „deși sănătatea nu e totul, totul fără sănătate e nimic”, în lume se constată că, cu cât, prin civilizaţie, viaţa devine mai facilă, cu atât omul se superficializează şi devine mai egocentric, fiind verosimil că, cu atât când e bolnav, va fi prin suferință, neputință și teamă mai dependent şi mai umil faţă de *statusul de medic,* şi cu atât, când e sănătos, va fi prin neglijenţă,

excese şi vicii mai indiferent şi mai arogant faţă de *instituţia medicinii*, ceea ce relevă că omul civilizat este scindat între anxietate şi indolenţă, această disjuncţie provocând agravarea imputabilă a morbidităţii şi asaltarea ipohondrică a cabinetelor medicale.

În acest context, ţinându-se cont că, în mod obiectiv, majoritatea „celor lumeşti”, precum trufia, bogăţia, luxul şi măreţia sunt, în comparaţie cu boala şi moartea, nişte fleacuri, aceasta constatându-se în mod absolut pe masa de operaţie, în sala de reanimare şi la morgă, cu atât mai mult, în mod subiectiv, medicul se va simţi înstrăinat cam de toate, ceea ce înseamnă că statusul de medic este socialmente de sacrificiu.

Dar, din moment ce majoritatea „celor lumeşti”, deci, tocmai cele ce dau specific *umanului,* sunt nişte fleacuri, în timp ce autentice şi, deci, serioase sunt boala şi moartea, care sunt, însă, generale biologicului, căci şi copacul moare, rezultă, pe de o parte, că autentice şi serioase fiind cele generale biologicului, nu cele specifice umanului, viaţa umană este prin sine o deşertăciune, iar pe de altă parte, că doar omul, tocmai prin condiţia sa

culturală, conştientizându-şi riscul bolii, are prin sine o existenţă dramatică şi, respectiv, conştientizându-şi certitudinea morţii, are prin sine o existenţă tragică. În acest cumul existenţial de dramatic şi tragic, medicina este instituţia socială cu menirea să prefigureze speranţă momentului şi sens devenirii.

În societatea românească, regimul comunist a dezumanizat, inclusiv instituția medicinii, înmulţindu-se cazurile în care: spitalele au degenerat în focare de mizerie şi îmbolnăvire; administrarea spitalelor a degenerat în jaf al achiziţiilor la preţuri de zeci de ori mai mari; medicii au degenerat în perceptori ai birurilor pe desperarea de a supravieţui sau în jongleri ai reţetelor şi internărilor false, întocmite mai ales pe nume de decedaţi; intervențiile chirurgicale şi asistarea naşterilor au degenerat în certitudine de moarte; echipaje ale ambulanţelor au degenerat în neoameni ce-şi abandonează pacienții pe stradă ori s-au transformat în informatori ai firmelor de pompe funebre privind adresele aparţinătorilor decedaţilor în accidente.

Este, astfel, plauzibil că, urmare comunismului, motivaţia opţiunii pentru

profesia de medic a devenit precumpănitor extrinsecă, din interes pentru avantajele statusului, nu intrinsecă, din pasiune pentru ştiinţificitatea domeniului. La această debalansare motivaţională se adaugă forfota sufocantă de relaţii, intervenţii şi recomandări, susţinute pervers de „plicuri”, sacoşe şi damigene, care se desfăşoară în jurul medicilor, agravându-se, astfel, în modul cel mai insidios deturnarea motivaţională a acestora dinspre deontologic şi ştiinţific, spre preferenţial şi mercantil.

Toate acestea, în special „plicurile”, îi determină pe cei care le pretind sau doar le acceptă să nu fie în stare a înțelege că, prin legea firii, și ei vor trece „dincolo”, dar fără „plicuri”, acestea rămânând urmașilor, în efect de alterare parazitară și deci, de demotivare definitivă pentru muncă, echilibru, adevăr și onestitate.

De aceea, populația României este chinuită de două grave angoase. Trăirile permanente de neputință și spaimă specifice acestora sunt induse, atât de obsesia cutremurelor devastatoare, cât și, mai ales, de psihoza că, în policlinicile și spitalele de stat, omul de rând, inclusiv în cazuri grave, nu e luat în seamă cu

orele sau este alungat din secție în secție și chiar din spital în spital, iar dacă, cumva, este luat în seamă, este luat în silă și la repezeală, acest comportament, de împroșcare a disprețului și de afișare a superiorității, fiind imanent persoanelor chinuite de complexele parvenirii, specifice imaturității istorice a societăților înapoiate. Din acest motiv, în societatea românească se consideră că este un lux a te îmbolnăvi sau a muri, rezultând că, din moment ce în această societate moartea este apreciată ca un lux, viața nu poate fi percepută decât ca mizerabilă.

Toate acestea, deoarece societatea românească n-a depășit, ca maturitate, mentalitate şi moralitate, nivelul stadiului decadent al feudalismului, rezultând că aceste practici sunt cauzate de viciile structurale ale sistemului social românesc, adică, ale stării de ne-structură, de ne-sistem, de ne-societate, nu din cauza medicilor sau a pacienţilor, şi unii şi ceilalţi fiind constrânși să se manifeste inerţial-pervers de fatalitatea inumană a stării de fapt.

2.6. Rânduieli haotice

Atunci când credinţele, valorile, normele, tradiţiile şi moravurile de un anumit fel s-au integrat într-o entitate de sine stătătoare, aptă să asigure satisfacerea necesităţilor de ordine, disciplină, justiţie şi apărare, atunci s-a constituit instituţia *guvernării*.

Instituţia guvernării a ajuns la maturitate şi, deci, la deplina funcţionalitate, atunci când şi-a creat organizaţii, încadrate cu personal de specialitate, în toate comunităţile, aceasta însemnând ca instituţia să aibă drept organizaţii, *începând* în capitală, cu preşedinţie (monarhie), parlament, guvern, ministere, prefectură, primărie generală, primării de sector, comandamente centrale, servicii speciale, agenţii naţionale, inspectorate generale, şi *terminând,* în comune, cu primărie, unele oficii, post de poliţie.

Deşi instituţiile familiei, religiei, economiei, educaţiei şi medicinii s-au constituit succesiv, simultan, însă, cu acestea s-a constituit instituţia guvernării, cu menirea să le conducă pe toate, conducerea fiind concomitentă şi

consubstanţială oricărei activităţi. Aceasta a devenit posibilă, pentru că prin stratificarea economică a societăţii, straturile privilegiate au devenit interesate şi din ce în ce mai capabile să menţină aranjamentele favorabile lor, deci, să se impună în faţa celorlalte straturi. În acest fel, între straturile sociale s-a instituit un raport de forţă, straturile favorizate dobândind *puterea* să-şi adjudece avantajele de moment şi să direcţioneze efortul social conform intereselor lor de durată.

Deşi instituţia guvernării a apărut pentru a sluji interesele Puterii, slujirea este, însă, posibilă doar într-un cadru normat în mod deliberat (constituţie, legi), organizat în mod raţional şi condus în mod consecvent, cadru benefic pentru întreaga populaţie.

Faţă de toate acestea, este cert că, în măsura în care Puterea este recunoscută social, în aceeaşi măsură dobândeşte *legitimitate* şi devine *autoritate*. Tipurile de autoritate influenţează funcţionalitatea societăţii, influenţând, inclusiv conţinutul, intensitatea şi sensul schimbărilor sociale.

Astfel, *autoritatea tradiţională* determină schimbări prestabilite de tip inerţial, conforme

cu cerinţele tradiţiilor; *autoritatea raţională* determină schimbări previzibile de tip ascendent, conforme cu necesităţile societăţii, iar *autoritatea charismatică* determină schimbări imprevizibile, de tip ascendent sau descendent, conforme cu particularităţile liderilor.

Autoritatea tradiţională şi autoritatea charismatică, consacrând subiectivitatea unei (unor) personalităţi, favorizează constituirea unor sisteme politice de tip autoritar, de impunere a voinţei unui individ (monarh sau dictator) sau a unui grup (oligarhie politică sau juntă militară).

În caz că raportul de putere dintre guvernanţi şi guvernaţi este disproporţionat, atât din cauza sărăciei şi ignoranţei guvernaţilor, cât şi din cauza lipsei mijloacelor de comunicare sau a acaparării acestora de către guvernanţi, așa cum s-a întâmplat în România, în timpul dictaturii comuniste, sistemul autoritar degenerează în *totalitarism*, ca sistem politic ce controlează şi îşi anexează toate componentele societăţii, inclusiv intimitatea familiei şi a individului.

Faţă de toate acestea, ţinându-se cont că în societatea românească, comunismul a fost „construit” de mulţimile de activişti, securişti şi sindicalişti, provenite din mulţimile de săraci, analfabeţi şi vagabonzi rezultate din capitalismul de imitaţie din Rusia şi ţările est-europene, este incontestabil că aceste categorii, fiind sfâşiate de complexe de inferioritate, îi urau de moarte pe toţi cei care erau educaţi, instruiţi şi înstăriţi, deci, pe „duşmanii de clasă”, iar după ce aceştia au fost, prin metode de cruzime inimaginabilă, înfrânţi, ura de clasă s-a generalizat în ură de masă şi a devenit tiranie.

Dar, tiranizarea, constituind o relaţie exclusivă între tiran şi victime, al treilea factor neputând avea loc, este evident că victimele, cunoscând doar pe „propriul” tiran, sunt nevoite, pentru a supravieţui, să-şi întindă mâinile chiar către acesta, care, la rândul său, este condiţionat, pentru a-şi perpetua tirania, să asigure supravieţuirea, strict la limită, a victimelor. În acest fel, între tiran şi victime se insinuează o relaţie de simbioză, de simbioză perversă, iar dacă tiranul este charismatic şi are talentul să zâmbească sau doar parșiv şi are

instinctul să rânjească, atunci mâinile se vor întinde cu entuziasm şi, eventual, cu aplauze, scandări şi ovaţii, spre perpetuarea, din ambele părţi, a tiraniei.

Şi, ca tiranizarea să fie şi ireversibilă, regimul comunist a vizat, prin aşa-zisul program de „sistematizare a satelor", rădăcinile comunităţilor şi, prin acestea, ale naţiei, declanşând distrugerea sistematică a vetrei istorice a tradiţiilor, moravurilor şi valorilor naţionale, astfel încât, masele rurale piezându-şi apartenenţa, iar cele urbane obârşia, întreaga populaţie să-şi piardă identitatea şi să fie prăbuşită în starea de turmă încarcerată în încremenirea comunistă a timpului.

Pe măsura acestei proiecţii monstruoase, în decembrie 1989 s-a procedat la o diversiune cu aparenţă de revoluţie. Diversiune, deoarece la sfârşitul anilor '80, averile acumulate şi dosite de activişti şi securişti, deci, de *eşalonul doi* al puterii comuniste, ajunseseră la asemenea proporţii încât, pentru a se putea fi scoase la lumină şi, deci, folosite nestingherit, aceştia au resimţit nevoia unei schimbări, adică, a trecerii spre o economie care să fie de piaţă, dar monopolizată de ei. Din această contradicţie în

termeni – căci este o gravă contradicţie în termeni între *economia de piaţă* şi *monopolizare*, cam cum este între a fi simultan şi sănătos, şi bolnav – a rezultat un mod echivoc-pervers de a se face reforme şi, ca atare, o tranziţie interminabilă de „democraţie” de dezmăţ şi de „economie” de jaf, ceea ce relevă că evenimentele din decembrie 1989 n-au constituit o revoluţie, ci o *lovitură de eşalon,* prin care s-a trecut de la comunismul de clan la capitalismul de gaşcă, sau „de cumetrie”.

În orice societate, deşi straturile de jos au cea mai mare nevoie de schimbare, ele neavând, însă, resurse intelectuale, manageriale și materiale să o înfăptuiască, este clar că schimbarea va fi înfăptuită de stratul care este şi nemulţumit, dar care are şi asemenea resurse, acesta fiind, în majoritatea cazurilor, eșalonul doi, ceea ce denotă că, tot în majoritatea cazurilor, schimbarea constituie doar o permutare între primele două straturi, la straturile de jos ajungând doar avantajele minore, frimiturile, specifice acestui tip de permutare, decompensate, însă, de preluarea frontală a dezavantajelor majore, aşa cum sunt şomajul, inflaţia, jafurile dezlănţuite, inclusiv de

guvernanţi, evacuarea locuinţelor de serviciu sau retrocedate, dezorganizarea serviciilor fundamentale, criza produselor esenţiale, incertitudinea străzii, a traficului şi a locuinţei, destrămarea sistemului personal de relaţii şi înstrăinarea chiar şi de membrii familiei, exact tot ce s-a întâmplat în România după decembrie 1989.

Aceasta, deoarece atunci nu s-a finalizat o mişcare socială, care ar fi avut ideologie şi program ce ar fi vizat interesele tuturor categoriilor sociale, ci a avut loc o lovitură de eşalon, un puci, ce a vizat în exclusivitate interesele de bandă ale eşalonului doi, de activişti şi securişti, ceea ce a provocat prăbuşirea atât de gravă a populaţiei, încât oamenii au ajuns să fie nevoiţi să-şi vândă pe o găleată de plastic sau doar pe un ţoi de ţuică demnitatea dreptului lor democratic de a contribui prin vot la destinul ţării.

O asemenea decădere demonstrează prin sine, că în societatea românească raporturile de putere – în special cele dintre autorități și cetățeni, patroni și angajați, manageri și executanți, medici și pacienți, preoți și enoriași, înstăriți și săraci, agresivi și pașnici, tupeiști și

timizi, vicleni și naivi – , sunt ca între prădător și pradă, omul-pradă fiind sortit, prin obârșie și/sau plăsmuire, a se târî, până în ultima clipă, batjocorit și, mai ales, jecmănit.

Faţă de acestea, ţinându-se cont de aprecierea epistemologică a savantului german Max Planck, fizician şi filozof al ştiinţei, laureat al Premiului Nobel, că „un adevăr nu va triumfa convingându-şi adversarii, ci pentru că, până la urmă, aceştia mor, şi se va ridica o nouă generaţie căreia acel adevăr îi va apărea ca firesc", reiese că, din moment ce generațiile cărora regimul comunist le-a vidat conştiinţa, deşi sunt tentate de libertăţile şi belşugul specifice capitalismului, fiind, însă, încremenite în pasivitatea şi dependenţa specifice comunismului, sunt receptive doar la demagogiile partidelor desprinse din partidul comunist şi, deci, nu mai pot reveni la credinţele, valorile, normele, tradiţiile şi moravurile istorice, rămânând ireversibil comuniste.

Fracturată astfel între prezent și trecut, societatea românească a întâmpinat șansa democratizării în mod divergent. Tinerii, neparticipând la vot, iar vârstnicii, votând

anacronic. Si, cum rezultanta însumării vectoriale a unor viziuni divergente este orientată imprevizibil, dar cert nu înainte, este clar că o astfel de rezultantă induce societății viciul imprevizibilității, viciu ce îi afectează atât de grav evoluția încât destinul României riscă să fie lipsa de destin.

Din conjugarea acestor concluzii reiese că în societăţile dezvoltate, necesarul de realizat fiind mic, iar posibilităţile fiind mari, promisiunile electorale sunt moderate şi realizabile şi, ca atare, starea socială de satisfacţie şi stabilitatea politică sunt consistente**,** în timp ce în societăţile înapoiate, aşa cum este şi cea românească, necesarul de realizat fiind mare, iar posibilităţile fiind mici, promisiunile electorale sunt exagerate, chiar deşănţate, şi, deci, nerealizabile şi, ca atare, starea socială de satisfacţie şi de stabilitate politică este precară.

Într-un asemenea context, în societaea românească instituţiile, respectiv, companiile și regiile de stat, fiind atât prin specificul birocratic al activității, cât și prin capacitatea scăzută de adaptare şi potenţialul redus de plată, surclasate de firmele din domeniile de vârf, este sigur că ele pot recruta doar din eşaloanele modeste,

mediocre ale forţei de muncă, situaţie ce, provocând rămânerea lor în urmă faţă de tipul respectiv de firme, provoacă, de fapt, incapacitatea însuşi a statului de a ţine pasul cu avangarda societății și, deci, convertirea acestuia într-un factor de trenare a dezvoltării generale.

Astfel, în societatea românească, este vizibil de la distanţă că instituţiile statului se manifestă făţiş-potrivnic, nu doar frenator, în raport cu mediul de afaceri, opunându-se cu înverşunare încadrării tinerilor care au absolvit universităţi străine de prestigiu. Şi, cum și acestora le repugnă orice contact cu mediocritatea, este clar că, astfel, ţara se secătuieşte de valori, riscând să rămână pe butucii incapacităţii de a mai funcționa.

Deşi în societatea românească există oameni de valoare, de elită, ei, însă, neavând pondere (fiind prea puţini), unitate (fiind dezbinaţi în orgolii), prevalenţă (neocupând poziţii-cheie în societate) și nici civism (fiind indiferenţi de soarta comunității și a societăţii), nu au nicio putere şi, deci, nicio șansă, devenind, evident, că într-o societate în care elitele nu au șansă și sunt și arogant detașate de mase, ca și cum acestea ar

fi de pe o altă planetă, nici masele nu au nicio şansă!

Şi, cum societatea românească este constituită covârşitor din mase, ponderea clasei de mijloc fiind nesemnificativă, devine iarăşi, evident, că din moment ce partea covârşitoare a societăţii nu are nicio şansă, nici societatea, ca întreg, nu are. De aceea, societatea românească zace încremenită în stagnare.

Stagnarea este agravată și de faptul că, spre deosebire de vechea democrație, când intrau în politică oameni cu stare, interesați, pentru a-și menține starea, de binele țării, în „noua democraţie”, însă, ținând cont că oamenii de valoare au ori carieră, ori afacere, față de care rămân devotați, este incontestabil că au intrat și intră în politică preponderent indivizi ce, ca stare, sunt fără căpătâi și deci, puşi pe căpătuială, iar ca personalitate, sunt de tip demonstrativ, setoși să fie văzuți, auziți și admiraţi, mai ales la televizor. Şi, cum aceştia nu au nici competenţă şi nici interes să conducă societatea şi, respectiv, cum populaţia este indisciplinată şi îndărătnică în primitivism, este plauzibil că societatea românească ar fi fost de

neguvernat, dacă, încă din anii ’90, n-ar fi intrat în siajul NATO şi UE şi apoi în cadrul acestora.

Și, cum românii aflați în poziții de execuție sunt indisciplinați și convinși că „le știu pe toate”, că pentru ei „toate sunt demult fumate”, iar cei aflați în poziții de conducere sunt lipsiți de competență, viziune, exigență și fermitate, rezultă că în societatea românească începutul de libertate riscă să degenereze în libertinaj, iar începutul de democrație, în debandadă, și, că, deci, împosibilitatea „guvernării”, a proceselor de conduceres, se induce până la ultimul nivel organizațional.

De aceea, chiar şi în condiţiile apartenenţei la NATO și UE, populaţia românească, fiind imatură, refuză să-şi aleagă conducători maturi, considerându-i că nu sunt de-ai ei, deşi, numai astfel de conducători pot crea şansa de maturizare a societăţii. În schimb, sunt aleşi cu entuziasm indivizi imaturi, unii fiind de factură caricatural-infracţională sau chiar aflaţi după gratii, ceea ce provoacă perpetuarea din generaţie în generaţie a imaturităţii şi, deci, permanentizarea stării de infantilism parşiv, adică, a manifestărilor de veselie tâmpă, anarhie trândavă, nesimţire agresivă şi smerenie

hoţească, în esenţă, a unei stări ce pare predestinată a fi de haos incurabil.

Între manifestările de haos incurabil este și acordarea de permise de conducător auto unor indivizi analfabeți și/sau lipsiți total de abilități, ceea ce transformă șoselele României în abatoare de oameni, infractorii, deși cu funcții și grade mari, nedându-și seama că, cu cât crește numărul unor asemenea posesori de permise, cu atât se agravează riscul că înșiși ei și familiile lor să cadă victime propriei infracțiuni, pentru astfel de indivizi tentația spăgii fiind mai presus decât rațiunea vieții

Tentațiile fărădelegii provoacă românilor inclusiv forfecarea între obsesia de a trișa statul prin tot felul de tertipuri și pretenția ca instituțiile acestuia (ambulanța, pompierii, inspectoratul pentru situații de urgență, compania de autostrăzi și drumuri, ...) să funcționeze perfect. Aceasta, deoarece, deși aproape toți românii sunt conștienți că funcționarea instituțiilor respective este posibilă numai prin achitarea datoriilor către stat, *cam fiecare* însă, simțindu-se șmecher sau chiar cel mai șmecher, consideră că este îndreptățit să nu plătească vreodată. Și, cum

acest *cam fiecare* înseamnă prin sine generalizare, este cert că, printr-o astfel de generalizare, românii nu fac altceva decât ca, veseli și fuduli, „să-și taie craca de sub picioare”, într-un proces istoric de secătuire a țării.

În societatea românească, înfantilismul este atât de grav încât unii așa-ziși politicieni, așa-ziși analiști politici și așa-zisi jurnaliști au scornit, ca subiect de campanie electorală, că adversarii ar complota cu forțe străine pentru dezmembrarea țării, ei neînțelegând că un asemenea subiect – ce pune prin sine la îndoială viabilitatea unității naționale și deci, a nației – este tabu, unitatea națională constituind imperativ vital, răscruce exitențială de a fi sau de a nu fi, de a trăi sau de a muri, nu subiect de dispute electorale.

Toate acestea prefigurează supoziția că, deși teritoriul dintre Nistru, Tisa, Dunăre și Marea Neagră este țara românilor, ei nefiind însă în stare să o prețuiască, să o gospodărească, să o conducă și să o reprezinte în lume, lasă tot mai mult impresia că nu merită să o aibă și că deci, riscă să o piardă.

Aparent, cele prezentate sunt de neînţeles, fiind în contradicţie cu imaginea românilor obişnuiţi,

care lasă impresia că sunt asemenea altor europeni. Dincolo de aparență, însă, se constată că populaţiei româneşti îi lipseşte – ca inteligenţă, energie, motivaţie, dorință, voință curaj ori demnitate – , acel ceva ce, precum în cazul preparării maionezei sau a brânzeturilor, are menirea să „lege” sau să „închege” personalitatea într-un agregat robust și performant, motiv pentru care țara geme de netrebnici , adică de prostănaci, aiuriți și borfași.

Tocmai pentru că, în societatea românească, cangrena netrebniciei s-a indus până la vârf, se constată**,** atât că așa-zisul „Dorel”, prototipul prostiei naționale, acționează înverșunat aproape tot timpul și aproape pretutindeni, cât și că, de fiecare dată, prima mică ninsoare dă peste cap întreaga ţară, deși contractele de deszăpezire sunt de câteva ori mai costisitoare decât în țările nordice, iar problematica autostrăzilor, chiar şi cu fonduri europene, nu depăşeşte, la costuri de jaf, stadiul de studii peste studii de fezabilitate.

Lipsa reglementărilor sau nerespectarea începutului de reglementări s-au indus inclusiv în modul de configurare al localităților, mai ales al târgurilor, din Moldova și Țara Românească,

totul întâmplându-se cam după bunul-plac, prima reglementare urbanistică introducând-o un străin, generalul-conte rus Pavel Dimitrievici Kiseleff, în timpul Regulamentelor Organice. Concludent în această privință este și faptul că, în iulie 1853, când a sosit la București, medicul francez Carol Davila, în loc să înceapă cu organizarea sanitară a principatului, a început cu dezobturarea albiei râului Dâmbovița de gunoaie și cadavre, ce, la inundații, se răspândeau în tot orașul, provocând molime devastatoare, în timp ce, cu exact 125 de ani mai înainte, în Banat, aflat în Imperiul Austriac, râul Bega, ce trece și prin orașul Timișoara, era canalizat și deci, făcut navigabil pe un curs de 115 km.

O situație specială a avut-o și o are municipiul București, căci cu cât un oraș este mai mare, așa cum este și acesta, iar societatea în care se află este mai înapoiată, așa cum este și societatea românească, cu atât mai grav este decalajul dintre nevoia de organizare a unui astfel de oraș și oferta de organizare venită din partea unei astfel de societăți și deci, cu atât un asemenea oraș va fi mai afectat de haos,

frustrare și patologie, ceea ce, la nivel de evidență, se constată în București.

Situația Bucureștiului a foast agravată în timpul comunismului inclusiv pentru că așa-zisa Casă a Poporului, în loc să fie orientată frontal pe direcția din care a venit și vine civilizația (Occident–Transilvania-Brașov-Ploiești – șoseaua Kiseleff – piața Victoriei – strada Buzești – strada Popa Tatu – bulevardul Schitu Măgureanu – podul Izvor), a fost orientată, via bulevardul Muncii (acum, Basarabiei) – șoseaua Cățelu, spre nicăieri.

Într-un asemenea cadru istoric, personalitatea de bază (naţională) a românilor a rămas atât de inconsistentă, încât aceştia suportă, se complac sau sunt chiar şi complici în: a le fi distrus ambientul, inclusiv habitatul, prin efectele prăduirii pădurilor şi a celorlalte componente ale ecosistemului; a fi trataţi scârbavnic de către serviciile publice; a fi manipulaţi în batjocură de către politicieni perverşi şi mass-media aservite; a fi prostiţi în faţă, mai ales prin pelerinaje la moaşte şi morminte de „sfinţi” şi icoane „făcătoare de minuni”, de către preoţi hulpavi şi calugări trândavi; a fi bombardaţi tot timpul, ambiental

și mediatic, de vulgarităţi vestimentare, atitudinale, comportamentale şi verbale; a fi supuşi pretutindeni riscului de agresiuni verbale şi fizice; a fi minţiţi, înşelaţi, escrocaţi, ciubucăriţi și furaţi în cele mai năstrușnice modalităţi; a se târî pe drumuri distruse şi prin clădiri instituţionale (spitale, policlinici, școli) dărăpănate şi infecte; a înota prin maldărele de gunoaie de pe străzi și spaţii verzi; a se furişa prin pasaje îmbâcsite de urină şi fecale; a face slalom pe alei printre excremente de câine; a se claustra în lifturi împroşcate cu flegme şi muci; a fi muşcaţi cu zecile de mii pe an de câini fără stăpân; a se expune mutilării și morții, prin indisciplină în trafic şi improvizaţii la instalaţiile de electricitate şi gaze.

Sintetic, cele prezentate provoacă senzația că toată țara ar fi un fel de studiou de scenarii pentru producția de filme cu aiuriți, lichele și proști, acest trinom – trinomul blestemului românesc de a fi – afectând grav sau chiar distrugând șansele de progres ale țării.

Și, cum trinomul respectiv se identifică cu personalitatea de bază a românilor, o dovadă cu valoare de test a inconsistenţei acestui tip de personalitate o constituie constatarea curentă

că în societatea românească, orice „minune” durează cel mult trei zile şi dispare ca şi cum nici n-ar fi existat.

Așadar, din moment ce, în societatea românească, „orice minune durează cel mult trei zile”, însemnă că evenimentele curente, obișnuite, ne-minune, nu durează deloc. Și, cum fără conștiința duratei, nu se poate edifica absolut nimic durabil, în această proiecție, de ne-durabil, se prefigurează viitorul societății românești.

2.7. Sperarea speranţei

Starea catastrofală de naşpa, de pulime a societăţii româneşti, impune ieşirea grabnică din ea, aceasta presupunând găsirea de soluţii. Şi, cum soluţionarea este posibilă numai prin schimbare, este logic că se impune a se înţelege ce este schimbarea socială şi cum se poate realiza în cadrul societăţii româneşti.

Aşadar, prin modalitatea culturală de a exista a societăţii, este evident că schimbările culturale determină *schimbările sociale*. Şi, cum *cultura ideatică* determină *cultura materială*,

reiese că la baza schimbărilor sociale se află schimbările din cultura ideatică, mai ales cele din planul nemijlocit al ideilor.

Din toate acestea rezultă că, pentru a se dovedi cât mai eficientă, schimbarea trebuie să fie, obiectiv, pe măsura posibilităţilor şi, subiectiv, în consens cât mai larg cu populaţia. De aceea, trebuie să se ţină cont că proiectele de schimbări majore, stârnind teamă, inhibiţie şi chiar opoziţie în rândul populaţiei, devin schimbări efective minore, provocându-se, astfel, practic, stagnarea societăţii, în timp ce proiectele de schimbări minore, fiind acceptate de mulţi, pot deveni, prin acest multiplicator, schimbări efective majore, producându-se, astfel, practic, evoluţia societăţii, aceasta fiind raţiunea pentru care în toate societăţile se consideră că schimbarea trebuie făcută înţelept, „pas cu pas” sau „step by step”.

Pentru aceasta, omul trebuie să fie şi raţional şi emoţional, fiind plauzibil că dacă el ar fi în exclusivitate raţional, ar fi atât de performant la nivel de mijloace, încât ar trăi optimal tot timpul şi, totodată, atât de conştient de lipsa de scop a vieţii, încât s-ar sinucide în fiecare clipă, ceea ce înseamnă că, pentru a-şi suporta viaţa, omul

trebuie să fie atât de raţional încât să vadă multe şi, deci, să fie eficient la nivel de mijloace, dar şi atât de emoţional încât momentan să nu vadă totul și, deci, să accepte amăgirea la nivel de scopuri, adică, de a lua viaţa *cam* aşa cum este, din relativitatea acestei proiecţii decurgând atât premisa echilibrului, cât şi şansa progresului.

Dacă factori perverşi blochează însă, procesele de schimbare, ca în cazul monopolizării comuniste a societăţii, necesităţile obiective de schimbare se acumulează şi se tensionează atât de mult încât, nemaiputând fi controlate, riscă să se manifeste exploziv, ceea ce în condiţii favorabile poate produce revoluţionarea societăţii, iar în condiţii nefavorabile, riscă să provoace distrugerea ei.

De aceea, trebuie ţinut cont că tinerii, fiind mai puţin implicaţi în instituţiile sociale consacrate şi având mai puţine legături economice, sociale şi politice cu structurile existente, constituie segmentul social cel mai receptiv şi cel mai modelabil pentru schimbare, motiv pentru care în toate timpurile, inclusiv în decembrie 1989, ei au constituit avangarda și, pe măsura poziţiei, tot ei au plătit cel mai greu tribut de sânge.

În esenţă, personalitatea tinerilor, fiind flexibilă, este deschisă la schimbare, în timp ce personalitatea bătrânilor, fiind anchilozată, este încrâncenată în stagnare, reiese că, iniţial, programele de schimbare trebuie să fie suficient de promiţătoare pentru a pica pe apetitul tinerilor, dar insuficient de ameninţătoare, pentru a nu pica în pofida bătrânilor, iar ulterior, pe măsură ce generaţiile deschise la schimbare cresc ca pondere şi prevalenţă (ocuparea pozițiilor cheie în societate), iar cele închise la schimbare scad, în aceeaşi măsură să se accelereze.

Dacă schimbarea socială este însă, prea rapidă, ca în cazul revoluţiilor, poziţiile sociale majore rămase libere fiind ocupate imediat de indivizi băgăreți – adică de cei care nu resimt niciun fel de reţinere, deci de tupeişti, de mitocani – și, cum aceştia sunt structural lipsiţi de valoare, este sigur că, prin poziţiile pe care le acaparează în structura societăţii, ei, în loc să contribuie la structurarea acesteia, îi provoacă destructurarea, așa cum s-a întâmplat în România, după decembrie 1989, ceea ce denotă că schimbările sociale rapide sunt, cel puţin în

perioada iniţială, momente de destructurare, aşadar, de regres.

Riscurile apariţiei iniţiale a unor perioade de destructurare și, deci, de regres sunt agravate și de faptul că în tumultul schimbărilor sociale, schimbarea unei (unor) părţi afectează părţile cu care se corelează şi că între momentul schimbării primei (primelor) părţi și schimbarea întregii societăţi se provoacă o decalare ce poate fi considerată *întârziere culturală*.

Întârzierea culturală desincronizează părţile, motiv pentru care acestea devin incompatibile, diminuându-se funcţionalitatea întregii societăţi, iar sistemul de norme se scindează, diminuându-se unitatea normativă a societăţii, cu efecte atât asupra unităţii structurale a acesteia, riscându-se, astfel, destructurarea, dezorganizarea și prăbuşirea socială, cât și asupra unităţii psihice a individului, riscându-se, astfel, dezorientarea, demoralizarea și devierea personală.

Pentru prevenirea efectelor specifice desincronizării este necesară evitarea întârzierilor culturale, prin realizarea cât mai concertată, mai coordonată, a schimbărilor,

aceasta presupunând ca *adoptarea* inovaţiilor să fie simultană sau rapid succedată de *adaptarea* (modificarea, înnoirea) instituţiilor sau de crearea unor instituţii corespunzătoare.

Devine, astfel, clar, că în societatea românească, industrializarea forţată, *adoptată* de regimul comunist, neputând fi în mod obiectiv susţinută de *adaptarea* mentalităţilor, pregătirii forţei de muncă, habitatului şi a sistemului de comunicaţii (căi şi mijloace de transport şi, respectiv, de transmitere a informaţiei) a cauzat societăţii dezechilibre structurale ce par irecuperabile, constituind, deci, o aberaţie.

Reieşind că schimbarea socio-culturală provine, obiectiv, atât din presiunea necesităţilor, cât şi din capacitatea culturii respective de a o suporta – altfel provocându-se contramişcări faţă de schimbare, precum în Iran – este limpede că, subiectiv, rapiditatea şi simultaneitatea schimbărilor pot fi doar influenţate de încercarea de a le planifica. O dovadă istorică în acest sens este, prin sine, dezastrul experimentului comunist de creare planificată a unei societăţi şi a unui om de „tip nou”.

Faţă de toate acestea, rezultă că în cazul societăţilor a căror structură de rezistenţă nu a fost compromisă, în măsura în care populaţia şi-a creat sisteme de valori, norme, tradiţii şi moravuri, în aceeaşi măsură a devenit aptă să supravieţuiască pe cont propriu şi, respectiv, s-a delimitat de celelalte populaţii, transformându-se, deci, de jos în sus, în popor.

În cazul populaţiilor întârziate în acest stadiu însă, handicapul faţă de popoarele propriu-zise nepermiţându-le să se structureze cultural ca popoare, șansa unei asemenea structurări ar consta în adoptarea, prin intermediul elitelor formate în alte culturi sau cu ajutorul altor culturi, deci, de sus în jos, a unor valori, norme, tradiţii şi moravuri din culturile respective şi adaptarea acestora la condiţiile mediului, aşa cum s-a întâmplat în societatea românească prin generaţia de la 1848.

În condiţiile actuale, principalul purtător al valorilor, normelor, tradiţiilor şi moravurilor constituindu-l – prin tehnologii şi modele de organizare şi de comportament – investiţiile străine, se subînţelege că în măsura în care societatea românească va prezenta atât interes, cât şi încredere pentru venirea în ţară a marelui

capital, în aceeaşi măsură ea va avea şansa adoptării şi adaptării unor valori, norme, tradiţii şi moravuri apte să-i confere unitate culturală de popor şi, respectiv, şansa compatibilizării cu popoarele civilizate, deci şansa de a intra în rândul lumii.

În raport cu aceste aspecte, ţinându-se cont că procesul de structurare a economiei de piaţă creează premisele ca tot mai mulţi oameni să dobândească maturitatea practică de a fi independenţi şi, apoi, pe cea emoţională de a fi interdependenţi, este evident că în proporţia în care oamenii vor dobândi maturitatea practică şi emoţională de a fi *independenţi* şi, respectiv, *interdependenţi*, în aceeaşi proporţie ei se vor reumaniza şi tot în aceeaşi proporţie, vor fi în stare să se preţuiască reciproc şi, prin aceasta, să interacţioneze.

La toate acestea se adaugă contribuţia pe care pot să o aibă românii rezidenţi în străinătate (diaspora). Aceştia, remodelaţi civic de sistemele de valori, modelele de comportament şi stilurile de viaţă din ţările civilizate, au dobândit civismul şi voinţa de a-şi influenţa familiile, rudele şi prietenii din ţară atât implicit, prin propriul exemplu, cât şi

explicit, prin a le cere inclusiv imperativ ca, spre exemplu, la alegeri să ia decizii raţionale şi, deci, să voteze alternativa cea mai bună sau mai puțin rea, rezultând că interacţiunea dintre diaspora şi ţară poate fi semnificativă pentru direcţionarea valorică a ţării şi, astfel, pentru racordarea ei sistemică la ansamblul ţărilor civilizate.

Potenţialităţile de schimbare socială prezentate trebuie înterpretate ţinându-se cont de atenţionarea, deja expusă, a savantului german Max Plank, conform căreia „un *adevăr* nu va triumfa convingându-şi adversarii, ci pentru că, până la urmă, aceştia mor şi se va ridica o nouă generaţie căreia acel adevăr *îi va apărea ca firesc”*, aceasta însemnând, în accepțiunea enunțului prezentat, că, în cazul societăţii româneşti, *„adevărul”* necesităţii de schimbare socială *„va apărea ca firesc”,* abia după ce, prin legea firii, generaţiile refractare la schimbare şi urmaşii urmaşilor lor, vor dispărea, adică după ce vor trece aproximativ 120-130 de ani.

Evoluţia prezumată este însă, vag probabilă, fiind elaborată exact de către cine nu trebuia. De către foşti activişti şi securişti. Aceasta, deoarece

„democrația" și „economia de piață" concepute de aceştia, constituind incompatibilități genetice, basculează în prim-planul vieții publice exemplare de factură mutantă, caracterizate de raționalitate aberantă, naționalism cosmopolit, umanism banditesc, afacerism demolator, lux mizerabil și manierism mârlănesc, din monstruozitatea acestor exemplare neputând rezulta decât o proiecție întocmită pe „democrație" de dezmăț, cu politicieni imuni față de orice fărădelege și legi dedicate chiar și unei singure persoane și, respectiv, pe „economie" de jaf, cu prăduirea proprietății de stat, a bugetului, a fondurilor europene și a împrumuturilor internaționale efectuate de stat, înrobindu-se, astfel, prin îndatorare publică, inclusiv generațiile tinere, mici și viitoare (încă nenăscute). Și, cum mutațiile genetice ale primei generații se transmit genetic urmașilor urmașilor ei, în această accepțiune se întrevede viitorul României.

La această proiecție se adaugă procesul galopant de romizare a societății românești. Cu precizarea că în societatea românească, romii civilizați nu sunt absolut deloc discriminați,

procesul de romizare trebuie înţeles din punct de vedere cultural, nu demografic, ca proces de extindere a culturii romilor, atât prin creşterea rapidă a ponderii lor demografice, cu câte 7-15 copii de familie, cât şi prin aculturaţie secundară, ca transfer cultural dinspre minoritari spre majoritari, cultura romilor penetrând – ca limbaj, voce, mentalitate, moralitate, comportament şi stil de viaţă – cultura românilor într-o asemenea măsură, încât a alterat-o definitiv, România fiind, în accepţiunea denumirii istorice a populaţiei rome, „o ţară ţiganizată”.

De aceea, pe de-o parte, din ce în ce mai mulţi români sunt auziţi exprimându-se cu voce scârbavnică prin „să moară mama”, „să-mi moară familia” sau „să-mi moară copiii”, iar pe de altă parte, din ce în ce mai mulţi străini ne consideră romi, unii dintre ei etichetându-ne chiar şi în public, mai ales la posturile de televiziune şi pe stadioane, prin sintagmele „ţigani împuţiţi”, „ţigani cerşetori” şi „ţigani infractori”.

Aşadar, în condiţiile scăderii vertiginoase a populaţiei României, concomitentă cu creşterea galopantă a ponderii comunităţii rome, atunci

când această comunitate va atinge atât pragul critic de *pondere*, de peste 50% din populaţie, cât şi pragul critic de *prevalenţă*, de ocupare a poziţiilor dominante în instituţii şi economie (în pieţele agro-alimentare având deja dominare de monopol), atunci se va auto-scrie actul de deces al României. În aproximativ 25-30 de ani! Şi, din moment ce clanuri banditești ale romilor au penetrat, inclusiv prin încuscrire, până la vârfurile puterii politice şi ale puterii judecătoreşti, rezultă că este major riscul ca actul de deces al României să se auto-scrie mult mai repede.

În sensul acestei proiecţii, ţinându-se cont că cuvântul *rom* constituie rădăcina cuvintelor *rom*ân-*Rom*ânia, ceea ce provoacă tot mai mult confuzia că România ar fi ţara romilor, iar firmele sale de conexiune internaţională, precum TAROM şi PETROM, ar însemna „Transporturile Aeriene Ţigăneşti”, respectiv „Petrolul Ţigănesc”, se impune emanciparea grabnică de sursa acestei confuzii, prin trecerea la denumirea istorică pe care a avut-o iniţial ţara, aceea de DACIA, denumirea beneficiind din start de un grad semnificativ de prestigiu, graţie renumelui internaţional – consacrat prin

fabricare în şapte ţări şi prin distribuire în toată lumea – al mărcii omonine de automobile.

În plus, trebuie ținut cont atât că localitatea-capitală a României este situată într-o zonă seismică de risc major, cât și că, în caz de cutremur de peste 7 grade Richter, majoritatea absolută a clădirilor construite anterior introducerii standardelor antiseimice, urmare cutremurului din noaptea de 9-10 noiembrie 1940, se vor nărui.

Și, din moment ce instituțiile centrale ale statului român au fost depășite de efectele incendiului, cu 64 de decedați și 156 de răniți, care s-a declanșat, în seara zilei de 30 octombrie 2015, la un concert organizat într-un club improvizat din București, a rezultat clar care este capacitatea operațională a instituțiilor respective, fiind cert că – în caz de seism major, cu mii și mii de victime și devastarea rețelelor de electricitate, comunicații, apă, gaze, termoficare, străzi, magazine, bănci comerciale, unități medicale, stații de carburanți, unități de producție – instituțiile centrale ar fi total depășite sau chiar ele însele devastate, cu efectivele, mijloacele și sediile grav afectate,

riscându-se astfel însăși viabilitatea statului român.

De aceea, este raţional ca oraşul-capitală să fie plasat atât într-o zonă fără risc de calamităţi majore și cât și mai central faţă de toate provinciile şi graniţele, inclusiv față de granița de vest, astfel încât localitățile de pe această graniță, în special marile orașe – acestea constituind prin sine mase critice, așa cum s-a dovedit în decembrie 1989 Timișoara – , să fie mai aproape și deci, cât mai polarizate față de capitala României, decât față de capitala statului iredentist, acestor imperative răspunzând municipiile Sibiu şi Braşov. Dar, cum toponimul Bucureşti a constituit și constituie simbolul românismului, soarele tuturor românilor răsărind de la Bucureşti, este imperios-simbolic ca extensia noii capitale să se denumească Noul Bucureşti (New Bucharest).

În plus, trebuie ținut cont că, în majoritatea cazurilor, străinii, inclusiv prințul Charles, când se referă la partea de vest a României folosesc denumirea de Transilvania, nu de România, ca și cum Transilvania ar fi stat, nu provincie în cadrul României. De aceea, așa cum niciun străin nu se referă la sudul României folosind

denumirile de Muntenia și Oltenia, ci numai prin aceea de România – francezii de la Renault decizând să investească în România, nu în Muntenia, iar americanii de la Ford, tot în România, nu în Oltenia – tot așa, în cazul în care capitala României ar fi în Transivania, Transilvania s-ar identifica cu România și, deci, cu românismul.

Este, astfel, plauzibil că identificarea Transilvaniei cu românismul, poate fi hotărâtoare pentru destinul României, inclusiv prin a redeștepta sentimentul apartenenței la întregul neam și la întrega țară al acelor transilvăneni de etnie română care – dezamăgiți de decalajul de civilizație față de Oltenia și Moldova, indignați că o parte însemnată a veniturilor create de ei ar fi redistribuită județelor sărace din cele două provincii și scârbiți de politicianismul de cumetrie și jaf indus metastazic de la București – vor autonomia și chiar desprinderea Transilvaniei.

În plus, identificarea Transilvaniei cu românismul ar descuraja atât pornirile spre enclavizare ale unor minoritari, cât și nostalgiile ridicol-imperiale și ațâțările iredentiste ale unui fost – pentru aproape 400 de ani – pașalâc,

colonie și anexă-complice la perpetuarea anacronică a unei „închisori a popoarelor”.

Față de toate acestea, trebuie ținut cont în mod strict rațional că Unirea de la 1 Decembrie 1918 a fost atât stimulată de atracția de neam a românilor transilvăneni pentru Regatul României, dar și determinată de imposibilitatea conviețuirii – din cauza exclusivismului lor etnic – cu ungurii, ei fiind compatibili, în supușenie inerțială de foști vasali, doar cu austriecii, relațiile cu națiunile din vecinătate fiind compromise prin masacre comise chiar și în ultma parte a epocii contemporane .

Ca dovezi incontestabile că Unirea nu a fost în exclusivitate rodul comuniunii de neam, sunt, după cum am mai arătat, datele statistice conform cărora la toate alegerile de după 1989 opțiunile electorale au împărțit coloristic harta țării exact pe granițele din 1918 și că, deci, procesul integrării Transilvaniei în statul român nu s-a încheiat, fiind, astfel, evident că statul român este vulnerabil, ceea ce impune maximal autorităților vigilență, tact și fermitate.

Așadar, în consens cu aceste imperative, pentru că orice realizare a fost mai întâi și întâi o speranță, este de luat aminte că, după anul

1989, societatea românească s-a dovedit atât de bolnavă moral încât şansa ei s-ar fi prefigurat numai şi numai dacă în corpul social ar fi rezistat sau ar fi apărut vreo fibră sănătoasă sau măcar mai puţin bolnavă, de la care să se înceapă însănătoşirea. Deşi, aproape un sfert de veac nu s-a sesizat existenţa vreunei asemenea fibre, la un anumit moment însă, prin prestaţia conformă cu standardele civilizate ale procurorilor anticorupţie şi ale unor complete de judecată, o primă fibră sănătoasă a început să-şi facă simţită prezenţa.

Aceasta se poate explica prin faptul că – spre deosebire de corpul politicienilor, eterogen și ca tip, și ca nivel de pregătire – corpul magistraților este omogen, atât ca tip de pregătire, toți magistrații fiind absolvenți ai facultății de drept, cât și ca nivel de pregătire, toți magistrații fiind filtrați valoric, prin admiterea la/și absolvirea Institutului Național de Magistratură, ceea ce conferă corpului magistraților dimensiune valorică de elită, dimensiune ce presupune inclusiv exigența ca procurorii să fie promovați pe baza unor standarde de număr și procentaje de dosare validate de instanțe, iar judecătorii, pe baza

conformării cu criteriile de responsabilitate a tuturor hotărârilor pronunțate.

Așadar, fiind plauzibil că tocmai conștiința de sine, ca elită, a corpului magistraților, constituie acea fibra aptă să pornească procesul de regenerare a societății românești și, respectiv, înțelegând societatea ca sistem, este posibil ca, prin jocul sistemic dintre puterile societății, însănătoșirea Puterii judecătorești să determine însănătoșirea celorlalte Puteri (politică, economică, militară, media, culturală, medicală, birocratică, religioasă) și, în acest mod, însănătoșirea întregii societăți. Astfel, după aproape 2.000 de ani, societatea românească ar începe să iasă de sub tirania blestemelor dezbinării, nepăsării, nestatorniciei, invidiei, clevetirii, fățărniciei, minciunii, intrigii, jecmănelii, corupției, hoției, moliciunii, resemnării, lașității, leneviei, delăsării, rasolelii, mizeriei, flecărelii, bășcăliei și bădărăniei.

Și, pentru că, în ultimă instanță, nației române îi lipsește demnitatea, românii fiind considerați moi sau „blegi”, motiv pentru care ea acceptă ca, inclusiv în propriile gări și pe propriile stadioane, să i se strige „țigani împuțiți” și „România de c....”, jignire față de care absolut

orice nație europeană ar reacționa trecându-i pe respectivii prin „foc și sabie”, aceasta pentru că, nației române, în esență, îi lipsește curajul, iar aceasta, pentru că, în esența esențelor, îi lipsește energia vitală, se impune urgent instituirea unui program național de schimbare a filozofiei de viață, adică a tipului de sensibilitate și a modului de a percepe, de a gândi și de a acționa, schimbarea filozofiei de viață fiind posibilă, după cum au dovedit-o popoare din extremul orient, prin formarea psihică, fizică și acțională a personalității tinerei generații în spiritul filozofic al demnității, curajului și energiei vitale specific artelor marțiale. Formată astfel, nația română ar începe să-și ridice fruntea spre nivelul demnității mondiale.

ÎN LOC DE EPILOG

În caz că cititorul resimte mesajul acestei cărţi ca neplauzibil, este rugat, ca ultim act de bunăvoinţă, să accepte sugestia de a citi paginile de mai jos.

DE UNDE VINE RĂUL

Din oameni de încredere, cinstiţi, temători de Dumnezeu, cu respect către aproapele, din îndurători, paşnici, îngăduitori, compătimitori, statornici, locuitorii se prefac în neîncrezători, chiar şi în părinţii lor, călcători de cuvânt, nestatornici, răzbunători, trădători, hoţi, criminali, în sfârşit, porniţi spre tot ce e rău.

Unde mai ’nainte fiul nu îndrăznea a spune vreo vorbă proastă tatălui, acum se poartă cu dânsul mai rău decât cu un servitor. Unde mai ’nainte oamenii se încredeau numai în cuvânt, azi nu se mai încred nici în înscrisuri. Unde mai ’nainte nu se judecau decât foarte rar, şi atunci numai pentru fapte mari, acum se judecă ani întregi, chiar numai pentru un pui de găină. Unde mai ’nainte cuprindea groază pe toţi când auzeau de

vreun omor, azi nu-i mai impresionează, câtuşi de puţin, chiar crimele cele mai îngrozitoare.

Preot și învățător
Simeon N. Moruzov (1874-1919),
Tulcea, 1 aprilie 1907, Ziarul „Sanitarul”,
An IV, Nr. 7

PATRIA OAMENILOR FĂRĂ ZÂMBET

Se pare că noi, românii, în toată istoria noastră, ne-am mişcat în contratimp cu restul celorlalte naţii europene și mai tot timpul, am mers ca racul. Blestemaţi de la naşterea noastră ca popor, am făcut un pas înainte, doi înapoi, până ce am picat în prăpastie. Mereu, cu o plăcere, aş zice, sado-masochistă, ne-am aruncat în hău şi ne-am chinuit zeci de ani să ieşim la liman.

Ne-am îndreptat şalele puţin şi... brusc şi fără motive întemeiate, iar ne-am dat de-a berbeleacul în fundul puţului. Mă tem că suntem cea mai masochistă şi cea mai defectă mintal naţiune a Europei. Până şi Dumnezeu cred că s-a săturat de prostia ce domneşte aici şi de perseverarea asta în masochism, iar acum, ne trimite pe cap cât nu putem duce: criză economică şi financiară, criză politică, iarnă prematură şi pandemie de „gripă porcină”. Acum, în loc să ne bucurăm de

roadele unei toamne îmbelşugate şi zemoase, ne zgribulim şi mulţi cad seceraţi fizic şi psihic din cauza semnelor tot mai rele ce ne pătrund în case şi în inimă. Azvârlit asupra noastră din mintea-ngustă şi gura largă a imbecililor şi a iresponsabililor care ar trebui să ne conducă și să ne protejeze, răul pare a căpăta dimensiuni apocaliptice.

Parcă nu le erau de ajuns românilor semnele foametei şi sărăciei propovăduite ceas de ceas, de toate canalele mediatice?! Acum au intrat în panică și pentru sănătatea lor şi a copiilor lor, din cauza polemicii şi a pălăvrăgelii iresponsabile a șefului statutului şi a unui secretar de stat din Ministerul Sănătăţii, ştabi în a căror fișă de post e înscrisă obligaţia pentru protejarea sănătății publice și nu înnebunirea naţiei. Efectele au fost imediate. În seara în care televiziunile amplificau limbuţia oficială, serviciile de gardă de la Clinica de Contagioase şi UPU au fost sufocate de oameni care se declarau infectaţi de gripa nouă şi care voiau să fie internaţi sau primii vaccinaţi.

Apoi, farmaciile au fost luate cu asalt, iar stocurile... cu măşti de protecţie au fost rapid epuizate. Mâine, poimâine, pe străzile Clujului oamenii vor umbla bandajaţi la gură, deşi doar cei infectaţi cu noul virus trebuie să poarte o mască. Prin birouri şi-n pieţe oamenii-s paralizaţi de spaima şi de grija sănătăţii lor şi a copiilor lor. Sărmanul care vine la lucru cu o banală viroză e inamicul public numărul 1 și e urgent sfădit şi

izolat. Toţi căutăm vaccinul şi vai ş-amar când se va porni iureşul pentru obţinerea lui.

Demenţa ţopăie de bucurie la gândul haosului ce stă să înceapă. Vremurile pe care le trăim au devenit pentru români aproape imposibil de suportat. Suntem ca o turmă de oi părăsită de cioban şi rătăcită pe un pisc. Turma românească e înnebunită de tunetele violente şi de grindina ce prăvale de luni de zile pietre mari cât oul în capul sărmanelor ierbivore.

Cred, fără urmă de îndoială, că naţiunea se confruntă acum cu cea mai mare provocare şi cu cea mai mare încercare la adresa stării sale de stabilitare socială şi psihică. Oamenii care se agită brownian prin oraş, cu chipurile lor îmbătrânite şi schimonosite de stres şi depresie, stau mărturie. România a ajuns tărâmul oamenilor care nu mai ştiu să zâmbească şi nu văd niciun semn al vindecării. Ba, dimpotrivă, parcă ar sta să vină Apocalipsa.

Ion Novăcescu,
doctor în Istorie, Cluj-Napoca,
articol publicat în „Foaia Transilvană”, 2009

O SCRISOARE “NEPIERDUTĂ”!!!

(scrisoare imaginară de adio adresată deschis in memoriam lui I.L. Caragiale)

Stimate nene Iancule,

Ambetat de tristeţe şi turmentat de scumpiri bezmetice, îţi compun această misivă tristă şi de adio, că ce mă enervează când vine vorba despre opera matale, este gogoriţa că satira îşi păstrează actualitatea, că personajele seamănă leit cu cele din zilele noastre, poltroni, tembeli, pungaşi, mahalagii, hahalere, bagabonţi etc. Să avem rezon, coane Iancule, tălică ai scris pentru copii, scenarii de desene animate. Eşti mărunt, neicuşorule! Ia hai, să te cocoşez cu niscaiva exemple.

Matale ştii, cât ar costa acum o masă la “Iunion”? Şi câtă verzitură îi lipeşti pe frunte manelistului minune, care ţine acuma locul lui I.D. Ionesco? Şi să te văd eu dacă ai corajul să vii pe jos de la “Iunion” acasă noaptea. Că te dezbracă lotrii cu ranga. Heavy metal!

Dacă ai vedea cine-i acuşica în fruntea bucatelor, te-ai închide la “Gambrinus” şi nu te-ai trezi din beţie decât să te închini.

Suntem o ţară penală, meştere!

De la parlament la govern, toate mangafalele cu foncţii sunt în libertate condiţionată. Nu ştii cum şi cât se fură. Răcnesc gazetele de vuiesc Carpaţii! Şi toate oalele sparte le plăteşte poporul acesta de coate-goale,

care nu mai visează castele în Spania. Visează căpşuni. S-au înmulţit nesimţiţii şi proştii şi vorba matale: “Cu prostia te poţi lupta, dar ea întotdeauna învinge!”

Zicea Nae Ipingescu: “Să nu mai mănânce nimeni din sudoarea, bunioară, a unuia ca mine sau ca dumneata şi să şază numai poporul la masă, că el e stăpân”. Mai mult de jumătate din popor e în mare mizerie şi tot atâta ar vrea să-şi lase ţara.

O să zici că le crapă obrazul aleşilor? Ei, aş! Unde este Rica Venturiano cu al lui “Angel radios”? E timpul cocotelor. Ziţa, Veta, Joiţica, Didina sau Miţa Baston au fost sfintele-sfintelor. Paraşutele au acuşica golaveraj la televizor. Să vezi chestii deochiate, nene Iancule!

S-a uitat şi Bubico al meu la o emisiune şi de atunci nu mai latră. Guiţă!

Domnul Goe e ticsit de droguri şi mamiţa vorbeşte la telefon la linia fierbinte. Conul Leonida şi soaţa şi-au depus pensia la pubelă, de unde şi mănâncă, Tipătescu este Naşul mafiei judeţene, Dandanache face tocşouri de seară, jupân Dumitrache zis “Titircă Inimă-rea” e primar şi milostiveşte cu parcuri moca toate rubedeniile.

Se face Capitală până la matale la Ploieşti, numa' borduri şi mijlocul rămâne aşa cu gropi, cu mahalale fără apă şi canal, fără buleftrică. Caţavencu combate la gazetă contra marilor corupţi, el fiind curat, deoarece până şi banii lui au fost spălaţi. Ghiţă Pristanda e finanţist acu', din negoţul cu maşini furate, alte fapte necurate, ca şi şpăgi nenumărate. Până şi frizerul Nae

Girimea se minunează câtă prostime s-a umplut de mătreaţă şi câţi politicieni de valută.

O soţietate fără prinţipuri morale şi cinste, care va să zică. Madalin Voicu vorbeşte romanes, la televizor, cu fraţii şi surorile lui, la care s-a dat dezlegare să belească Europa. Fericiţi că au un de-ai lor care îi înţelege, fiind apropiat de ei ca nărav şi poftă de viaţă. În ţară, băieţii deştepţi la matrapazlâcuri au strâns averi din care să se îndestuleze toate loazele lor, până la două mii paş'opt. Se fac mafioţi unii pe ăilalţi şi mă jur pe cursul valutar că au dreptate toţi. Dacă nici ei nu s-or şti între ei?...

Altminteri e “criză teribilă, monşer”. Dacă ai cunoaşte Parlamentul de acum, i-ai dedica “Năpasta”, promisiunilor guvernului – schiţa “1 aprilie”, Justiţiei – “Lanţul slăbiciunilor”, vieţii noastre politice – “D-ale carnavalului”, scrisoarea către FMI şi Consiliul Europei este “Scrisoarea pierdută”, iar viitorul nostru poate fi asemuit cu “O noapte furtunoasă”. Bravos, naţiune! Egzistă nişte unii care zice că suntem “Ţara lui Caragiale”. Ei, aş!

Moravurile de pe vremea matale erau parfum. Şi atunci, eu cu cine votez? Aceasta-i întrebarea! Cică dă-i, Doamne, românului mintea de pe urmă şi pe urmă el votează la fel. Într-un singur loc ai avut dreptate, nene Iancule. Atunci când ai zis că românul s-a învăţat să aibă din toate câte nimic. În fruntea soţietăţii s-au aburcat mitocanii şi nu le poţi bate obrazul, întrucât (tot matale ne-ai învăţat) mitocanul se naşte jignit.

Încolo, frică ne e că ne-am născut în România şi o să murim în Becalia! Dar, să fim optimişti, că dacă nu murim o să fie şi mai rău!

Un matze-fripte, coate-goale,
Ce-i este dor de matale!...

Dan Mihăescu,
(decedat a doua zi după lansarea scrisorii)
textier al actorilor Toma Caragiu şi
Tamara Buciuceanu Botez

